

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 9 d'abril de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

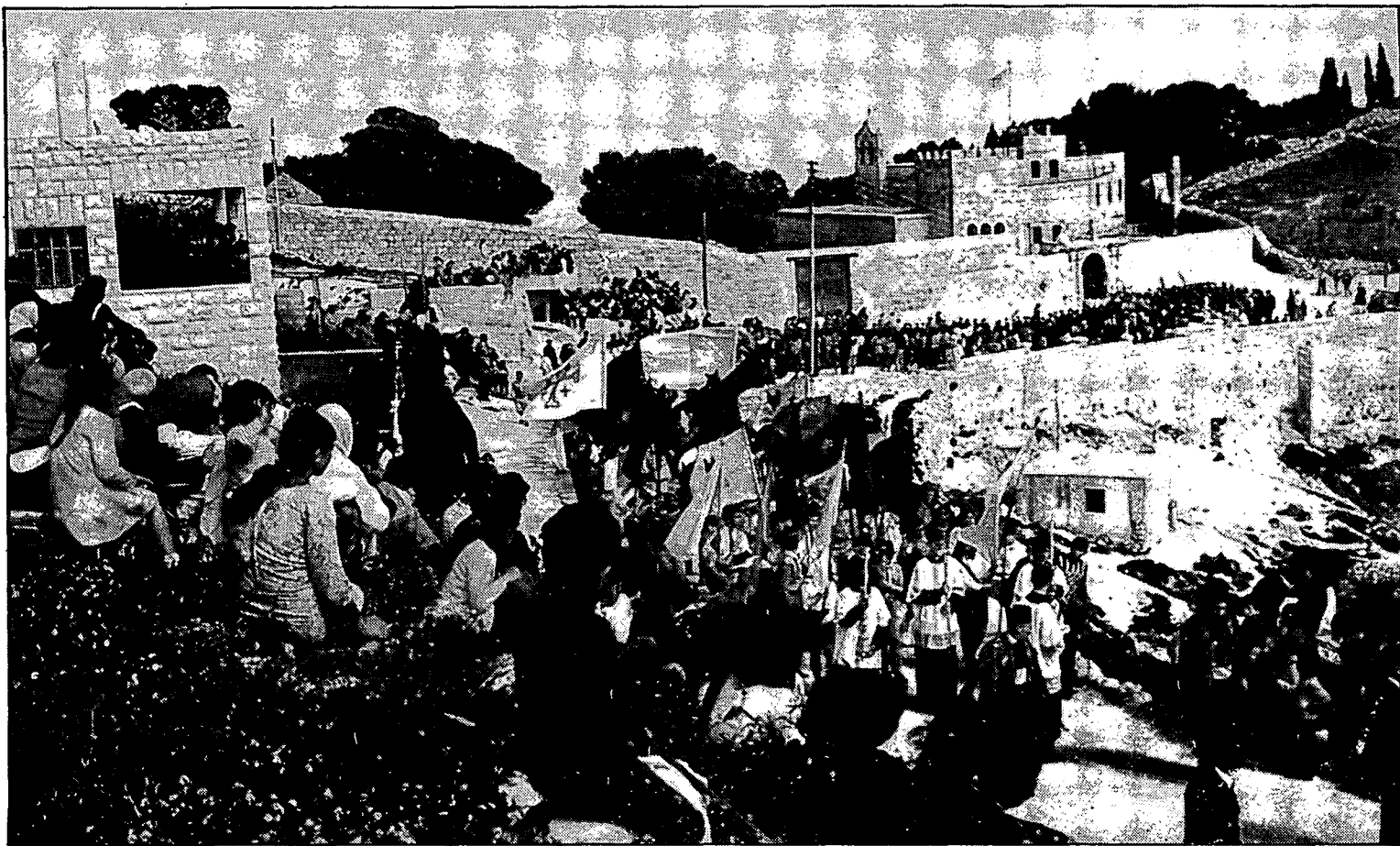
Any XIII - Núm. 655 175 ptes.

AFINANT...

No ens en sortim!

¿Què ens passa als cristians d'avui, i als pastors que en tenim l'obligació en primer lloc, que ens costi tant de connectar amb la nostra gent, amb els que "van a missa"? Documents importants, del Papa i dels bisbes, que passen desapercebuts. Preses de posició davant de fets importants amb una incidència insignificant—sino estafeta—sobre l'opinió pública. Aplecs nombrosos d'apostolat, de pregària o de celebració, accions notables en l'àmbit de l'acció social, etc. que no mereixeran ni una ratlla en els periòdics, ni un curt espai informatiu—ja hi comptem!—però que és greu que siguin ignorats per la "massa del creients". Innovacions importants en la litúrgia o en l'organització eclesials de les quals la nostra gent no se'n assabenta... Em feia aquesta reflexió pensant en la propera Veïlla Pasqual que és un clar exemple, entre tants, del que deïem: no ens en sortim de fer-la arribar al poble, de donar-li el to massiu, engrescador que tenen les festes veritablement populars. Mentre hi donava voltes m'arriba el dossier, força atractiu i variat—missatge del Papa, idem de la CEMCS, textos pontificis, servei litúrgic, notes a la jornada, còmic—per la XXVI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Hi trobo citades per enèsima vegada afirmacions solemnes com aquestes: "l'Església se sentiria culpable davant Déu si no emprés aquests poderosos mitjans... (Evangelii nuntiandi, 45) I els bisbes d'Espanya reconeixen que el que fem en aquest terreny "no és suficient per crear opinió". Des d'aquesta columna de CC em veig in-capaç de concloure. La reflexió queda en l'aire...

■ Joan E. Jarque i Jutglar

Rams: Pòrtic de la Setmana Gran

Diuenge de Rams és el pòrtic de la Setmana Santa, de la Setmana Gran. Totes les comunitats cristianes del món començarem a reviure, en i amb Jesucrist, els fets fonamentals, definitius i transcendents de l'alliberament de l'home, de la salvació de la Humanitat segons el disseny de Déu. La joiosa processó de palmes i rams en honor del primer màrtir, fins i tot la seva dimensió popular folklòrica-

religiosa, ens recorda que, a l'entranya de totes les vides i de totes les històries, malgrat les seves aparences i misèries, hi batega poderosament el cor de la nova existència que, Jesucrist, el nostre Cap i Senyor ha encetat amb la seva Mort i Resurrecció: el fet humà més esperançador per a totes les dones i tots els homes de tots els temps.

Un document recull les línies mestres d'un pla diocesà de pastoral

Per una Església barcelonina acollidora i missionera

BARCELONA.— El Consell Pastoral Diocesà de Barcelona va celebrar dissabte passat la tercera reunió d'aquest curs.

Després de la salutació inicial, el Sr. Arquebisbe va motivar la pregària dels consellers reunits—un centenar—amb algunes reflexions sobre la confiança de sentir-se perdonats, com a motor per a l'evangelització.

Tot seguit, hi hagué una estona de pregària personal en silenci. Aquesta és una novetat del

consell i ha sorgit d'una proposta del mateix secretariat. A continuació, Mn. Josep M. Rovira i Belloso, secretari de la comissió pel pla pastoral—formada per preveres i laics—va presentar un document amb les línies mestres de l'esmentat pla, que serà sotmès també a la consideració del consell presbiteral i dels arxiprestos de la diòcesi.

"El document—digué—és una invitació a totes les persones i institucions de la diòcesi per aprofundir la identitat cris-

tiana i per obrir la comunió eclesial a tots els homes de bona voluntat en una clara actitud evangelitzadora".

S'estableixen cinc objectius: els creients no practicants, els no creients, la joventut, els marginats, i la vida familiar.

Cada punt presenta unes conclusions operatives entre les quals ha fet esment del desvetllament d'una consciència evangelitzadora, l'atenció a la religiositat popular, l'estímul del treball dels cristians en ins-

titucions cíviques i polítiques, l'acolliment a les onades migratòries d'altres religions i la presentació del cristianisme en tota la seva riquesa, capaç d'interpretar la vida i els problemes, tant de la gent senzilla com de la gent culta.

La reflexió es prosseguirà en la propera reunió del consell d'ací a unes setmanes. Les propostes sobre la vida familiar tindran en compte les conclusions del fòrum sobre el matrimoni del proper 26 d'abril.

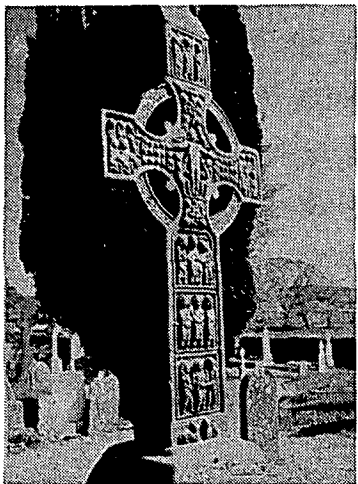
IRLANDA i PAÍS DE GAL·LES

Del 3 al 14 de juny

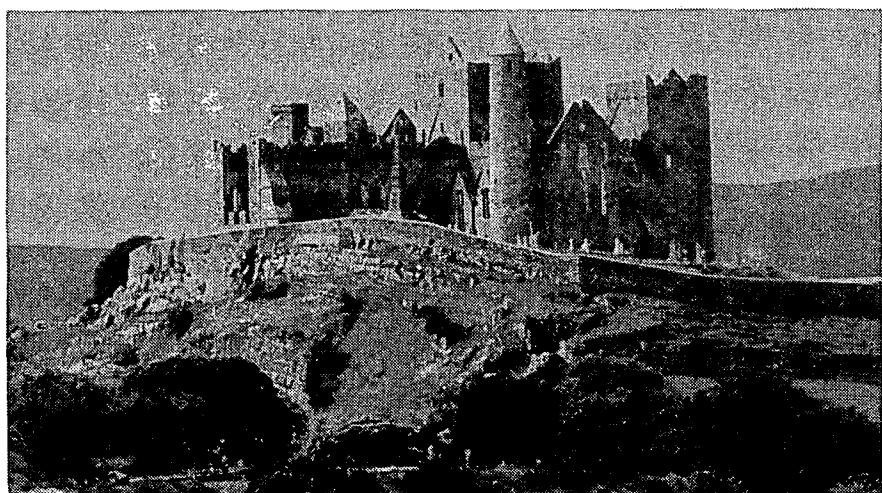
Pelegrinatge a les arrels cristianes del paradís irlandès...

Santuari de Clonmacnois - Abadia de Kylemore - Monestir de Cashel

DUBLÍN - GALWAY - CLIFDEN - LIMERICK - KILLARNEY - CORK - WEXFORD

Creu gal·lèica de Monasterboice

Monestir de Cashel

..tot fent la ruta dels celtes a la Gran Bretanya

LLANGOLLEN - BANGOR - ANGLESEY -

FISHGUARD - ST DAVID'S - CARDIFF

Castell de Caernarvon i d'altres - Parcs de Snowdonia, Brecon Beacons i Pembrokeshire.

Viatge amb avió, estada a Cherter i visita de Londres a la tornada - Travessa en ferry entre la Gran Bretanya i Irlanda - Viatge en carrilet típic de muntanya - Assistència tècnica d'Ultramar Express.

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació d'AMICS DE

OBERTA LA INSCRIPCIÓ "CATALUNYA CRISTIANA".

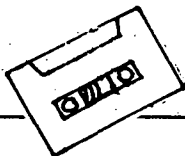
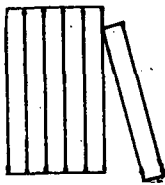
- El cristià fonamenta la seva identitat:
 - en el compliment d'un manament;
 - per una concepció de l'home, de l'univers i de la història;
 - com a col·laborador de Déu.

- La fe en Jesucrist introdueix el cristià a una vida en comunió:
 - per l'acceptació d'un risc en la fosca;
 - confiant en la promesa que anhela el cor de l'home;
 - seguint la invitació a ser feliç.

- L'evangelització és la tasca característica i inel·ludible:
 - del poble elegit (Jo 15:16; Dt 7:6...);
 - del poble sant (Jo 8:12; Mt 5:14);
 - del poble enviat (Mc 6:15; 1C 9:16).

CICLES DE FORMACIÓ CRISTIANA EN CASSETTES

- Per gaudir de moltes estones de meditació cristiana, quan us vagi bé.
- Per una reflexió actualitzada de la fe.
- Hi trobareu temes de sempre, exposats en llenguatge propi d'ara.
- Podeu estar segurs que... són realment apassionants.

Desitjo rebre les 9 cassettes del III cicle de conferències del Dr. Joan E. Jarque sobre "IDENTITAT, COMUNIÓ I EVANGELITZACIÓ CRISTIANES". En faig efectiu l'import de 6.200 pts., amb el xec barrat adjunt, a nom de l'Associació d'Amics de Catalunya".

☐ Marqui aquí una creu, si les vol rebre contra reemborsament, més les despeses de tramesa.

Nom
Adreça
Població
Codi postal Signatura:
Telèfon
Data

Aquests són els temes que trobareu exposats, ben planerament, a les

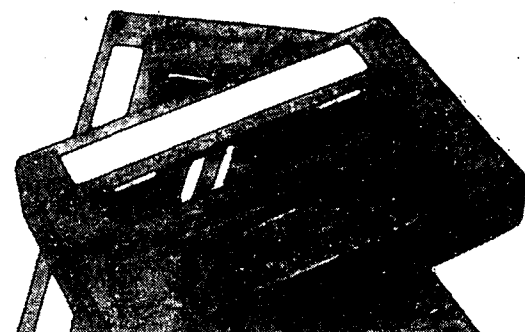
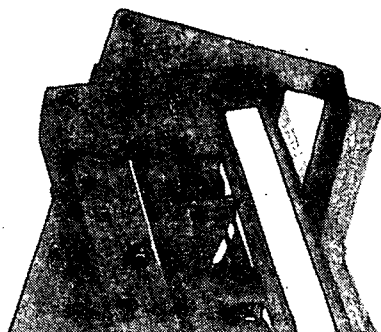
9

cassettes

amb aquest III cicle de conferències sobre:

IDENTITAT, COMUNIÓ I EVANGELITZACIÓ CRISTIANES del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar

Podeu demanar també:
-les 9 cassettes del I cicle, al preu de 6.200 pts.
-les 7 cassettes del II cicle, al preu de 5.320 pts.

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Els consells pastorals

La nova etapa del consell pastoral de Barcelona ha començat amb agilitat i dinamisme, dues qualitats difícils de trobar en un òrgan representatiu d'una diòcesi tan extensa i tan complexa. Potser la joventut que predomina en el seu secretariat hi té alguna cosa a veure. En la seva última sessió del 4 d'abril ha començat a emetre el seu parer sobre un projecte de pla pastoral diocesà que li ha sotmès l'Arquebisbe. Prèviament, una comissió l'havia redactat, seguint les pautes del document "Identitat, comunió i evangelització". És important que el treball d'un consell pastoral no s'esmerci en temes marginals, sinó que s'orienti a assessorar l'acció de cada dia de tota la comunitat. A banda d'aquesta intervenció en el futur pla pastoral, també són dignes de ser remarcats el temps dedicat pels consellers a la pregària en silenci, sobre uns punts oferts per l'Arquebisbe i l'"espai de comunicació", distint dels "precis i preguntes", i destinat a l'intercanvi lliure entre tots els consellers de les qüestions que creguin més convenient posar en comú.

Si portem a aquesta plana una primera impressió sobre el funcionament d'un consell pastoral no és pas pensant en ell només. Hi ha també els consells de les altres diòcesis, els de les zones, arxiprestats i parròquies, i el consell presbiteral. Del seu bon funcionament en depèn el to de la nostra pastoral. Necessitem que tots siguin àgils i dinàmics, que estiguin lliures de tota aparença de marginalitat i que assegurin la comunicació entre tota la comunitat.

Ara que els consells pastorals ja porten uns quants anys de funcionament, convindria que l'experiència adquirida servís per assegurar la seva eficàcia. Encara, per desgràcia, se sent parlar, aquí i allà, de casos d'arbitrarietat i de poc respecte al poble de Déu. El caràcter consultiu dels consells pastorals no ens ha de fer oblidar que les indicacions lleials d'una comunitat d'Església, animada doncs, per l'Esperit, són una veu que ha de ser escoltada sempre.

La missa crismal

La setmana que ve, a les catedrals de totes les diòcesis tindrà lloc la Missa crismal. Al voltant del bisbe diocesà, el respectiu presbiteri concelebrarà l'Eucaristia i cada sacerdot renovarà el seu compromís de lliurament total a Crist i a la comunitat. Valdria la pena que s'anés estenent la pràctica ja iniciada de grups parroquials que hi assisteixen, segons les possibilitats de cada u. Es tracta d'una festa de la família diocesana que esteny els vincles de germanor al voltant del pa i del vi eucarístics, i dels olis sagrats per als sagraments, a les vigílies de la Pasqua de 1992.

A inicis d'aquest segle, el divorci entre ciència i fe semblava consumat. "Quantes vegades no m'he sentit dir per no creients: Si jo em fes cristià, tindria la impressió que m'he disminuït." Aquest repte d'una fe neulida, Teilhard de Chardin ha volgut restaurar-lo. Reconciliar la ciència i la fe fou el disseny de la seva vida. D'ací va néixer la seva vocació de sacerdot i de savi.

"En la mesura de les meves forces, perquè sóc sacerdot, jo vull des d'ara ser el primer de prendre consciència d'això que el món estima, persegueix, pateix; el primer de descloure'm i sacrificar-me, més amplament humà, més noblement terrestre que cap servidor del món."

Aquest lirisme, que encantava Teilhard, no ha de fer oblidar el combat que va haver de sostenir. "En mi, consciència religiosa i gust de la ciència creixen simultàniament", escrivia als 18 anys. Durant la seva vida, donarà testimoni que aquesta creixença simultània és possible, sense contradicció. Per provar-ho, el savi en el seu avançar va doblar-se de místic i de teòleg.

Al savi li correspon demostrar amb rigor que entre les dades de la ciència i la fe cristiana existeix una coherència i que, per descriure-la n'hi ha prou observant el "fenomen humà". Entre ciència i fe existeix als seus ulls un lligam orgànic que uneix tot el procés evolutiu, des de la matèria fins el famós punt omega, centre diví de convergència. És la mateixa ciència, dirà, que "ens torna, pel seu perllongament natural, vers l'únic de les coses, que és Déu nostre Senyor".

D'ací en deriva una mística. Si el Crist és altra cosa que "un accessori sobreafegit al món, un ornament, un rei com en fem", si és realment l'alfa i l'omega, el centre únic, consistent, que espurneja al cim del futur del món", és en el món pel seu treball científic, que el savi ha de poder retrobar-lo. "Cal per estar unit al Crist, desinteresar-se de la marxa pròpia en aquest cosmos?" No, a condició que el cristianisme deixi de ser "extraterrestre" (passiu, ensopidor), i esdevingui "sobre-terrestre, generador d'un màxim d'esforç humà". "Aprèn a veure Déu arreu, al més definitiu del món!".

Es fent-se teòleg que les desgràcies el sotjaran.

RESPIR

Una altra paràbola

La paràbola del blat i el jull que creixen plegats en un camp, juntament amb la negativa de l'amo a la petició dels mossos d'anar tot d'una a destriar-los, em fa pensar que, si ens fos possible de desencarnar el mal, el físic i el moral, potser ens resultaria més fàcil de lluitar-hi i de desterrar-lo del món. Però no ens ho és: home i mal es troben tan barrejats, que, per arribar al mal, ens és forçós de tocar l'home. Aleshores tenim al davant dues sortides: respectar l'home, amb la fe de poder vèncer el mal amb l'abundància del bé, la primera; la segona, abraonar-nos contra el jull sense preocupar-nos, ni potser adonar-nos, de la destrossa que fem en el blat, del mal que fem a l'home. L'home hauria de ser sagrat per a nosaltres que ens diem cristians, com ho era, i ho és! per a Jesucrist. Dir que l'home és sagrat em fa pensar en una reflexió rabínica sobre la torre de Babel, que deixarem per a respirar la setmana que ve.

■ Miquel Estradé

El combat de Teilhard

Obsessionat pel problema de l'evangelització, Teilhard pensava que era urgent retraduir el dogma cristià de manera que harmonitzés amb les teories de l'evolució. I va dedicar-s'hi totalment, des de 1922, començant pel pecat original que interpreta com un estadi defectuós, gairebé necessari en l'evolució de la noosfera. "Roma s'inquieta per les meves tendències." "Es enviat a la Xina amb la consigna de no tocar més la teologia, ni tampoc la filosofia."

Malgrat la "tempèsta" interior i el silenci que li ha estat imposat, continua forjant hipòtesis teològiques sense publicar-les. L'any 1951, sol·licitat per veus prestigioses, especialment del Col·legi de França, ha de declinar l'ofertament per ordre dels seus superiors. Tot obeint, constata amb amargor que entre ciència i fe s'instal·la la incomprensió. "Prefereixo sacrificar-ho tot que afectar la integritat del Crist. Però una fossa

es creua en el món intel·lectual entre els teòlegs i els savis."

"Jo sempre he viscut endavant", deia.

Teilhard ha exercit una innegable seducció sobre els no creients. Els teòlegs, als Estats Units sobretot, no foren insensibles a la seva influència, com ho demostren J. Carles i A. Duplex en una bella

síntesi del seu pensament. Contràriament al que es creu a vegades, no va pas cedir a amalgames fàcils i va distingir

perfectament els ordres. Com indiquen els nostres dos autors (1), ell podria fornir, cara a les noves religiositats, útils criteris de discerniment.

En un món en progrés, Teilhard no suportava una fe en doina. "El meu objectiu és fer que estimeu cristianament la ciència." Volia una fe audaç, més enllà de la por, a la dimensió del Crist universal, a fora del qual "estem a punt d'ofegar-nos": "Per què multiplicar imprudentment les defenses: No hi aneu... No assajeu... Assajar-ho tot en el Crist!... Divinitzar no és destruir sinó sobrecreuar." És només així que la fe no serà menystinguda.

(1) Pierre Teilhard de Chardin, de Jules Carles i André Duplex. Centurion, 290 pàg. 135 F.

■ Marcel Neusch

(De "la Croix")

Director: Joan E. Jarque i Jutjar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaia; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM.

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30. Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Religiositat popular i estadístiques

Diumenge que ve, aquest valuós programa televisiu que és "Signes dels temps" —tan maltractat, per cert, pel que fa a l'horari— estarà dedicat a la religiositat popular. La de Catalunya, sobretot, i la pròpia de la de setmana santa, més en concret. Val a dir que en tenim mostres ben significatives i atraients des de les representacions de la "Passió" fins als via-crucis del matí del divendres sant, amb els seus "portants", passant per unes quantes processons genuïnes i seculares que han resistit el pas del temps o han estat recuperades. Serà una prova més de la nova atenció que avui desperta entre nosaltres la pietat tradicional.

Si aquestes manifestacions ens fan pensar en la felicitat inculturació que la fe catòlica assolí, al llarg del temps, en el nostre poble, les xifres que descriuen la situació religiosa actual ens parlen d'un trencament important. Heus aquí, en efecte, unes dades tretes de l'estudi recent de la "Fundación Santa María", titulat "Religión y sociedad en la España de los 90". Els qui van a missa **cada diumenge** són, a Catalunya, un 12,5 per cent dels qui es confessen catòlics (la mitjana espanyola és d'un 29,4%, amb un 45,8 a Castella-Lleó i un 36,4 al País Basc), si bé el percentatge dels qui van a missa la **majoria de diumenges** s'eleva al 20,3. Els ciutadans catalans que es consideren catòlics —entre practicants i no practicants— són el 64,9%. Respecte d'una vida més enllà de la mort, hi ha un 33,7% de catalans que hi creuen fermament i un 15,8% que hi creuen amb molts dubtes. Un 48,3% creuen que Déu ha creat el món i un 15,8% més ho creuen entre dubtes. Comparant aquestes xifres amb les d'anys anteriors resulten francament decreixents, aquí i arreu d'Espanya.

És bo posar de costat aquestes dues realitats: un cert reviscolament d'algunes formes de religiositat popular i unes dades que dibuixen una evolució negativa de la fe del poble. La pregunta apassionant és: la puja d'aquella religiositat podria arribar a modificar aquestes xifres? Fixem-nos en dos fets: la demanda d'actes populars té lloc en ambients de poca pràctica religiosa i les raons per les quals els no practicants diuen que han deixat la Missa són, segons l'esmentat estudi, les següents: un 33,3% per "circumstàncies que dificulten la pràctica religiosa"; un 37,9% per "manca d'interès per la religió"; un 20,5% per "desconfiança en l'Església"; un 14,4% per "desacord" amb ella en matèria social o moral, i només un 10,9% per "manca de fe". Això obre pas a una reflexió pastoral important: allò que ens separa de la majoria dels catòlics no practicants no és ben bé una qüestió de fons. És més "cisma" que "increença". En aquesta perspectiva, em sembla evident que un fenomen com el de la religiositat popular, ni que fos efímer i circumscrit a unes generacions determinades, pot esdevenir un pont de diàleg i de reconciliació. Aquesta impressió és a la base, sens dubte, de la reconsideració de la pastoral popular que, a poc a poc, va fent la nostra pastoral.

En la mateixa línia de reflexió, ens cal descobrir quines són les circumstàncies que dificulten la pràctica religiosa: "caps de setmana" versus "dia del Senyor"? Urbanitzacions mal dotades per a unes celebracions vives i assequibles, mentre es concentren energies en indrets d'on la gent se'n va? I ens cal, també, aprofundir en les raons del "desacord" apuntat. De moment, aquestes dades resulten esperançadores, en el sentit que no posen directament en qüestió la fe. Però no podem perdre temps: és indubtable que el pas del deixament de la pràctica al deixament de la fe és facilíssim...

■ J. Carrera Planas

A "Catolicisme a la carta" (16-1-92) jo defensava l'existència substantiva dels àngels, i avisava que, si hom l'eliminava per "raons", no hi hauria cap motiu per deturar-se i caurien altres veritats.

Doncs bé, en un dels debats que, pel que sembla, l'article va ocasionar, algú va preguntar com quedava la virginitat de Maria. Efectivament: és a l'àngel que ella preguntà com s'acompliria allò, puix que ella no tenia relacions maritals. Si no hi hagués hagut àngel ni diàleg...

"By the way", algunes traduccions catalanes dels evangelis de la missa em semblen tendencioses: diuen que Maria era "una noia", i "una noia" no és necessàriament una verge; i menys avui en dia. Ja sé que la paraula semítica que hi ha al darrere és bivalent, però "verge", amb la seva càrrega teològica secular, havia d'haver estat respectada. No és fàcil pensar que desaparegué per casualitat. D'altra ban-

Dimonis, infern i cel

da, no veig que la concepció virginal —que surt al Credo— li hagués pogut resultar més difícil a Déu que el procediment habitual que ell mateix havia inventat. Ni per que hem d'estar de rebaixes com si tanquessim el negoci, quan no és nostre.

Els qui neguen la realitat substantiva dels àngels ho fan perquè —segons diuen— els hebreus els van prendre dels babilonis en la deportació (587 aC). A la Bíblia, expliquen, els àngels són una metàfora i signifiquen que Déu es comunica a algú il·luminant-lo. Però els àngels, especialment en el Nou Testament, són molt personalitzats. I, perquè els babilonis hi creguessin ja no poden ser veritat? Per què? Déu, que no és racista, no pogué il·luminar-los? ¿Hi ha "raons" per pensar que els babilonis van ser mancats de tot auxili? Ni que n'hi hagués, també n'hi ha per pensar el contrari. I de "raons" a "raons" va zero. Penso doncs que preval la interpretació rebuda. En respon una multitud de creients des dels primers segles, mentre que l'altra la defensa una minoria intel·lectual molt respectable però insuficient.

L'existència dels àngels és secundària (ho vaig dir), però ja ho veuen: si cau, pot caure també la virginitat de Maria. I "¡vayan pasando!". Perquè, si no hi ha àngels, tampoc no hi ha àngels caiguts, és a dir, dimonis. I Satanàs (que no porta banyes ni té res a veure amb els Pastorets) intervé notablement en la primera culpa, apareix o se'l cita en el Nou Testament, tempta Jesús en un passatge fonamental, el Mestre parla del Príncep d'aquest món en moments molt greus, sant Pau el veu darrera els idols... i és esmentat en l'administració del baptisme. Sense que això vulgui dir que els hem de veure pertot arreu, no veig gens fàcil, per a un

catòlic, negar l'existència dels àngels i els dimonis. Que són comparses? D'acord; però també els comparses existeixen, per bé que no se'n parli gaire. A més —ho diré en forma d'acudit— el dimoni és l'últim recurs que tenim per salvar l'infern.

En efecte: és difícil de creure en l'infern, ja ho sé, i ho és precisament per motius religiosos: que Déu permeti que hi hagi éssers amb el destí voluntàriament i definitivament truncat és molt gruixut. Però també és gruixut que existeixi l'Univers i és ací. I ¿per què creiem en el cel, la visió eterna de Déu, l'eterna participació a la seva vida? Què ens hem cregut ser? O què creiem que es Déu? El cel no és solament tan escandalós per a la raó religiosa com l'infern: ho és molt més! I hi creiem tan tranquil·lament. ¿Per què, doncs, no creure en l'infern, per bé que comptem que no és per a nosaltres, que el més penós allí és la separació de Déu i que potser només aconseguixi una escassíssima entrada?

Que consti: en àngels i dimonis jo no hi tinc comissió. I són simples comparses: habitualment, ni me'n recordo. Però, tot i marginals, crec que són objecte de revelació. I del que principalment tracto ací és de la licitud o no de les "raons" en aquest terreny. Car, si valen les "raons", no cauen solament els àngels, els dimonis i la virginitat de Maria: desfilen moltes coses més. Per exemple: hi ha "raons" per a pensar que el sisè manament "no fornicares" és una filfa, perquè tan l'Antic com el Nou Testament el formulen "no adulteraràs"; i com que això és una festa dels temps primitius, quan la dona era considerada propietat del marit, hi ha "raons" per a pensar que l'adulteri tampoc no és prohibit. Per "raons", doncs, no fornica i no cometre adulteri serien invents de la rutina eclesiàstica, a superar pels il·lustrats. Ara bé: si a més de la "desmitologització" assenyalada ("y lo que te rondaré morena"), la fornica i l'adulteri estiguessin a l'abast dels catòlics, ser catòlic, significaria alguna cosa en concret?

Ja sé que la caritat és més important que la fe, i que la justícia i la solidaritat ho són més que la castedat, però obrin les comportes i veuran. L'exègesi protestant ens ha ajudat molt, sí, però nosaltres no tenim allò de "només la Bíblia". Per a nosaltres, l'estudi científic de l'Escriptura, sense deixar el seu mètode específic, ha de tenir en compte els altres elements dels trencaclosques: Patrística, Litúrgia, Teologia medieval i moderna... i magisteri eclesiàstic. Sense això no encertarem allò que sant Ireneu anomenava "el que hem rebut".

L'exegeta catòlic no és un solitari: ha de tenir en compte com van llegir la Bíblia els creients d'altres temps, especialment els doctors i els sants, i com la llegeixen els successors dels apòstols avui. I si és bo tractar d'explicar les veritats antigues d'una manera nova, eliminar-les no és renovar. Altra cosa seria posar-les al seu lloc. Haver deixat a l'ombra els àngels i els dimonis una temporada potser hagi estat saludable; ho ignoro. En tot cas, ho haurà estat a condició que se'ls torni a cridar a escena altra vegada. En un tercer pla, o un quart, o un cinquè, no ho sé: el que els correspongui.

■ Agustí Altisent

monjo de Poblet

SABER ESCOLTAR

Irreversibilitats

Vull referir-me a algunes actituds en l'educació dels infants i dels joves. Sabem que, en aquest afer, tots tenim greus responsabilitats. Tenim el deure d'educar bé. I els nois i noies el dret a ser formats com cal.

Una educació adequada és la que té en compte la totalitat de les dades amb què ha de ser formada una persona. Escamotejar-ne algunes seria falsejar la formació. Cal, per tant, mostrar totes les dimensions de la realitat. Compresa, és clar, la més real de les realitats: la transcendència de l'home. Sí, la persona humana en la seva realitat d'imatge de Déu.

Prendre decisions negatives o d'omissió sobre Déu i sobre la conducta moral cristiana, sobre l'Església i el seu mestratge, és un camí errat vers l'educació plena. Quina responsabilitat la de donar forma a la cera blana, que són les noves generacions! Les

solem fornir amb allò que ens sembla més necessari per al desenvolupament humà. Si partim d'aquest punt, no haurem de mostrar-los també les dimensions de l'esperit?

Una mare patia un dia una greu tribulació personal i deia que, mercès a haver estat educada cristianament, tenia un vertader punt de referència. Afegia: "No sé què podrà fer la meua filla el dia que es trobi amb una dificultat com aquesta, perquè no li he procurat cap formació religiosa!". El fet és cert. No prenguem mai decisions irreversibles. Són la cosa més realment inútil, que vol dir "no útil". Compte amb la delicadesa en la forja dels homes i dones del futur. Tenim el deure d'educar bé.

■ Joan Guiteras

S'acaba de commemorar els cinc-cents anys del decret d'expulsió dels jueus dels regnes d'Isabel i Ferran, anomenats els Reis Catòlics. I arriba amb una oportunitat tal, que seria molt convenient no deixar tota la festa només als historiadors, i molt menys als polítics que només assisteixen a les celebracions que poden capitalitzar en benefici propi. És a dir, que també l'Església del país hi podria dir alguna cosa.

No proposo pas de propiciar una mena de reparació històrica —aquesta mena d'autoflagel·lacions que tan ens agraden—, ni de fer anàlisis anacròniques que encara farien menys comprensible el passat. Es tractaria, al contrari, de reflexionar sobre el present. I és que estem assistint a un present que precisament es caracteritza per un increment del contacte entre religions i cultures com mai ningú no s'hauria pogut imaginar.

L'interessant del moment present i d'aquest contacte entre religions i cultures, és que ja no se situa simplement en un nivell de comprensió intel·lectual o merament retòrica. És a dir, que ja no és només matèria de congressos, de llibres i estudis savis, o de teòriques reclamacions del dret a la llibertat d'expressió religiosa. No. Ara la novetat és que ens cal conviure amb la diversitat de religions i de cultures. I no és el mateix defensar la llibertat d'expressió religiosa teòricament, que tenir una mesquita a costat de casa, o que haver de resoldre l'organització d'un ensenyament respectuós amb els drets i la concepció del món d'altres cultures i religions, o respectar els seus dies sagrats o els

D'expulsions i de benvingudes

seus costums alimentaris.

Alguns dels conflictes que ja s'han presentat en altres països ens adverteixen d'aquestes dificultats. Si una monja amb hàbit ja deu tenir els seus problemes per assistir desacomplexadament a la universitat, què passarà el dia que hi comencin a haver dones musulmanes amb la cara tapada? Hi haurà tota la tolerància que som capaços d'exigir per a altres llibertats de consciència o de conducta? Tolerarem les crestes vermelles dels punks i els caps rapats dels skins, i no serem capaços de comprendre un hàbit religiós o la indumentària pròpia d'una altra cultura? Tinc la impressió que encara no ens adonem de la magnitud dels canvis que s'acosten i de les limitacions que tenim per a assumir-los.

Estem tan convençuts que estem curats d'espants, que ja ho hem vist tot, que som tan extraordinàriament tolerants i relativistes, que menystenim les dificultats que ens crearà aquesta convivència. I no

pels altres, sinó per nosaltres mateixos. Perquè la nostra occidentalitat és més intolerant del que pensem, i el nostre relativisme s'acaba en allò que no està de moda.

Per això convé aprofitar la commemoració històrica del final d'un període de convivència real entre cultures i religions diverses, per a reivindicar-ne les qualitats que l'havien fet possible. Aquest és un país en el qual, sense que se sàpiga prou, ja hi han conviscut moltes cultures. I religions. El nostre passat cultural n'és un testimoni. Tenim personatges que ja havien fet esforços de comprensió, i fins i tot tenim conversions notables. Per exemple, Ramon Llull o Anselm Turmeda, respectivament. I noms de lloc, i paraules, i costums populars que s'han mantingut fins avui, de gairebé totes les tradicions culturals i religioses amb les que ara ens hem d'entendre.

Per això, havent demostrat aquest país que és capaç de suportar sense conflictes greus grans onades immigratòries —que a més, si el context polític hagués estat un altre, encara s'hauria produït un procés de fusió cultural més ràpid i sòlid—, el que ara s'acosta no ens hauria d'espantar. Però sí preparar-nos per donar la benvinguda als qui escullen el nostre país per viure-hi. I demostrar que, experts com som de conèixer la persecució contra la nostra pròpia identitat, som especialment respectuosos amb les dels altres. Que sabem convertir la commemoració d'una expulsió infame en una cordial benvinguda.

■ Salvador Cardús i Ros

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Per què no és "viable" la Província Tarraconense?

Sr. Director:

Els bisbes de la Província Eclesiàstica Tarraconense han considerat, en la seva darrera reunió celebrada a Montserrat, que no és viable la constitució d'una Conferència Episcopal Catalana. Me n'haig d'alegrar? Me n'haig d'estranyar? Me n'haig d'esgarriar?

Naturalment que no haig de fer cap de les tres coses. Però el que sí que no puc deixar de fer —perquè és un deure de consciència— és afegir la meua veu a la dels altres catòlics que, com jo, creuen que els nostres bisbes no són prou valents en aquesta qüestió. Per què no és viable la constitució d'una Conferència Episcopal Catalana? Ells no ens ho diuen pas. La raó que hagin pogut donar és massa difusa com perquè sigui convincent. I és que l'autèntica raó que per a ells fa que la CEC sigui inviable és —com molt bé insinuava un articulista en aquest mateix setmanari— massa ridícula per poder ser dita en públic.

No ens trobem davant d'una qüestió ni de dogmes ni de principis religiosos. La cosa és molt més senzilla. Es tracta simplement de veure si els nostres bisbes —en el seu conjunt, perquè ja sabem que hi ha alguna excepció— es creuen de debò que Catalunya és la Nació Catalana —o forma part de la Nació Catalana, segons quin significat vulguem aplicar a la paraula Catalunya—, o si el que van escriure en el document col·lectiu "Arrels cristianes de Catalunya" ho van escriure només per sortir del pas i quedar bé amb la gent.

De res no em serveix que els nostres bisbes diguin contundentment que donen fe de la realitat nacional de Catalunya si després, amb la seva manera d'actuar, donen a entendre —a nosaltres i als altres— que Catalunya són unes províncies d'Espanya. (Ja ni de l'Estat Espanyol, sinó d'Espanya —que encara és més escandalós!)

Ja és vell el sistema aquest de dir que una cosa no és viable quan en realitat el que passa és que hom no té la voluntat de mullar-se el... I això, que et pot indignar i et pot fer enrabiar quan veus que ho diu segons qui, t'entristeix quan t'adones que qui ho fa és precisament un pastor de l'Església de Jesucrist.

Els nostres bisbes han quedat molt malament. Ovelles d'altres ramats —si els ha arribat la notícia— se n'hauran alegrat. Ovelles dels seus ramats se n'han dolgut, i estic segur que no en són pas poques.

L'únic aspecte positiu d'aquesta qüestió el vaig trobar en el fet que, precisament en aquest setmanari, en el mateix número en què l'editorial elogiava la decisió dels bisbes, dos articulistes es feien creus de la manera com l'episcopat havia esbandit el tema. És un signe que, si més no, en el si d'aquest setmanari —i espero que en el si de tota l'Església que és a Catalunya— hi ha tolerància per expressar punts de vista contraposats. Donem-ne gràcies a Déu i demanem-li, també, que els nostres bisbes no tinguin por de ser conseqüents amb allò que prediquen —encara que gairebé només ho prediquin per escrit.

I sobretot, que cadascú —cada catòlic, cada catòlica— des del

seu lloc, treballi perquè es pugui constituir aviat una Conferència Episcopal Catalana. El nostre compromís d'arrelament a aquest país ens hi anima i ens hi continuarà animant.

JAUME MARCET I PRIMS
Terrassa

◆ El "tu" i el "vós" en la litúrgia

Sr. Director:

Comptant amb la seva benevolència, benvolgut senyor Director, em torno a referir al nou text de l'Àngelus aprovat per la Conferència Episcopal Tarraconense, després que en una carta anterior exposés els dubtes que m'inspirava l'ús transitu del verb anunciar. Avui voldria destacar el fet que, en virtut d'aquest nou text, d'ara endavant coincidiran en una mateixa pregària el tractament de "tu" que s'hi usa, amb el de "vós" de l'Ave Maria que en forma part.

I, ja que parlo de tractaments, no sé si ha estat observat que al llarg dels textos litúrgics oficials, s'empra una vegada, una de sola, el tractament de "vostè". És al text de la carta de sant Jaume (2,1-5) que es llegeix el diumenge vint-i-tres de durant l'any del cicle B: "...Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: —Segui aquí, que **està** millor— però al pobre li dèieu: —Tu, queda't dret..."

Tant la Bíblia de Montserrat com la de la Fundació Bíblica Catalana usen en tots dos casos el tractament de "tu", mentre que el Nou Testament interconfessional publicat l'any 1979, cercant de conservar el matís

del text litúrgic, alterna en aquest fragment el "vós i el tu": "Seieu aquí" / "Tu, queda't dret".

L.N.
Barcelona

◆ La carta titulada "Al meu germà Leonardo Boff"

Sr. Director:

Un sacerdot ha relliscat. "Els capellans són així, tots són iguals". És el conte de la galleda d'aigua vessada.

No vull pas dir que el pare Leonardo Boff no tingui raó. Ha viscut al bell mig d'una gran tragèdia, el seu zel s'ha esportat al màxim, ha tingut una iniciativa, segons ell i segons molts, la més adequada, la que qüestiona la nostra Fe. Potser sí. (Visió que no es compagina gaire amb els vostres fastuosos viatges).

Però, el nostre providencial i

infatigable Sant Pare, ho ha vist un xic diferent i sense fruit de l'essència del problema, creu convenient enfocar-ho sotà un prisma *quelcom* diferent.

És natural que aquesta desil·lusió sigui un trauma pel religiós lliurat a una labor d'amor evangèlic. És comprensible que li produeixi un trasbals desmesurat, que els que el volten haurien de procurar apaivagar.

Precisament vosaltres mateixos en el número esmentat de C.C. citeu les paraules de Joan Pau II "no cedi a temptacions del tipus de la teologia de l'alliberament, que no s'ajusta a l'autèntic magisteri de l'Església".

Resumint: Per moltes raons, justificacions, evidències, tràgiques conseqüències que existeixin, al meu modest parer, considero no convenient la publicació que heu fet de la carta titulada "Al meu germà Leonardo Boff".

GENÍS DE TERA TEIXIDOR
Badalona

ACUDIT

*Malgrat el clima de tensió s'ha reprès el diàleg ecumènic.
En el centre de la discussió, el problema de l'Església Uniata d'Ucraïna*

El Papa: "Perdonem-nos els uns als altres"

El gel encara és present en les relacions entre Roma i la galàxia de l'Ortodoxia, després de la cimera d'Istanbul de la catorzena Església ortodoxa i la renovada acusació a "certs cercles" de l'Església catòlica d'estar compromesos en "activitats absolutament contràries a l'esperit del diàleg, de l'amor i de la veritat".

És difícil sostreure's d'aquesta impressió llegint el document final de la reunió ortodoxa que, a menys de dues setmanes de l'encontre de Ginebra entre l'Església catòlica i el Patriarcat de Moscou, que era lent a reobrir la porta al diàleg, rellança en canvi la crítica al proselitisme dels "Uniata", o sigui l'Església catòlica de ritu bizantí, que considera "terra de missió" Ucraïna, Romania, Eslovàquia oriental i l'Orient mitjà.

És per aquest motiu que algunes Esglésies ortodoxes no enviaren el seu "delegat frater" al recent Sínode dels Bisbes europeus. Ara, el document d'Istanbul, que és certament fruit d'una mediació entre les diverses Esglésies, parla obertament d'una "gravíssima ferida" infligida al diàleg iniciat per Joan XXIII i el Patriarca Atenàgoras, una ferida difícil de curar, que es redueix pràcticament a la discussió del "problema de l'uniatisme" fins que "no s'arribi a un acord en aquest camp".

Dit altrament, o es desfà el nus de la tensió originada per la sortida "de les catacumbes" de l'Església oriental catòlica durant el final del comunisme, o esdevé tràgicament actual el risc d'un ajornament "per temps indefinit" o, fins i tot, d'una "suspensió total" del diàleg amb la Santa Seu, perill que el nou Patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, cap espiritual de l'Ortodoxia, havia esbossat el 30 de novembre propassat.

Personalment, Bartomeu I, és un home de diàleg

Personalment Bartomeu I és

home de diàleg i certament, prenent la iniciativa de convocar per primera vegada una cimera com la d'Istanbul, no era mogut per un sentiment anti-romà. I, mentrestant, segurament s'ha produït durant la reunió per no tancar la porta al diàleg, amb el consens del Patriarca rus Alexis, cap de la més important Església ortodoxa, que havia volgut —junt amb Joan Pau II— la reunió de Ginebra del primer de març.

La reunió serà ara a mitjans de juny al Líban, on la Comissió mixta internacional per al diàleg teològic entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa en el seu conjunt haurà de reprendre el camí per trobar una solució concreta a les dificultats que són l'origen de l'actual "impasse". Encara que el diàleg roman obert a l'horitzó, i com a perspectiva immediata, no serà, però, fàcil arribar a un acord entre les dues Esglésies.

Joan Pau II deplora episodis de violència

"Tot això que torba una fraterna convivència dels cristians de tradició diversa, prové del Maligne", recordava Joan Pau II durant el seu últim viatge a Polònia, on va tenir ocasió de tocar l'espinós problema de la coexistència entre els mateixos catòlics de ritu llatí i de ritu grec, i on expressà el seu dolor per certs episodis de violència dels quals els ortodoxos havien estat objecte en la seva pàtria, aclarint el que ha de significar el fet que l'Església catòlica i l'Església ortodoxa siguin "Esglésies germanes".

"Dir 'Església germana' no és només una frase de circumstàncies", subratllà el Papa, "sinó una fonamental categoria ecumènica d'eclesiologia... No podem menys que admetre que en el passat en les relacions entre les nostres Esglésies no sempre ha regnat la fraternitat evangèlica. Les doloroses experiències son presents en la memòria de tots... Tots portem jou de la culpa històrica, tots cometem errors. Encara que

Una cerimònia litúrgica de l'Església ortodoxa russa

hagi existit el tort, independentment de quina part, això se supera mitjançant el reconeixement de la pròpia culpa davant el Senyor i mitjançant el perdó".

"Perdonem-nos els uns als altres els torts soferts en el passat", afegeix Joan Pau II amb actitud profundament ecumènica, "per donar forma nova, autènticament evangèlica, als nostres recíprocs comportaments i construir el futur millor de l'Església reconciliada. El diàleg en la veritat, sinceritat i caritat és l'únic camí per arri-

bar a la plena unitat". Així s'aplanarà "el tan difícil problema de l'unionisme... Amb aquest esperit rebutgem tota forma de proselitisme, tota actitud que pugui interpretar-se com una manca de respecte".

A l'inici de la Quaresma, el dimecres de Cendra, el Papa tornà a demanar perdó als ortodoxos, indicant el camí sobre el qual ha d'avançar el compromís ecumènic especialment en aquests moments d'incomprensió i de crisi. Davant el document d'Istanbul vénen a la

ment les paraules del mateix Joan Pau II al final de l'última setmana de pregària per la unitat: "Certament, el diàleg és necessari i té una importància primària. Però la pregària està per damunt de tot". Només amb la força que ve de Déu, podem en efecte "intentar l'empresa impossible —impossible entre els homes, però no per Déu!— de restablir entre nosaltres cristians aquella unitat que durant segles ha estat el patrimoni dels creients en Crist".

■ S.S.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Una altra beatificació discutida

L'agència ICIA ha donat la notícia d'una probable beatificació i canonització de Pierre Toussaint, esclau negre haitià.

Nascut l'any 1766, Pierre tenia 21 anys quan els esclaus es rebel·laren contra els seus amos a Port-au-Prince. Els senyors o amos de Pierre Toussaint, davant la insurrecció, fugiren a EE.UU. Pierre en comptes d'unir-se als seus companys esclaus en la lluita, va seguir els seus amos, la família Bérard. Quan morí el matrimoni Bérard, Pierre va obtenir la llibertat. Es casà i es lliurà enterament a tasques de promoció social, com ara, a orfenats per recollir nens blancs i negres, a tenir cura dels pobres i a visitar els malalts desatesos. Morí a Nova York l'any 1853, on participava cada dia de l'Eucaristia. Les seves despulles mortals reposen a la catedral novaiorquesa de Sant Patrici.

Fins aquí l'agència.

El cardenal O'Connor, arquebisbe de Nova York, promou ara el procés de beatificació d'aquest esclau negre i demana als catòlics que invoquin la protecció de Pierre Toussaint. En el Vaticà s'estudia la causa i es creu que un seglar negre,

casat, originari d'Haití, el país més pobre del món, i lliurat al servei dels marginats, és un bon candidat a la glòria de Bernini.

Ara bé, amplis sectors negres de l'Església catòlica d'EE.UU. —entre ells bisbes i capellans negres— consideren que Toussaint és un model evident de "servilisme" i resignació, però no de "solidaritat evangèlica", perquè mai no va unir-se a les reivindicacions de llibertat de la raça negra. La pregunta que corre en l'arquebisbat de Nova York és aquesta: "L'Església encoratja la figura del negre dòcil que espera amb paciència el seu alliberament?"

El repte és greu en una societat racista, sobretot quan els negres signifiquen quasi el set per cent del total dels catòlics nord-americans i compta ja amb 12 bisbes de color.

No solament hi ha crispació a Europa i concretament a l'Estat espanyol davant d'anunciades beatificacions. Com diuen els nostres veïns: "En totes partes cuecen habas..."

■ Francesc Gamissans

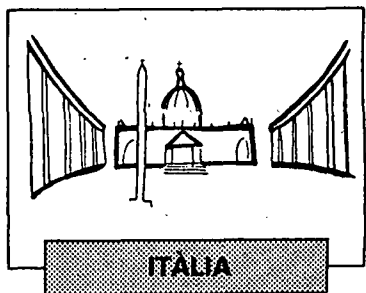
POEMA DE
MONTSERRAT

D'en J.M. Sagarra

COMPRO

Telf. 317 67 23 (vespres)

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

Exercicis espirituals per TV

ROMA.— El canal de televisió italià "Telepace" va oferir del 8 al 14 de març, un cicle d'exercicis espirituals a càrrec del P. Raniero Cantalamessa, predicador de la Casa Pontifícia.

El sacerdot va dirigir des de la pantalla dues meditacions cada dia sobre "L'Evangeli és potència de Déu per a la salvació de tot el qui creu". Es tracta d'un itinerari de "reevangelització i renovació espiritual".

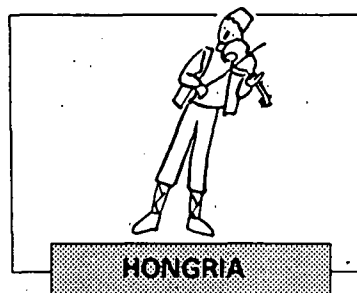
Aquests exercicis espirituals quaresmals han significat una experiència televisiva nova i estan justificats, segons els responsables del canal, pel desig de posar-los a disposició de tots els qui no poden assistir a un curs d'aquesta mena. (OFIM)

Biografia i missatge del Papa en fascicles i videocassettes

VATICÀ.— La "Rizzoli" ha editat una biografia en fascicles de Joan Pau II que serà venuda a través de quioscs a Itàlia, Espanya, França, Gran Bretanya i Alemanya. L'obra ha estat dirigida per Alberto Michelini, periodista i eurodiputat.

Es titula "Joan Pau II. L'home, el Papa, el seu missatge", i està composta per setanta fascicles setmanals i deu videocassettes.

El primer fulletó, que fou posat a la venda a Itàlia —en els altres països trigarà encara uns mesos— té el seu punt fort en el vídeo, que inclou imatges inèdites del passeig que el Papa féu pels Picos de Europa durant la seva visita a Espanya per l'agost de 1989. Les imatges són molt atractives, amb Joan Pau II pels prats amb un bordó de pastor i calçat de muntanya, i al fons els llacs de Covadonga i les muntanyes asturianes. El primer fascicle s'anomena "Habemus papam", parla de la seva elecció el 1978, i inclou la seva primer encíclica: "Redemptor Hominis". (ICIA).

Els protestants, preocupats per la "nova Europa"

BUDAPEST.— Les esglésies protestants europees "sentien la seva responsabilitat en la conformació de la nova Europa", va manifestar a Budapest Martin Kruse,

bisbe de l'Església Evangèlica alemanya, en la inauguració d'una reunió de 180 delegats d'esglésies protestants del continent.

Loránt Hegedus, bisbe de l'Església Reformada d'Hongria, subratllà que la reunió servirà per cercar i aclarir les interpretacions teològiques que donen resposta als països de l'Est, que s'han alliberat de l'opressió comunista i que viuen en un caos ple de problemes sense solucionar".

Hegedus opina que en aquest moment "podem i hem de trobar els punts de contacte entre l'ateisme politeista del món occidental desenvolupat i l'ateisme nihilista en què visqueren els països oprimits pel comunisme, per poder trobar després les

respostes adients a aquest repte".

Béla Harmati, bisbe de l'Església luterana hongaresa, assenyala que els debats tractaran el paper de les esglésies evangèliques en les societats secularitzades i la relació de l'Església amb l'economia i la política.

Kruse indicà que "aquesta reunió servirà per conèixer-nos millor i per apropar les diferents posicions que poden ser desavantatjoses en moments en què hem de donar respostes als reptes de la societat europea actual".

En la reunió, que durarà una setmana participen delegats de les esglésies de tot Europa, del Consell Mundial de les Esglésies i un invitats de l'Església catòlica. (EFE)

Sud-àfrica: ja es pensa en un govern multiracial

Aquests dos infants de Johannesburg, que van a una escola multiracial, són el símbol, i així ho celebren, del que pot ser en un futur no molt llunyà de la instauració a Sud-àfrica d'un Govern inter-racial, si prosperen les negociacions, nascudes del recent referèndum que aprovà l'abolició de l'"apartheid".

Ratzinger denuncia que la figura de Crist és devaluada

ROMA.— El cardenal Joseph Ratzinger denuncià la versió devaluada que es fa de Crist per "un ús distorsionat" de la moderna interpretació (exegesi) bíblica i que el redueix a model purament humà.

Crist és per a una certa exegesi actual "una figura cada cop més miserable", i aquesta reducció "es va estenent ara a la catequesi, a l'ensenyament de la doctrina catòlica", afegí el prefecte de la Congregació per a la Causa de la Fe, en un acte de presentació del llibre "La exégesis cristiana hoy", a la Universitat Gregoriana.

D'aquesta manera, segons el teòleg alemany, l'anomenat Jesús històric "s'ha convertit en un rabí d'Israel, o sigui a un nivell molt més inferior als homes de ciència moderns, cosa que és el símptoma nou d'una restricció de la realitat que s'ha consumat en aquesta exegesi".

Sobre el problema de l'actualització del missatge bíblic, el purpurat ha afirmat que "sobretot les filosofies inspirades en el marxisme mostraven un Jesús alliberador en el sentit intramundà (terrenal)". Per això traduïen la cristologia així com la fe a una praxi de l'acció política o també de curacions psicològiques que ocupava el lloc de l'ara perduda presència de la fe".

El cardenal ha conclòs assenyalant que "no es tracta de polemitzar ni de reduir la exegesi en la teologia catòlica, sinó al contrari: que ella recuperi la seva funció, que és amenaçada allí on no hi ha cap més camí que hi condueixi més que la Bíblia a la fe de l'Església". (EFE)

Els franciscans a l'ONU

A l'ONU com pertot arreu, els franciscans volen donar relleu sobre la Terra, a aquest missatge estimat de Sant Francesc: "Pau a aquesta casa"

La família franciscana ha fet la seva entrada a l'ONU! En efecte, si el FUN (Franciscans/es a les Nacions Unides) és ben reconegut com a ONG afiliat al Consell econòmic i social de l'ONU després de 1989, tindrà veu activa d'aquí a uns mesos, ajuntant-se amb CCFD (Comité catòlic contra la fam i pel desenvolupament), Amnesty International, i Pax Christi.

Caputxins, franciscans, conventuals, clarisses, regulars i seculars —1 milió i mig de membres— comencen a fer real la proposta a una institució internacional de les solucions als problemes socials més aguts, treballar pel respecte a la natura, en resum, participar en la construcció d'un món de pau. Aquesta és una tasca que s'imposen els deixebles del Poverello.

Però molts frares i germanes viuen així en la petitesa, allà on són. En la seva simplicitat, no

s'ocupen gaire de la FUN, l'ONU i les seves institucions. Així ho fa fra Gabriel Bertos. Amb dos frares més, aquest filipí viu a Mindanao, l'illa més gran al sud del país, allà on la guerrilla musulmana s'oposa a l'exèrcit des del 1972.

Mirada fina, somriure lluminós, fra Gabriel és la rèplica d'un Francesc d'Assís semblant a Gandhi. Trobar-lo és com obrir l'Evangeli.

Quan li preguntem per la seva missió, tímid, respon: "Nosaltres som fabricants de pau". Els rebels ens vénen a trobar quan

volent contactar amb les autoritats i viceversa. Ningú no pot arriscar-se de posar el peu sobre el territori de l'altre: La fraternitat és aleshores l'únic lloc de trobada possible per negociar. Com els frares s'han pogut guanyar la confiança de tothom? Simplement. Estimant-los. La gent els anomena "Tatay" una cosa semblant a papa. I quan les parts refusent la pau, la gran tasca dels frares, es: "Bé, aleshores nosaltres no serem més els vostres Tatays". I allò més extraordinari és que funciona!

Hi ha risc d'emboscades o de segrests i de vegades la por és de tots tres quan travessem un territori ocupat per unes faccions inconegudes o quan els militars ens apunten amb les seves armes: "Vosaltres sou comunistes, i us matarem". "Però nosaltres posem la nostra confiança en el Senyor: nosaltres som els seus instruments".

Amb tot, es lamenta el P. Gabriel, voldríem veure més franciscans arriscar-se per la pau". I la família franciscana ho ha comprès bé i proposa als seus membres que siguin especialistes de la mediació. Es tracta d'escampar sobre la Terra aquest missatge de Sant Francesc: "Pau a aquesta casa".

El Pare Gabriel: "Nosaltres posem la confiança en el Senyor: som instruments de la seva pau"

BARCELONA

• LA MISSA MAJOR DE SANT JORDI, CELEBRACIÓ CRISTIANA DE LA FESTA DEL SANT PATRÓ DE CATALUNYA.

Per tercer any consecutiu, l'Associació d'Antics i Amics de l'Escoltisme Catòlic, juntament amb la Delegació Diocesana de Pastoral de Joves i altres, convida a la Missa Major de Sant Jordi, que tindrà lloc el dia **23 d'abril**, a les vuit del vespre, a l'església de Sant Felip Neri, al Barri Gòtic. Enguany, la celebració eucarística serà presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i el cant del poble serà animat pel mestre Oriol Martorell. A la mateixa Eucaristia es farà un gest de solidaritat de cara al Tercer Món. Aquesta Missa Major intenta oferir un lloc cristià de trobament al cor mateix de la Ciutat Vella que amb motiu de la Festa de Sant Jordi viu una diada excepcional.

• **CENTRE D'ESTUDIS FAMILIARS.**— Cursets per a l'últim trimestre del curs 1991-1992. "Educació de la fe en la família",

per Enriqueta Capdevila i Gras, pedagoga. Programa: 1. L'educació de la fe. La fe com a do. La fe com a trobada. La fe com a procés de conversió. 2. Elements del procés educatiu. Com varem ser educats. Capon va l'educació. Les variants pedagògiques. 3. L'edat evolutiva com a procés de desenvolupament. El trencament de l'equilibri com a motor de creixement. Les etapes de l'edat evolutiva. Els dimarts, **del 21 d'abril al 2 de juny**, de 19.30 a 21 h. — "Situacions familiars atípiques", per Josep Boix, sociòleg; Antoni Nello, professor de Moral; Jaume Piera, vicari judicial adjunt, i Alicia de los Santos, psicòloga. Programa: Es tractaran els aspectes sociològic, moral, jurídic i psicològic de les situacions: Parelles no casades; famílies monoparentals; parelles homosexuals; fills de parels divorciats, persones soles; llars agregades. Els dijous, **del 30 d'abril al 18 de juny**, de 19.30 a 21 hores. Informació: 453 86 59. Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar, c/ Diputació, 231.

• **CONFIRMACIONS A LA CATEDRAL.**— El dia **21 d'abril**, di-

marts, a les 5 de la tarda, se celebrarà a la Catedral el Sagrament de la Confirmació. Serà administrat pel Bisbe Auxiliar Mons. Joan Carrera i Planas.

• **CONCERT A MARATA.**— El proper diumenge, dia **19 d'abril**, festa de Pasqua de Resurrecció, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès, el Quartet de Cordes "RUSSO", de Moscou, interpretarà peces de Mozart, Beethoven i Debussy.

• **CASA DE BETÀNIA (CORNEL·LA DE LLOBREGAT): SETMANA SANTA.**— Tanda femenina d'Exercicis Espirituals, dirigida pel P. Alfred Muntané s.j., amb les celebracions pròpies de la Setmana. Comença el dimecres sant, **dia 15 d'abril** (nit) i acaba el diumenge de Pasqua (matí). Informació i inscripcions: tel. 375 11 02. C/ Bonavista, 37 (Metro Llínia V, Estació Gavarra).

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Comunica que el pròxim **dia 23 d'abril** comença un nou Seminari sobre la VIDA EN L'ESPERIT. Es donarà durant sis dijous consecutius en l'església de les RR. de Lestonac, c/ Aragó,

284, de 19.30 a 21 h. Aquest Seminari està promogut pel Grup de Pregària "Agape". El recés de cloenda serà el dia 7 de juny, festa de la Pentecosta. Per més informació truqueu als tels. 457 65 61 i 215 16 52.

• **CELEBRACIÓ COMUNITÀRIA DE LA PASQUA.**— Dies de convivència i pregària, per a grups joves i adults. Del **16 al 19 d'abril**, a Siete Aguas (València). Informació: Missioneres Verbum Dei, c/ Doctor Dou, 19, 1ª, Barcelona. Tel. 412 58 48.

• **CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI (CPM).**— El CPM ofereix als promesos un àmbit per al diàleg i la reflexió conjunta amb vistes al matrimoni. En principi en sis trobades d'un grup reduït de parelles amb un matrimoni moderador i un consiliari, per parlar de la convivència, l'amor, la sexualitat, els fills, l'obertura social, la fe i el sagrament del matrimoni. L'única condició és l'interès per preparar el casament i les ganes de reflexionar conjuntament amb altres parelles, sobre la vida de parella que estan a punt de començar i la manera cristiana de viure-la. Els

mesos d'abril i maig hi ha trobades de diàleg a diversos Centres de Barcelona, a Badalona, a l'Hospitalet, a Montgat, a Cornellà, a Gavà, a Sabadell, al Monestir de Montserrat, a Llinars-Caradeged, a Granollers i a Terrassa. Per més informació: CPM - València 244, tel. 215 68 65 - 08007 Barcelona - Secretaria: dimarts, dimecres i dijous, de 5 a 8 de la tarda.

• **S.E. CATEDRAL B. DE BARCELONA. CELEBRACIÓ COMUNITÀRIA DE LA PENITÈNCIA.**— Tindrà lloc el dimecres, dia **15 d'abril**, a les 7.30 de la tarda, amb absolució individual. Serà presidida pel Sr. Arquebisbe. S'invita a totes les persones que vulguin participar en aquesta celebració com a preparació immediata a la Pasqua.

• **FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.**— Diumenge, **26 d'abril**, en el Temple del Tibidabo. A les 11, Santa Missa, presidida pel Rvd. P. Eugeni Portusac. A continuació, Exposició Major del Santíssim. A les 2, dinar de germanor a "Mater Salvatoris". Hi haurà un autocar que sortirà de la Plaça de Catalunya, a les 9.30. Informació i reserva: tel. 426 16 22.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes d'abril, el Sant Pare ens demana pregàries perquè EN LES ACTUALS CIRCUMSTÀNCIES S'INCREMENTIN LES VOCACIONS SACERDOTALS I RELIGIOSES DE VIDA CONSAGRADA I APOSTÒLICA.

Ens consta que Jesús es preocupava del problema de les vocacions. Peraixò, va dir: "Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors".

La societat civil va envellint perquè vivim una davallada de natalitat. L'Església va envellint perquè vivim una davallada de vocacions. Ens falta el relleu dels joves en molts àmbits de vida eclesial.

Pregar no vol dir que Déu ho arregli tot fent un miracle. Hem de mirar per què no hi ha vocacions. ¿Serà perquè les nostres famílies cristianes tenen pocs fills avui dia, i els eduquen en la permissivitat, la comoditat i l'egoisme? La vocació creix només quan hi ha capacitat de renúncia, i de servei en un clima de fe i d'oració.

El problema de les vocacions es també problema de resposta a la crida de Déu. Déu vol que tots els homes se salvin i arribin a conèixer la veritat. Fan falta més vocacions per a l'evangelització del món sencer.

INTENCIÓ MISSIONAL

El Sant Pare també ens demana pregàries PERQUÈ EL MISTERI DE LA PASQUA EMPENYI TOTS ELS CRISTIANS VERS LA RECERCA DE LA UNITAT I AFAVOREIXI EL DIÀLEG I LA COL·LABORACIÓ ENTRE TOTES LES RELIGIONS.

Joan Pau II, a l'audiència del 23 de gener de 1991, va demanar, com St. Pau als Romans, que "ens acceptéssim els uns als altres, com Crist ens ha acceptat". És l'arrel de tot diàleg ecumènic.

■ Antoni Mª Serrallonga sj

HORARIS DE SETMANA SANTA

• **MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLBONA.**— Vallbona de les Monges (Lleida), tel. 7. **Diumenge de Rams:** Benedicció i Eucaristia, 10.30; Nona, a les 16; Vespres, a les 19.30. **Dijous Sant:** Cena del Senyor, a les 19; Completes, a les 21.30; Hora de vetlla, a les 22. **Divendres Sant:** Matines, a les 7.30; Laudes, a les 9.15; Sexta, a les 13; Nona, a les 15.30; celebració de la Passió, a les 17; completes a les 21. **Dissabte Sant:** Matines, a les 7.30; Laudes, a les 9; Sexta, a les 13; Nona, a les 15.30; Vespres, a les 19.30; VETLLA PASQUAL, a les 23. **Diumenge de Pasqua:** Laudes, a les 8; Tèrcia, a les 8.45; Eucaristia, a les 11; Nona, a les 16; Vespres, a les 19.30. **Dilluns de Pasqua:** Matines, a les 8; Laudes, a les 9; Eucaristia, a les 8.30; Sexta, a les 13; Nona, a les 16; Vespres, a les 19.30; Completes, a les 21.15.

• **MONESTIR DE LA MARE DE LA DIVINA PROVIDÈNCIA.**— (c/ Mare de Déu del Coll, 40, Barcelona). **Dijous Sant:** Tarda, a les 6, Missa Solemne de la Cena del Senyor. **Divendres Sant:** Tarda, a les 5, Acció Litúrgica de la Passió i Mort del Senyor. **Dissabte Sant:** Vespre, a les 8, Solemne VETLLA PASQUAL. **Diumenge de Pasqua:** Misses a les 8.30 i a les 12. **Dilluns de Pasqua:** Missa, a les 8.30.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.
Se subscriu a exemplar (s) del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors, ...

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, amb càrrec al meu compte corrent llibreta

Data

Signatura

Amb un seguit d'actes que culminaran el proper mes d'octubre

Tarragona celebra el IV Centenari de la seu social de la Congregació de la Puríssima Sang

TARRAGONA

Coincidint amb els actes de la celebració del novè centenari de la restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona, la ciutat també commemora el quart centenari de la Seu social, de la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Jesucrist.

Una confraria que té el seu origen en el gremi d'esparters i espartenyers, i que es perd en la "nit dels temps" allà pel 1545.

Sabem que, si bé realment, existeix un document amb tal data, demanant el permís episcopal, per la seva "refundació", no podem conèixer amb exactitud, quan va ser constituïda per primera vegada. Són més, per tant, de quatre segles d'història i de fe que commemorem.

La Tarragona mil·lenària, la romana i la cristiana, la de Fruitós, la de Pròsper i la de Godofred Sunifred de Lluçanès celebra enguany dos esdeveniments d'importància cabdal en la seva història cristiana.

Conferències commemoratives

La Congregació de la Sang de Tarragona no pot ni vol deixar passar aquest any sense una connotació especial i organitza d'un seguit d'actes per fer-ho palès.

Destaca, en primer lloc, tot un seguit de conferències, a càrrec de prestigiosos experts, com són: en Xavier Ricomà, director del Museu d'Art Modern de la ciutat; l'Enric Olivé i Serret, director del Museu d'Història de la ciutat; el doctor

Josep Sánchez Real, catedràtic de Didàctica de les Ciències de l'escola universitària de València; mossèn Salvador Ramon, canonge arxiver; l'escriptora Olga Xirinacs; i finalment, la tradicional conferència quaresmal que pronunciarà, aquest any, el pare dominic Jordán Gallego Salvadores, de reconegut prestigi internacional, i que ha ocupat el càrrec de Secretari del Secretariat pels no creients. Han precedit el pare Jordán, en anys anteriors, el pare Javierre, sacerdot i periodista; el bisbe d'Urgell, doctor Joan Martí Alanís; el nostre arquebisbe, doctor Ramon Torrella; i el cardenal, doctor Vicente Enrique y Tarancón.

Exposició retrospectiva

S'organitzarà així mateix, i a manera de recordatori, una exposició retrospectiva de la història de la confraria, que certament no és una altra que la història de la ciutat, ja que el municipi, com tants d'altres, neix després de la reconquesta als sarraïns, fruit del Consolat tarragoní, creat per l'arquebisbe Aspargo de la Parca, utilitzant com a llavor els diferents grèmis d'oficis i professions, als inicis del segle XVI.

Eucaristia com a acte final

Finalment, i com a acte central del IV centenari, el proper mes d'octubre, se celebrarà una Eucaristia, presidida per l'arquebisbe monsenyor Ramon Torrella, a l'antiga seu la confraria, això és, a les restes de l'església de Santa Maria del Miracle, situada al bell mig de l'Amfiteatre romà, lloc on Sant Fruitós, junt amb els seus diaques Auguri i Eulogi foren immolats, testimoniatge d'una fe infrangible. D'aquest martiri se'n conserven les actes, essent el primer testimoni oficial d'un martiri conservat per l'Església d'occident.

Acabada la celebració eucarística, el Sant Crist de la Sang serà traslladat processionalment, com es féu l'any 1592, des de l'amfiteatre, a la seva seu definitiva i actual.

Tota una munió d'actes que afermen la cristiandat d'una ciutat, en altre temps capital de la província romana de la Hispania Citerior, per ser cristianitzada, segons una ben fundada tradició, per l'Apòstol Sant Pau, i la fe inalterable d'un poble.

FETS I CRITERIS

La creu i la glòria

Cada any la Setmana Santa ens convida a viure una nova experiència de la nostra fe: verificar si creiem en el poder salvífic de la creu i en la glòria de la resurrecció.

El misteri cristià és, essencialment, tenebres i llum, mort i vida, creu i resurrecció. La litúrgia del diumenge de Rams ens prepara per endinsar-nos en el misteri de Crist mort i ressuscitat, del Crist que entra triomfant a Jerusalem per anar lliurement a la mort de creu.

Jesucrist ens ha redimit donant la seva vida per a nosaltres. El sacrifici ja va començar en l'Encarnació, com diu l'epístola als Hebreus: "Per això, en entrar al món, diu:... heus aquí que vinc a fer, oh Déu, la vostra voluntat" (cf. He 10,5 - 10).

Jesús era conscient que havia de ser glorificat per la seva mort. Així hova dir als seus deixebles: "Ha arribat l'hora de ser glorificat el Fill de l'home. En veritat, en veritat us dic que, si el gra de blat que cau a terra no mor, resta ell tot sol; en canvi, si mor, dona molt de fruit... i jo, quan seré enlairat de terra, atrauré tothom cap a mi" (cf. Jo 12,22-32).

Jesús explicà el sentit profund de la seva missió. El Bon Pastor dona la vida per les seves ovelles. Havia parlat moltes vegades de la vida, i vida abundant, que Ell donaria al món. La Setmana Santa ens alligona constantment sobre la fecunditat de la passió del Senyor, sobre el valor redemptor de la Creu.

Jesucrist ha estat glorificat en la Creu perquè s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar una mort de creu. "Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom" (cf. Fe 2,6-11).

Durant la Setmana Santa s'actualitza el misteri de la nostra salvació. "Déu donà la prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors" (Rm. 5,8). No podem donar per suposat que coneixem aquesta veritat. És una veritat i una realitat que ha de formar part de la nostra vida.

Els dies de Setmana Santa són dies especials de gràcia: ¿Com es reflecteix en la nostra vida el misteri pasqual, Crist mort i ressuscitat per salvar-nos? ¿El misteri de la creu és per a nosaltres l'Evangeli de l'amor de Jesucrist?

Són preguntes que ens interpel·len especialment aquests dies. ¿La llum de la Pasqua il·lumina els nostres cors i ens ajuda a veure que on hi ha sofriment i dolor hi ha també més força transformadora per estimar i sentir-nos estimats?

Fem vida les paraules de sant Joan: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que ha estat ell el primer a estimar-nos. També nosaltres hem d'estimar-nos mútuament (cf. 1 Jo 4,10-11).

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

■ Dr. Josep M. Solé i Poblet
Metge

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

Una iniciativa de comunicació oberta a tothom

"Expressa el que creus", un espai per compartir la fe

CIUTAT DE MALLORCA.— El Secretariat de Pastoral Juvenil de Mallorca es proposa cada any un objectiu de projecció, una forma de difondre el missatge de Jesús en el món jove i en la societat de Mallorca. Enguany l'objectiu és una mena de festival que es diu "EXPRESSA EL QUE CREUS", en el qual es conviden els joves de l'Església Mallorquina a comunicar als altres joves i a tothom tot allò que creuen en referència al fet religiós, mitjançant qualsevol mitjà d'expressió. Se celebrarà del 12 al 25 d'abril, aprofitant les vacances escolars, i serà una bona manera d'acabar la Quaresma, de celebrar la Setmana Santa i la Pasqua.

Des de començament de curs que ja s'havia anunciat, així els diversos grups que hi prenen part tenen prou temps per anar-se preparant; i per anar fent boca en el full Quimeres, publicació mensual del SPJ, es va obrir una secció que porta el mateix títol que el festival i que està a disposició de cada grup que hi vulgui fer una aportació (dibuix, text, collage, còmic...) i compartir així els seus punts de vista com a cristians.

Barreres traspassades

L'"EXPRESSA EL QUE CREUS" vol ser un espai de comunicació obert a tothom, i per això s'han traspassat les barreres geogràfiques (hi participarà un grup de teatre de Lleida, de la comunitat carmelita de la Parròquia de Sta. Teresina), les de confessió (també s'ha inscrit un grup de teatre d'una comunitat adventista), i les d'edat (la gent gran també hi vol dir la seva). Fins i tot hi haurà una taula rodona en la qual prendran part joves creients i no creients.

Hi haurà activitats de tota mena i per tot tipus de públic: mostra d'art (pintura, dibuix, fotografia...), teatre, happening, música, dansa, poesia, novel·la, vetlla de pregària i un cafè-fòrum, en el qual es faran conferències, taules rodones ("Construir o esperar el futur?", "Experiència de Déu", "Experiència de parella", "Prostitució", "Objecció de consciència", "Els joves demanen", "Tercer món", "Els adults també s'expressen" i serà espai de diàleg perquè els joves que han participat en cada un dels vessants del festival puguin compartir idees, projectes...

És una iniciativa molt interessant que pot ajudar i ensenyar a compartir, donar i rebre, tot allò que hi ha en cada grup, en cada creient, aprenent a respectar els altres encara que pensin i actuïn d'una manera diferent que un mateix, perquè és acollint les diferències que ens enriqueixim.

■ Marc Boix i Aragonès

Ara cal preparar-se per a la LOGSE

El 70,76 per cent dels alumnes prefereixen la Religió

TORTOSA

L'estadística que ens serveix cada gener la Delegació diocesana d'ensenyament en l'edició del 91-92, emplena vint-i-dos folis. Potser serviran per a la història, redactar alguna tesi o tesina...

Ara i aquí, però, davant la implantació de la LOGSE, ens esperona a treballar més i millor.

nyament. Es constata el lleuger descens d'un punt, curs rera curs. Amb tot, el gran repte global —i no únicament per l'àrea de Religió— es diu LOGSE.

Conscienciació i divulgació

El ple de la Delegació ha programat les següents accions en línia de conscienciació i divulgació a les bases arxiprestals:

de la nova llei tot relacionant-la amb la classe de Religió.

—Tanmateix els dies 3 i 4 d'abril un seleccionat i primer equip rebrà adequada formació sobre "COM IMPARTIR LA CLASSE DE RELIGIÓ" i sobre tot com es treballa l'àrea curricular de la ERE. De moment ens interessen els mestres en l'etapa de primària i especialment els qui pel setembre del 92 impartiran docència en el

TOTAL ALUMNAT EGB, BUP I FP 91/92

Diòcesis de Tortosa

Centres	Alumnes	Religió	Ètica	%Religió
EGB				
Estatals	22.907	20.613	2.294	89,99
Privats	572	370	200	64,70
Religiosos	5.157	5.157	0	100,00
Total	28.636	26.140	2.494	91,28
BUP				
Estatals	4.107	2.860	1.247	69,65
Religiosos	4.107	2.860	1.247	69,65
Total	4.574	3.327	1.247	72,75
FP				
Estatals	3.175	2.209	966	69,58
Religiosos	129	129	0	100,00
Total	3.304	2.338	966	70,76

Númers canten. Són satisfactòriament alts els percentatges dels qui opten per Religió. Diuen que ens situem a l'altura de la mitjana estatal.

La Delegació diocesana —i el seu cap Mn. Josep M. Tomàs— no es deixa enlluernar per la quantitat i es preocupa més per la qualitat de l'ense-

—El 8 de març, en compliment de la norma 43 del Sínode diocesà, les Parròquies han pogut celebrar la JORNADA DE L'EDUCACIÓ RELIGIOSA A L'ESCOLA (CRE). S'han enviat materials amb suggeriments i oferint serveis.

—S'han visitat tots els caps de comarca explicant l'abast

cicle inicial.

Esperança agosarada i coherent

Coneixem escrits i converses sobre les dificultats de les classes de Religió i Ètica en tots els nivells. Uns es passen d'hipercrítics i negatius tot carregant les tintes... Altres es lamenten i esperen passivament receptes.

A la Delegació diocesana —en sintonia amb el Secretariat de l'Escola cristiana a Catalunya i el SIERC— s'opta per la via més assenyada i agosarada: conscienciar tothom que estigui implicat en el procés educatiu religiós. Pacientment cal explicar als fidels, pares, Claustre i Professors de Religió per comarques i pobles grans la LOGSE i particularment l'àrea religiosa.

L'estadística i la lletra de la LOGSE estan servides, però l'última paraula la tenen els mestres, els pares i els alumnes.

■ J. Blanc i Bahima

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

ANGELINA BUFÍ BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPÉRT SAUCH "VIDYA JYOTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptes.
M. DOLORS MASDEU BP 99 KRIBI CAMERUN.....	21.892 Ptes.
P. SALVADOR ROMANO MISSION CATHOLIQUE GOUNOU GAYA BP 9 PALA (TXAD).....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
 Direcció.....Tel.....
 Població.....D.P.....Província.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població.....Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població.....Data.....
 Signatura.....
 "CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

"Com a resposta adequada a la situació que experimenta la vida religiosa"

L'URC aprova la celebració d'un congrés de religiosos

BARCELONA

Els Superiors majors dels Instituts de Vida consagrada i Societats de Vida apostòlica amb implantació als bisbats de Catalunya, aplegats en la seva XXVI assemblea general, acordaren per unanimitat estudiar la conveniència de la celebració d'un Congrés dels Religiosos com a resposta adequada a la situació que experimenta la vida religiosa davant la reflexió universal que representa la convocatòria del Sínode de Bisbes de 1994, i també al procés d'afirmació de l'Església a Catalunya com a conjunt de diòcesis que es plantegen juntes l'anunci evangelitzador i la presència cristiana en la societat.

Des d'ara s'entra en l'etapa d'estudi de les modalitats que aquest Congrés podria presentar, i l'Assemblea propera de la Unió de Religiosos, que s'ha de celebrar a la tardor d'enguany, haurà de donar un pas més en aquest sentit potenciant-ne la dinàmica i la participació dels deu mil religiosos que viuen a Catalunya.

● C.C.

A Taizé, a "buscar les fonts de Déu"

BARCELONA.— La Comunitat de Taizé ha obert el termini d'inscripcions per a la Setmana Santa, dirigida, preferentment, a joves entre 17 i 30 anys que vulguin anar per iniciativa personal "a buscar les fonts de Déu", segons diuen les bases per a la inscripció.

La trobada vol fer participar els joves en la vida comunitària de Taizé i oferir de "viure un pelegrinatge de confiança a través de la terra". Aquest pelegrinatge es concreta, a grans trets, en la pregària personal i comunitària, el compartir, els grups de treball, la introducció a la Paraula de Déu, la reflexió i els cants.

El full difós per Taizé remarca que la proposta és viure al ritme de la comunitat, per la qual cosa demana que els joves siguin ben informats de les condicions que

consideren necessàries per adaptar-se i "obtenir un bon aprofitament de la seva estada al turó".

Les sortides, en autocars de 50 places, seran els dies 11 i 15 d'abril a la nit, i la tornada, el Diumenge de Pasqua també a la nit. Els caps de grups que vulguin organitzar aquest viatge de Setmana Santa poden demanar més informació al telèfon (93) 792 22 57, de 10 a 11 de la nit.

● C.C.

IMPROMPTU

Les Benaurances

Les conferències quarèsmals a la meua parròquia ens han invitat a reflexionar sobre les Benaurances i, em sembla, que molt pocs al llarg dels segles han assolit assimilar-les i fer-les el seu camí de Bona Nova.

Penso que les Benaurances evangèliques potser van més enllà de les nostres possibilitats, perquè són dolorosament costerudes, i cal renunciar al propi jo per copsar què ens volen dir, què volen que fem.

Quan ens emociona la paraula pobre, i l'associem a la indigència, a la manca de mitjans materials... no pensem en la immensa pobresa del qui tenint-ho tot és eixut d'amor per si mateix i pels altres i, més tristament, dels altres?

Benaurats els qui tenen fam i set de ser justos, que no són pas aquells creguts que pensen que la justícia és a les seves mans, en el seu saber, en el seu poder, en les seves fingides humilitats. Aquests són els més aptes per perseguir els qui veritablement tenen set de justícia.

Certament que les Benaurances són costerudes. Però em penso que no ho serien tant si en lloc de voler capir-les de cop ens fèssim el propòsit d'anar avançant poc a poc pel camí que assenyalen.

Potser que per això el primer que cal és despullar-nos de la nostra creguda suficiència.

■ Oriol Camps

CARTA DOMINICAL

Eleva el nivell moral de la societat

Ella estudiava Belles Arts a la nostra ciutat. La pintura era la seva il·lusió i la motivació de la seva vida. En la residència universitària va descobrir la novació religiosa i va ingressar a un noviciat. Em sorprengué de veure-la a Roma. Li vaig preguntar què hi feia i em va explicar que estudiava pastoral sanitària i que pensava dedicar-se a la cura d'ancians. "¿I l'art? —li vaig preguntar—. Des que he conegut més Jesucrist —fou la seva resposta— la tela se m'ha fet petita".

És una de tantes noies i dones —no m'oblido dels religiosos— que entreguen la vida, desinteressadament, per atendre marginats, ancians que viuen en soledat, malalts incurables, pacients mentals, tots els qui pateixen en el cos o en l'esperit.

Ell, després de tot el dia de treball a la seva parròquia —és sacerdot diocesà—, va a fer nit en un pis de malalts de sida. El seu rostre transparenta la pau de qui s'ha consagrat a Déu, però, alhora, el rictus suau però inconfusible de qui viu el dolor dels seus germans.

És un de tants i tants sacerdots que, en llocs i tasques pastorals distints —però en cap dels quals ningú no es podria mantenir, si no fos perquè és portat per l'amor inseparable a Déu i al germà— es desviuen per servir on el Senyor els vol. No són homes noticiables, perquè ni la cosa més sublim de llur vida sol ser llegible des de fora d'ells mateixos, ni desitgen gens ni mica ser notícia, sinó anar donant la vida dia rere dia.

Ben sovint he parlat dels qui, consagrats o no, es dediquen a estar, amb amor efectiu, prop dels més pobres o marginats. Però avui hi vull afegir una cosa que toca altres nivells d'acció pastoral i social.

Si els cristians ens dedicàvem exclusivament a atendre les conseqüències de la marginació, de l'atur, de la droga o de qualsevol altra cosa que dificulta o impedeix la realització personal, i prescindim de col·legis, d'universitats i fins i tot d'hospitals que siguin clarament confessionals, seria tant com dir a la societat que l'Església s'allunya, com a tal, de centres des d'on es pot ajudar a formar la societat del futur. I dic l'Església: "com a tal", perquè no oblido la quantitat immensa de creients que en centres públics i en tots els ambients donen testimoniatge, no sempre fàcil, de llur fe.

En aquest cas, els cristians ens ocupariem exclusivament d'atendre la misèria i el sofriment que la societat segregui. No seria una actitud justa amb els qui pateixen. Ens hem d'esforçar també a eliminar les causes del sofriment, eleva el nivell moral de la societat.

Hem de continuar procurant, des dels centres educatius i sanitaris confessionals, que la societat no perdi criteris evangèlics, que els homes siguin considerats com el que són: imatges i fills de Déu; que tota la societat estigui més pendent dels menys afavorits. El fet que els nostres centres no sempre aconseguixin el que pretenen no és una raó per a prescindir-ne, sinó per a esforçar-nos a millorar-ne els fruits.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

● C.C.

Jornades sobre transeünts

BARCELONA.—El Grup Sense Sostre, adscrit al Secretariat Diocesà per als Marginats, organitzà unes Jornades sobre Transeünts amb el lema "Qui són? Com estan? A on van?", els dies 23 i 24 de març. Aquestes jornades de reflexió convocaren les institucions que comparteixen l'atenció de les persones dites transeünts. De cara a coordinar el treball de tots en aquest camp, els participants es plantejaren la manera com realitzen aquesta tasca, quines són les necessitats reals dels transeünts, els factors que provoquen que les persones es troben en una situació de transeünt i sobre les alternatives de futur.

Malta de Catalunya pelegrina a Lourdes

BARCELONA.—La delegació de l'Ordre de Malta a Catalunya, pelegrina amb més de trenta nens i joves malalts a Lourdes els dies 1 al 4 de maig.

Dins la tasca hospitalària de l'Ordre de Malta amb els refugiats de les nacions de l'Est europeu i dels seus Campaments Internacionals d'estiu per a paraplegics, des de Barcelona ens sumem a la tasca humanitària, hospitalària i cristiana que realitza Malta de Catalunya.

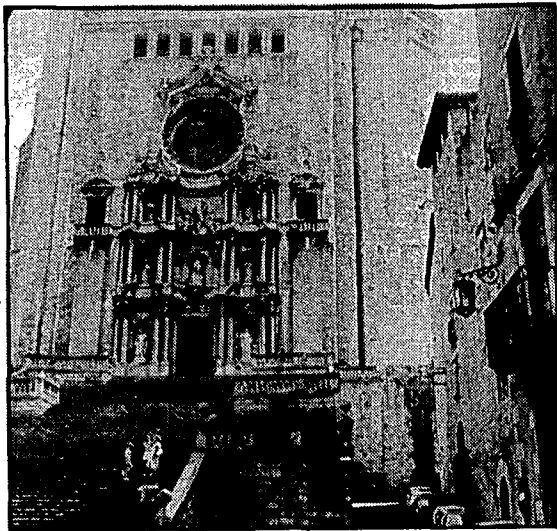
Per a les Dames, Cavallers i simpatitzants col·laboradors recordem la sortida des de l'Hospital del Niño Dios, a les 8 del matí, a la confluència dels carrers Mallorca i Dos de Maig.

● C.C.

Significa un increment del 7'14% en relació a l'any anterior

Els capellans gironins cobraran 75.000 ptes. mensuals

GIRONA

El Butlletí de l'Església de Girona ha publicat una informació oficial segons la qual el sou mínim que cobraran tots els capellans del bisbat serà de 75.000 pessetes al mes amb efectes des del dia 1 de gener d'aquest any. Aquesta quantitat significa un increment del 7,14 per cent en relació a l'any passat i estarà distribuït en tretze pagues a partir del mes de gener d'enguany.

Per altra banda, la mateixa informació indica que d'aquí en-

davant els costos dels peatges o viatges per raons pastorals dels capellans es pagaran a 22 pessetes el quilòmetre, és a dir, dues pessetes més que fins ara. Aquests augments els ha decidit el bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodón, després d'escoltar el parer del Consell Presbiteral.

Aquests increments seran coberts amb un augment d'un 22% de les aportacions assenyalades a cada parròquia per la Junta de l'Economia Diocesana. Igualment la col·lecta de la Diada de Germanor continuarà mantenint-se incorporada a l'aportació de les parròquies al Fons Diocesà Comú Diocesà.

Aquesta formulació, tot i que fou estimada positiva, és d'aplicació transitòria, per al temps d'un any, ja que és un dels temes d'estudi en la revisió de l'economia diocesana. Per últim, ara la Junta Diocesana d'Economia haurà d'adaptar l'assignació de la quantitat d'aportació de les parròquies al Fons Comú del 1992, tenint en compte les disposicions presents.

El mateix Butlletí Oficial també anuncia que les parròquies podran elaborar un inventari del patrimoni cultural, omplint les fitxes que se'ls proporcionarà per la Delegació Diocesana. Per això caldrà concertar dies i hores amb els que custodien les obres existents a les esglésies i museus per confeccionar les fitxes.

■ Guillem Farré

■ M. Caballé

■ M.C.

Reflexió Quaresmal sobre l'evangelització

Sebastià Fuster Perelló, O.P. provincial dels Dominics, i Joan Tudela Bort, O.P. ex-provincial, van oferir a Girona, una setmana de reflexió quaresmal amb el lema "La veritat us farà lliures", i que girà al voltant del tema de l'evangelització.

Sebastià Fuster va donar la xerrada "Evangelització en una societat indiferent", dilluns, i "Evangelització en una societat en crisi", dimarts. Els tres dies següents Joan Tudela parlà dels temes "La veritat us farà lliures", "Jesucrist, esperança per un món insegur en valors" i "També tu has d'evangelitzar".

Les conferències es van donar al Temple Diocesà del Sagrat Cor, de Girona, durant la celebració eucarística de les 7 de la tarda.

CATALUNYA / 92

S'acosta Sant Jordi

Regaleu-vos un llibre. Avui us recomanem l'última novetat, d'Antoni Munné, col·laborador de CATALUNYA CRISTIANA, que acaba de sortir

**NOMÉS
UN GRANET
DE SORRA**

Antoni Munné i Tomàs

**PAU PACE PAX
PAIX PÁKEA MIP
PAZ FRIEDE VREDE
EIPHNH FRED PEACE**

LA LLAR DEL LLIBRE

Títol: Només un granet de sorra
Autor: Antoni Munné i Tomàs
Pròleg: Ramon Folch i Camarasa
Edita: La Llar del Llibre
en venda a totes les 11 llibreries

Matar jueus

La mainada dels anys quaranta i cinquanta del present segle gaudiem d'un petit entreteniment durant les llargues i avorrides vetllades de la primavera Quaresma: el vicari o el rector, o ambdós, ens lliuraven uns estris anomenats matraques que en fer-los funcionar a discreció armaven un soroll de mil dimonis, una fressa apagada i seca, que feia escriure les velletes i la gent jove més sensible perquè d'alguna manera els recordava els espetecs dels ossos en trencar-se. Eren uns aparells d'altra banda inofensius: una fusta central a la qual se n'hi acoplaven dues més mitjançant uns cordills i era en entrar en contacte que feien el fet: cada cop de braç, cada reunyó un jueu més que havia passat a pitjor vida. Matàvem una infinitat de fills d'Israel en aquells temps en què érem innocents.

En entrar en la pubertat, tots, qui més qui menys, acabàvem per preguntar als mossens què havien fet els jueus perquè els proporcionéssim com qui diu de franc el pas a l'altra vida. "Van matar Jesucrist, i per això es mereixen la mort" era la resposta mil vegades repetida. Davant d'uns arguments tan convincents, els nostres pensaments tornaven de forma immediata a allò que era més important en aquells dies: el farcell, o el cove, en el qual la mare guardava amorosament una dotzena de quilos dels millors bunyols de l'Empordà, dels quals encara guardo amatent el record de la més exquisida de les flaires. Unes

olors que per elles soles bé valien quaranta dies de recolliment.

Han passat els anys, l'ecumenisme ha fet joiosament la seva via, i ara a ningú no se li acut al nostre país de matar jueus, ni que sigui en ficció. Ara sabem que Ell, ben contràriament al que ens deien, va morir per nosaltres. Van ser els nostres pecats, les nostres fallences, les nostres accions i omissions allò que el va portar al Calvari. I no van ser tan sols els jueus els culpables de la seva mort, ans la Humanitat sencera.

Els temps canvien i també ho fan els posicionaments mentals amb què mesurem tota cosa viva o feta: Quan els nens de Catalunya mataven cada any innombrables tribus del país de Jesús amb cops de matraques, ningú no trobava fora de lloc aital pràctica. Han hagut de passar uns quants decennis perquè se l'arraconés amb la major discreció. Homes som i és humana la nostra mesura, parafrasejant Maragall. Alguna n'estem fent en aquest precís instant que serà objecte de blasme i de condemna, quan no de misericòrdia, d'anàlisi, a les envistes de mitjan segle XXI. Alguna de grossa. No pas un pecat diguem-ne venial. I el pitjor de tot és que de ben segur que ho tirem endavant amb la major naturalitat, i, fins i tot, si molt m'apureu, tal vegada ho cometem conforme a dret atès que cap jutge no ens obre un sumari.

■ Antoni Plaja i Mateu

Amb vistes a estudiar el treball de cara al futur

Vic prepara una assemblea de la pastoral de la salut

VIC

La Delegació de Pastoral de la Salut del bisbat de Vic prepara una assemblea diocesana sobre aquesta pastoral, adreçada als malalts, minusvàlids o gent gran. Es tracta de fer balanç del treball fet durant els últims anys i de repensar què cal fer en el futur. Per aquest motiu s'han organitzat tres trobades: una a la zona d'Anoia-Segarra, l'altra a la zona del Bages i l'altra a la zona d'Osona-Ripollès. La primera ja es va fer el passat 1 de març i les altres dues es van fer diumenge passat, dia 29 de març a Manresa i a Vic.

Diversos col·lectius implicats

En aquestes trobades assisteixen diversos col·lectius implicats en la Pastoral de la Salut i són com la plataforma preparatòria de l'assemblea.

Prèviament s'ha repartit unes enquestes a les famílies dels malalts o minusvàlids, a la Fraternitat i a l'Hospitalitat de Lour-

des, al servei d'assistència religiosa en els hospitals, als religiosos sanitaris, als sacerdots de les parròquies, als grups de visitadors de malalts, als mateixos malalts, minisvàlids o gent gran, etc. i a tots els

se'ls han formulat preguntes relacionades amb la seva tasca o situació dintre l'àmbit de la salut, des d'aspectes organitzatius o sanitaris, espirituals o corporals, professionals o laborals, socials o con-

vencionals, familiars o personals.

Informar i sensibilitzar

De tot el material aplegat n'han sorgit els objectius de les esmentades trobades. En efecte, en cada trobada **s'informa** sobre les respostes de les enquestades, **s'aprofundeix** sobre algunes realitats de la pastoral de la salut, **es fan aportacions** sobre les preocupacions que viuen els diferents col·lectius de la pastoral i **se sensibilitza** les persones de cara a un projecte sobre aquesta pastoral.

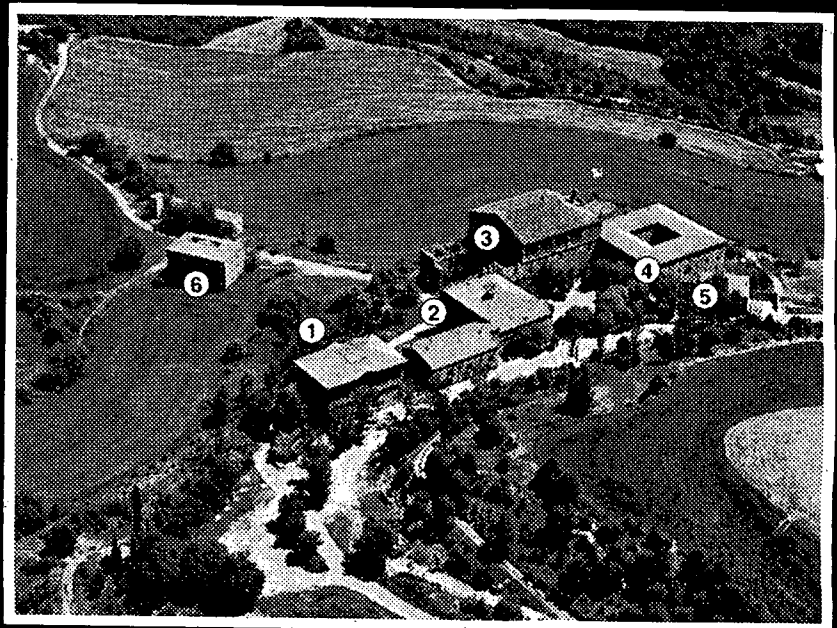
Les trobades, a més del treball d'informació i d'estudi per grups, tenen també altres actes, com és ara la celebració de l'eucaristia, dinar de germanor i posada en comú del treball realitzat.

No dubtem que tot això contribuirà a trobar unes línies pastorals de la salut adequades a les necessitats d'avui i que es debatran a l'assemblea diocesana que tindrà lloc la tardor vinent.

■ Pere Casas

Casa d'espiritualitat del Santuari d'El Miracle

ACTIVITATS PROGRAMADES PER ELS MESOS DE MAIG I JUNY

El 10 de maig
TROBADA DE MATRIMONIS.

Del 8 al 10 de maig
RECÉS. Pasqua, la vida nova. *P. Alexandre Olivar, monjo.*

Del 25 al 31 de maig
REFLEXIÓ I PREGÀRIA. Profetisme i vida cristiana. *P. Hilari Raguer, monjo.*

Del 20 AL 24 de juny
EXERCICIS ESPIRITUALS. *Mns. Ignasi Montraveta.*

Del 26 al 28 de juny
RECÉS. L'Eucaristia, font de vida. *P. Alcuí Serras, monjo.*

Totes aquestes activitats comencen i acaben a la tarda.

Al SANTUARI D'EL MIRACLE les construccions antigues —segles XVI al XVIII— comprenen l'edifici de Sant Antoni, l'antic alberg de pelegrins anomenat «Casa Gran» i l'Església inacabada. El Monestir és d'aquest segle, com també els edificis de les cel·les i el de la Casa d'Espiritualitat. La major part del terreny, suaument trencat, es cobert de boscos frondosos de pins i de rouredes, tan sols interromputs pels camps de conreu.

1. Casa d'Espiritualitat — 2. Casa Gran — 3. Església — 4. Monestir — 5. Sant Antoni — 6. Cel·les de Sant Benet i de Nostra Senyora.

PER INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Per telèfon: (973) 48 00 45. De 9 a 12 i de 16 a 20, tots els dies.

SERVEIS PÚBLICS D'ACCÉS A EL MIRACLE

- Des de Barcelona i Lleida: Alsina Graells, fins a Solsona.
- Des de Manresa: T.R.A.G., S.A., fins a Solsona.
- Des de Solsona a El Miracle, 12 quilòmetres; la Casa pot enviar un taxi per als qui ho desitgin.

CASA D'ESPIRITUALITAT. 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Una bona mostra de l'entesa entre l'Església i les institucions civils

Els tapissos i els reliquiariis de la Seu Vella, en una interessant exposició

LLEIDA

Des del passat dia 13 de març i fins el 19 d'abril es presenta a Lleida, al Centre Cultural de la Fundació "la Caixa", l'exposició "Els Tapissos de la Seu Vella".

La mostra posa a l'abast del públic una selecció de 6 tapissos del conjunt de quinze tapissos flamencs del segle XVI que es conserven al Museu Capitular de la Catedral. A l'exposició també s'hi pot veure la Bíblia de Lleida—una de les més conspicues del món hispànic—, un conjunt de reliquiariis argentats i el tern del papa Calixt III, que fou beneficiat de la parròquia de Sant Joan Baptista de Lleida, a la qual va obsequiar el tern.

Els tapissos

Els tapissos que s'exposen són representatius de la sèrie de les "Metamorfosis", molt original, basada en el text d'Ovidi, creada a Brussel·les següent cartons de Jan van Roome, i el "Fill pròdig", probablement també fabricat a Brussel·les, de la sèrie dels "Viciis i Virtutis" donen a conèixer amb detallisme descriptiu, la fastuositat

i l'encant de la plàstica del darrer gòtic als Països Baixos; aquestes dues sèries són de la primera del segle XVI.

Els tapissos de la sèrie "David i Bersabé", més tardans però sempre del XVI, són un document visual de l'aiguabarreig de la tradició gòtica epigonal amb els nous corrents renaixentistes, en el context dels tallers flamencs. Sèrie que fou donada a la Catedral pel bisbe de Lleida Ferran de Lloaces, entre el 1543 i 1552. Els teixits de la sèrie "Abraham" sortits dels tallers de Philippe van der Cammen, a Eghien, a les darreries del segle XVI, són obres deutes dels sòlids models formals irradiats de l'alt renaixement romà.

Els tapissos i els reliquiariis pertanyen al fons del Museu Capitular, i el magnífic tern del papa Calixt III prové del fons del Museu Diocesà.

L'exposició ha estat organitzada per l'Ajuntament de Lleida i la Fundació la Caixa, i han actuat com a comissaris Joan Bosch i Joaquim Garriga. L'exposició és un clar testimoni de bona col·laboració i bon enteniment entre Església i altres institucions al servei de la divulgació de l'art i promoció de la cultura.

Sis tapissos, el tern del papa Calixt III i els reliquiariis argentats que presenten l'exposició són obres que ens permeten afegir la magnificència de la litúrgia catedralícia d'aquells temps.

Hores de visites

L'exposició que està essent molt visitada afavoreix el retrobament ciutadà amb un conjunt patrimonial valuós i mostra una àmplia representació de les belles tapisseries de taller flamenc, que un dia havien enriquit

els murs i les solemnitats a la Seu Vella, i que, salvades del naufragi cruent sofert per la Seu Vella des de 1707, passaren a la Catedral.

L'exposició pot ser visitada de

dimarts a divendres de 17 a 20 hores, dissabte d'11 a 14 i de 17 a 20 hores. Festius d'11 a 14 h.

■ **Jaume Montaña**

ESGLÉSIA I ESCOLA

A quina escola anirem?

En el mes de març el Departament d'Ensenyament de la Generalitat sol publicar les normes relatives a la inscripció dels nous alumnes a les escoles de Catalunya, i alguns Ajuntaments en donen informació a les famílies interessades.

A partir del curs vinent els nens i nenes de tres anys ja podran anar a les escoles que imparteixen el segon cicle de l'Educació Infantil; i tots els que compleixin sis anys començaran la nova etapa d'Educació Primària. És a dir, aquests infants estrenaran la reforma educativa derivada de la LOGSE, la Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu.

I és ara, en els mesos de març i abril, quan els pares han de decidir a quina escola desitgen que llurs fills rebin educació. En alguns casos, també podran decidir respecte al tipus d'educació.

Les possibilitats són diverses: en el món rural, no sol haver-hi gaires possibilitats d'elegir entre escoles, però els pares sempre poden decidir si els fills hi han de rebre, o no, formació religiosa catòlica.

En canvi, a les poblacions una mica grans és freqüent que hi hagi una pluralitat d'escoles. En aquest cas, els pares que han d'escollar un fill cal que pensin quina és l'escola que respon de manera més adequada a les seves conviccions.

Perquè una cosa ningú no hauria de discutir: els pares tenen dret preferent a decidir respecte al tipus d'educació que han de rebre llurs fills i, en particular, tenen el dret d'elegir l'escola que prefereixen.

• Respecte a la formació religiosa escolar, la legislació vigent és molt explícita. No es pot obligar ningú a rebre-la, però l'ensenyament de la religió catòlica s'ha de garantir a tots els qui el desitgin.

Per això, en el moment d'inscriure el fill o la filla en

una escola concreta, la direcció del centre ha de demanar als pares si volen que hi rebi formació religiosa catòlica. I el Departament d'Ensenyament ha de vetllar perquè aquest dret sigui respectat.

• Pel que fa a la inscripció dels nous alumnes en les escoles sostingudes amb fons públics, la normativa publicada estableix que els pares han de sol·licitar plaça a l'escola que prefereixin per a llurs fills, i en el full de sol·licitud també han d'indicar una segona opció, per si es dona el cas de no haver-hi plaça per a tots els interessats en l'escola que han demanat en primer lloc.

Si fos així, el centre hauria de tenir en compte els criteris de selecció establerts per la LODE i aplicar un sistema de puntuació.

Aquests fulls de sol·licitud de plaça s'han de presentar a primers d'abril, per tal de poder fer les previsions necessàries i assegurar que tots els nens i nenes que s'hagin d'escollar en el mes de setembre tinguin garantia de plaça.

• En particular, els pares que vulguin inscriure llurs fills en una escola cristiana haurien de conèixer prèviament el seu caràcter propi, és a dir, llegir el document que expressa les característiques de l'educació que imparteix i altres aspectes bàsics referents a la comunitat educativa.

El fet de demanar plaça en una escola cristiana dona per suposat que els pares desitgen que llurs fills rebin formació religiosa i que estan disposats a col·laborar amb la direcció i els professors del centre en la construcció d'una comunitat educativa i d'un ambient que afavoreixin el testimoni i l'acció evangelitzadora dels creients.

■ **Francesc Riu**

Al monestir de Sant Miquel de Cuixà:

Jornades d'aprofundiment de la fe en un clima de pregària

20 d'agost de 1992, al vespre, al 26, al migdia

TEMA: PREGAR ELS SALMS AMB EL SALTERI

El monestir de Cuixà és una petita comunitat benedictina arrelada des d'antic al Conflent (Catalunya Nord)

Està en una tranquil·la vall secundària a 3 km de Prada, vila situada a mig camí entre Perpinyà i Puigcerdà/Burg Madama, des d'on hi ha serveis de tren i d'autobús fins al poble.

Per informació: Ramon Ribera tel: (07.33) 6896 0240
Monastère Saint Michel de Cuixà
66500 CODALET (França)

El Sagrament de la Confessió (i VI)

1. La celebració del sagrament de la penitència exigeix la participació activa del penitent

La participació activa dels fidels en les celebracions és una de les realitats que més s'han subratllat després de la reforma litúrgica. Aquest ideal d'una veritable participació tampoc no pot faltar, doncs, en la celebració de la penitència; fins i tot hom pot dir que la penitència, juntament amb el matrimoni, són els sacraments que més requereixen la participació activa. En efecte, en els altres sacraments, si el ministre posa degudament els gestos i paraules, es realitza el sagrament (si els fidels no hi estiguessin ben disposats, aquest resultaria infructuós, però no deixaria de donar-se el sagrament). Diguem-ho d'una altra manera: en el supòsit, per exemple, que el ministre o els fidels estiguessin en pecat mortal, ni el pa eucarístic deixaria de convertir-se en el Cos del Senyor, ni el fidel deixaria de rebre'l vertaderament; en la penitència, en canvi, la participació activa del penitent és fins a tal punt necessària, que si el penitent deixa de posar-hi els seus signes, la penitència no solament resultaria infructuosa, sinó que ni tan sols arribaria a realitzar-se el sagrament. Per això, el Ritual diu que "les accions amb què el fidel penitent participa en la celebració de la penitència, no són simples condicions per tal que la penitència doni fruit, sinó que arriben fins i tot a formar **part del mateix sagrament**, de tal manera que el penitent i el capellà plegats, **concelebren** en aquest sagrament la litúrgia de l'Església" (n. 11).

2. La participació activa exigeix que el penitent faci determinats gestos litúrgics

En tot sagrament, ha d'haver-hi necessàriament signes externs. Els sacraments, en efecte, són "signes **visibles**" de la gràcia invisible que se'ns dona. L'acte de contrició, per exemple, per bé que arriba a perdonar el pecat, no és sagrament justament perquè en ell tot és interior, sense que s'hi esdevingui cap gest extern per tal de significar i actualitzar amb plenitud el perdó de les culpes. Davant de la necessitat dels signes en la celebració de la penitència, cal subratllar un fet que no deixa de constituir una certa contradicció: mentre que avui, més que mai, s'insisteix en la necessitat de tenir molta cura amb els signes litúrgics de les diverses celebracions (de l'Eucaristia, posant per cas, hom subratlla la importància que el pa sembli pa, Cf. IGMR 283), quan es tracta, en canvi, de celebrar la penitència sembla com si aquest interès restés un poc oblidat. Alguns, per exemple, sembla que obliden que la confessió personal és un signe molt més clar que no pas aquella acció que fos una confessió general i com abstracta de la pròpia culpabilitat. Uns altres, sembla com si,

en acudir al sagrament de la penitència, tot ho centren a dir amb exactitud "tots els pecats", mentre que s'obliden de la resta de "signes" de la celebració (són també signes del sagrament, a més de la confessió, els gestos realitzats pel ministre, com ara l'absolució o la imposició de les mans, i els que hi posa el penitent, com la manera de confessar els pecats, o l'actitud corporal durant la celebració, o la fórmula vocal usada per expressar el dolor, o el contingut i les maneres de realitzar la satisfacció).

3. La participació del penitent a la penitència no es limita als signes externs; per a una celebració plena es requereix també una participació interior

Aquest és un principi important, aplicable a totes les celebracions, però que massa sovint s'oblida. En efecte, quan

dubte importants, la confessió de les culpes, la fórmula de l'acte de contrició i totes les altres paraules i gestos del penitent. Però encara té més importància que hom copsi i visqui espiritualment el significat de tots els gestos del penitent i, sobretot, que aprofundeixi el sentit d'allò que Jesucrist realitza invisiblement a través del signe de l'absolució, amb la qual el sagrament "assoleix la seva plenitud" (Rit. 6, d). Confessar tot d'una els pecats, repetir mecànicament unes paraules de contrició, dir sense unció ni relleu la fórmula absolutòria, tot plegat estaria molt lluny de ser una veritable i completa participació activa en aquest sagrament.

4. Com participar activament en la celebració personal de la penitència

Per acabar les reflexions que hem estat fent durant la quaresma d'aquest

que ajudés a corregir la pròpia vida (Rit. 65); d) confessar els pecats amb esperit de culpabilitat, sense barrejar-hi excuses que desvirtuïen el sentit d'acusació i de dolor (Rit. 64); e) estar atent a l'exhortació del sacerdot —si en fa— i proposar-li alguna obra de satisfacció perquè ell l'aprovi o bé acceptar la penitència que ell suggereixi; f) recitar una breu fórmula de contrició (el tradicional "Senyor meu Jesucrist" no resulta oportú en aquest moment, principalment perquè es refereix al propòsit de "confessar-se", que és justament allò que hom acaba de realitzar); g) escoltar amb especial "devoció" les paraules de l'absolució, sense resar mentrestant l'acte de contrició (això impediria d'estar atent a l'absolució, que és la part culminant del sagrament); h) donar gràcies pel do rebut i disposar-se a una nova manera de vida, que ha d'iniciar-se realitzant l'obra penitencial que el pecador ha proposat al capellà, o que aquest darrer ha suggerit.

5. Com participar activament en les celebracions comunitàries de la penitència

En principi, s'ha de procurar que no s'ometi ni es minimitzi cap dels gestos personals als quals hem alludit en l'apartat anterior. La confessió dels propis pecats, l'acte de contrició i la recitació pausada i completa de l'absolució per part del ministre, i l'atenció piadosa que hi ha de parer el penitent, són els gestos culminants del sagrament també en aquesta mena de celebració; si es realitzessin sense relleu, es desvirtuïria el significat d'aquesta celebració. A això, cal afegir-hi l'escolta activa de les lectures (Cf. Sac. Conc. 48). El mateix Ritual adverteix d'alguns perills que cal evitar en aquesta forma de celebració, com el perill que la proclamació de la Paraula esdevingui un examen explicat, o que la confessió es redueixi a una apressada recitació dels pecats, o que l'absolució individual, recitada ràpidament, perdi el seu relleu.

6. Participació activa en la celebració comunitària, sense confessió personal i amb absolució general

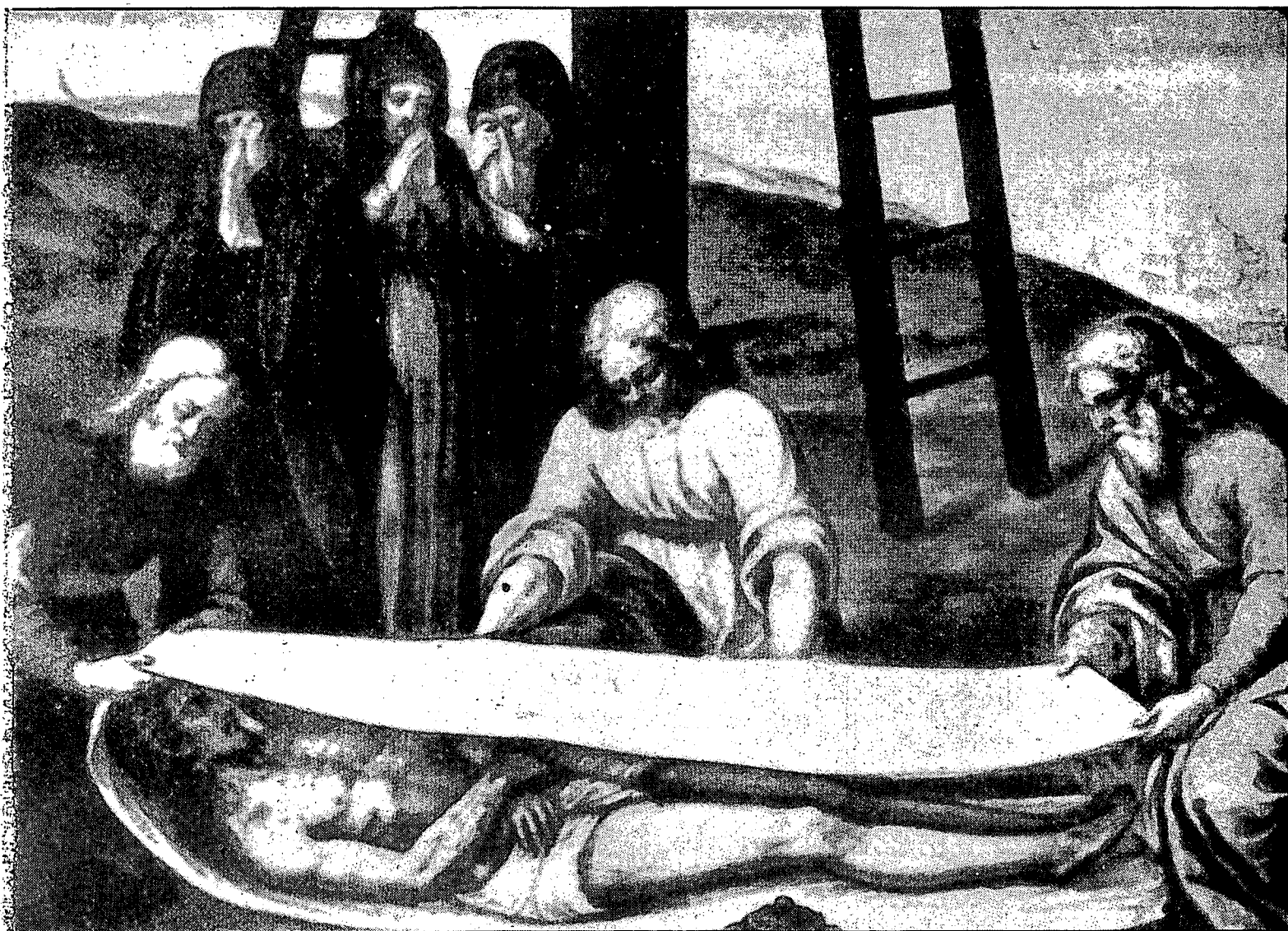
Aquesta tercera forma de celebració de la penitència té urgències especials de participació activa. Justament perquè s'hi perden alguns signes, és més necessari vetllar pels que s'hi conserven, en aquest cas. Assenyallem especialment un acte del penitent que, fins a tal punt resulta necessari, que si hi mancava deixaria d'haver-hi sagrament, i l'absolució resultaria invàlida: el propòsit de confessar, tan aviat com es pugui, els pecats absolts en la celebració comunitària (Cf. Rit. 33 i CDC, c. 962).

Com participar activament i plena en la celebració del Sagrament de la Penitència?

es parla de "participació activa", gairebé tothom pensa en els càntics, en les actituds comunes, en els ministeris que poden fer els laics, però oblidada, en canvi, la participació espiritual. El Concili ho va subratllar repetidament: "la participació ha de ser activa, però també conscient i pietosa" (Cf. v. gr. SC 48). El Sinode episcopal de 1985, en examinar com s'havia dut a terme la reforma litúrgica, advertí també que la participació espiritual en la litúrgia tot sovint s'oblidava. I fa més poc temps, Joan Pau II, al document commemoratiu dels 25 anys de la Constitució de litúrgia, hi tornà a insistir: "Res del que fem exteriorment a la litúrgia no pot semblar més important que allò que Crist realitza, de manera invisible però real, per l'Esperit" (n. 10). Pel que fa concretament a la celebració de la penitència, són sens

any, sobre el sentit singular del sagrament de la penitència, ens sembla oportú de brindar unes pistes per millorar cada una de les maneres de participar en aquesta celebració. Comencem per la celebració més freqüent i més típica: la confessió individual. Per a ella, assenyalariem els següents punts: a) abans de presentar-se al ministre, convé invocar l'Esperit perquè ens ajudi a descobrir les faltes i a experimentar la misericòrdia infinita de Déu (el CPL de Barcelona, a "Oració de les Hores" XXI [1990] 19-24, publicà una expressiva col·lecció d'antigues pregàries per a aquesta preparació personal); b) llegir algun text bíblic (en molts fullets publicats se n'ofereixen elencs, per a aquesta lectura); c) preparar l'examen de les culpes i, si pot ser, pensar quina obra podria proposar-se al capellà com a penitència

El tema central és

El Llençol Sant, en un quadre de l'inici del 1.600 (tela de G. Della Rovere, còpia de Giovinetti).

Exposició catequètica permanent al temple

He pujat, la tarda d'aquest dissabte de quaresma, 14 de març, al cim del Tibidabo per trobar la pau, remuntar el meu esperit, i sortir del quefer absorbent de cada dia.

Desitjo trobar-me davant la presència del Senyor, que m'ofereix pau, "la seva pau", i serenitat, en la seva acollidora Capella de l'Adoració Perpètua del Temple del Sagrat Cor.

Allí en contacte amb el Senyor, a través de l'oració, trobes força per la lluita de cada dia, per superar-se enmig de les dificultats i contrarietats que ens surten pel camí, per aconseguir major fidelitat en el nostre compromís cristià.

Baixo sempre del Tibidabo amb més força, i amb el gaudi en l'ànima per haver viscut moments de profunda amistat amb l'Amic que mai no ens falla.

Avui, després del meu temps d'adoració, he volgut presentar-me al P. José M. Sanz, salesià, que vaig conèixer i vaig tractar, amb motiu de la seva estada al Tibidabo, fa ara vuit anys, i al qual vaig seguir molt de prop en el seu treball per presentar al públic una exposició catequètica relacionada amb Jesucrist, el Redemptor.

—Pare José M.: Vostè va aconseguir realitzar fa uns vuit anys, una exposició catequètica permanent, molt reeixida, sobre Jesucrist. No la va acabar, segons m'han dit, vol continuar-la, rejuvenir-la i concloure-la.

D'on va treure i des de quan té aquesta il·lusió i interès per presentar així, —que entri pels ulls— la figura i personalitat de Jesucrist?

—Des de jove. Quan era estudiant en el seminari. Vaig pensar que hi ha gent que no escolta el sacerdot; persones que no freqüenten l'església, que no llegeixen llibres o articles (Evangeli, Sagrada Escripura, Sants Pares, escrits del Papa i dels Bisbes, etc); que no els arriba la paraula de Déu, i... són germans nostres, que tenen els mateixos drets que nosaltres per conèixer Crist, i poder acceptar la seva crida de salvació.

Jo puc donar testimoni de Crist, —vaig pensar,— amb la meua paraula i amb la meua vida, com a cristià i com a sacerdot, quan vaig arribar a ser-ho, però si puc arribar a posar la meua part, el meu petit granet de sorra perquè un gran nombre de germans meus arribin a Crist a través de realitats, dades i documents gràfics que entrin pels ulls, i no solament per les oïdes, em sentiré molt feliç; i em va semblar que d'aquesta manera posava al servei del Senyor les meves il·lusions, que em semblaven bones, encara que alguns les poguessin creure utòpiques i també, així creixia la meua correspondència a la missió sacerdotal que el Senyor m'ha donat d'anunciar Crist.

Em vaig anar preparant; buscant tot aquell material que em semblava apte per això. Vaig fracassar diverses vegades, i no aconseguia sortir amb la meua

idea. No trobava el moment, ni el tema convincent per presentar el material que anava recopilant i forjant.

Quan vaig venir a aquesta Comunitat del Tibidabo, vaig trobar persones que m'ajudaren, comprensió en els membres de la Comunitat, i un camí fàcil i apte per fer realitat tot allò que fins ara era només un ordenat conjunt de somnis i il·lusions.

—Aquesta exposició, la va idear vostè com a catequista. Per què va titular l'exposició amb la frase: "OBRIU LES PORTES AL REDemptOR".

L'Exposició, que té com a tema central JESUCRIST, i que va dirigit al seu coneixement i a moure a reflexionar sobre el seu amor infinit per als homes, varem creure que podia ser en aquell moment com una més de les respostes que es podien donar a la crida de l'Any Sant de la Redempció, que el papa

Joan Pau II havia anunciat.

Aquest era un dels motius escrits i programats en el primer moment:

"Conseqüència de l'Any Sant que pretén dur a un major coneixement de Crist, a una major obertura vivencial del seu missatge de salvació".

I seguint la mentalitat de la qual t'he parlat abans, vaig pensar que havia de ser eminentment catequètica. No he pretès mai de presentar-la com quelcom exclusivament artístic o científic, encara que alguna cosa en té, sinó més aviat intencionadament catequètica: Donar a conèixer Jesucrist.

I com que m'havia impactat molt la salutació i missatge del nou Papa, Joan Pau II en la seva homilia en començar solemnement el seu pontificat el dia 22 d'octubre del 1978, vaig treure d'aquest missatge, per a títol de l'exposició, la frase que més m'havia cridat l'atenció, dins del text que em va fer impacte.

El Papa digué en aquella ocasió: "Germans i germanes: ¡No tingueu por d'acollir Crist i d'acceptar la seva potestat!...

¡No tingueu por!

Obriu, és més, franquejeu les portes a Crist, al Redemptor...

Crist sap el que hi ha dins de l'home.

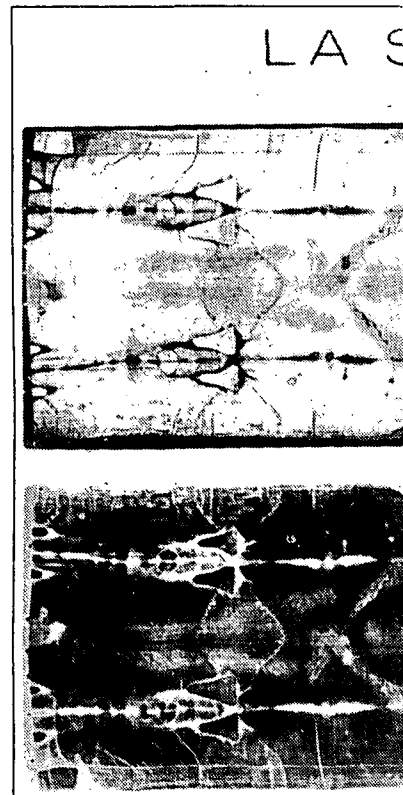
¡Només ho sap Ell!"

¡Obriu les portes al Redemptor!

Deixant per a moments d'estudi tot allò que poden donar-nos aquests estudis, tots són molt interessants, em fixo, pel matís de la nostra exposició, en allò referent a Crist, a l'anunci de la seva figura humana i divina, i el seu amor, i en aquest moment recordo i ho tinc aquí escrit, allò que ens diu la professora Maria Grazia Siliato, presidenta de l'Associació d'ar-

queologia i antiguitats clàssiques i paleocristianes. Per la seva formació humanística, arqueològica i científica és considerada com un dels millors experts de la Sindone (El Llençol Sant) a nivell mundial. Ens diu:

"L'única explicació lògica i coherent sostenible és que hagi embolcament un cadàver: el cadàver d'un home adult i vigorós, alt d'1,80 m amb cabells llargs a la manera dels essenis, torturat amb

Veïem en el Llençol

més de 100 cops de flagell, coronat per una corona d'espines, que ha caminat descalç entre pedres, caigut sota un pes, clavat en un tronc, suspès, traspassat el seu costat per un cop de llança després de mort.

atge

ucrist i va dirigida al seu coneixement

Exposició quètica nent en el del Tibidabo

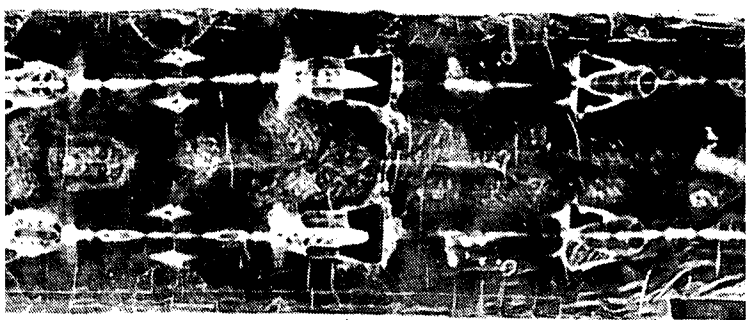
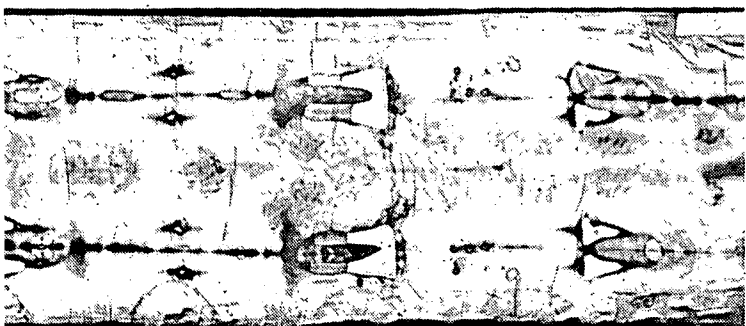
**Es presenta
amb el títol
"Obriu les
portes al
Redemptor"**

exposició —busquem captar, observar i meditar com ha estat la passió de Crist, i considerem el seu amor redemptor cap a aquesta humanitat que l'ha posat cruelment clavat en creu.

I encara que s'arribés a demostrar la inautenticitat del Llençol Sant, això no impediria que poguéssim arribar nosaltres a aquesta meditació d'amor, com també arribem davant d'una artística talla de Crist Crucificat,

SANTA SINDONE

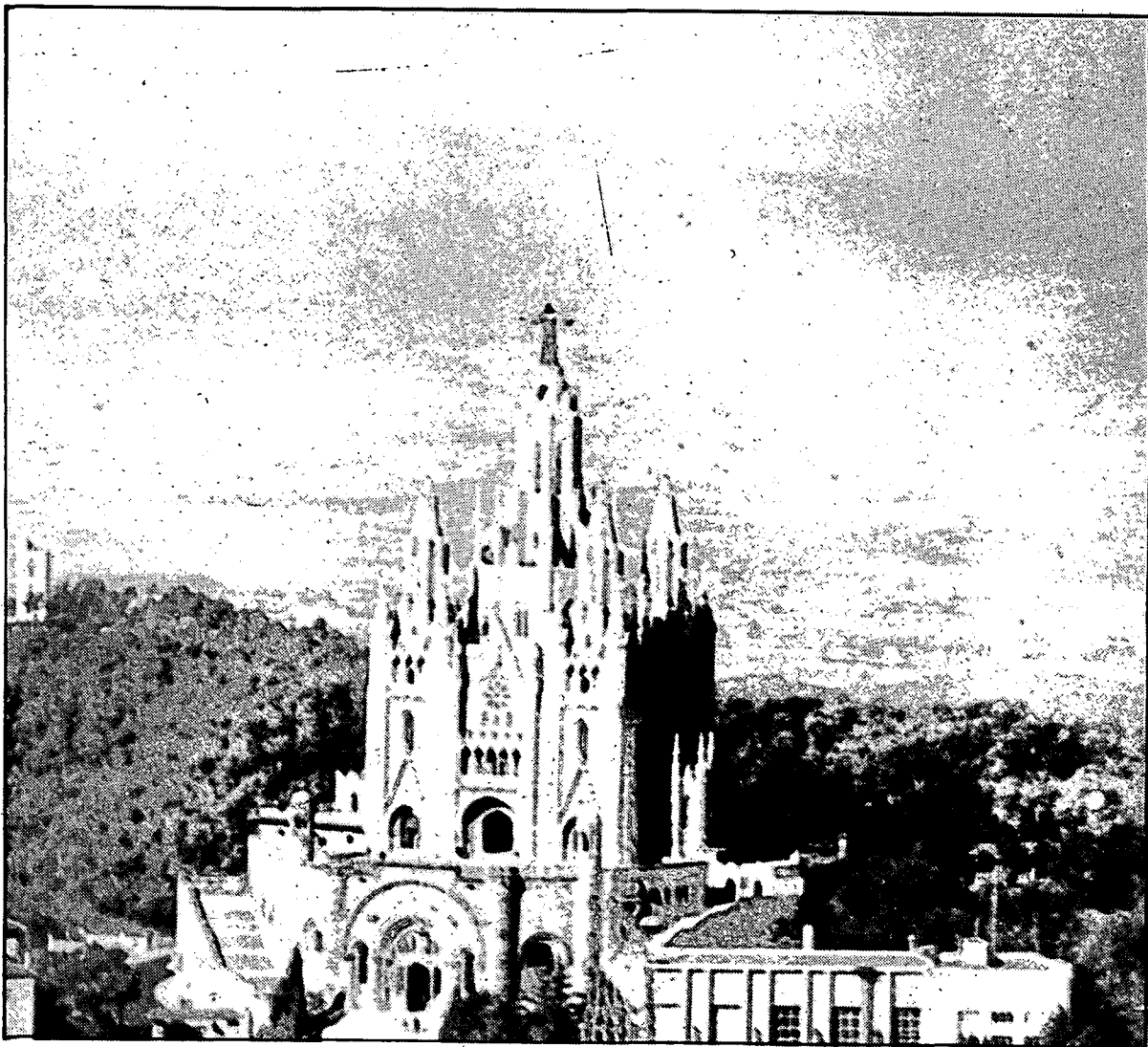
(Positivo e negativo fotografico)

ant l'empremta d'un home torturat i crucificat.

El Crist de la Passió Evangèlica" Considerant el Llençol Sant, tal m es presenta a l'observador, i idats pels descobriments que i han trobat, segons l'anterior a de la professora M. Grazia iato, nosaltres,— en la nostra

que ens presenta amb una morfològica i perfecta realitat els sofriments humans en mans, peus, costat, cap... I essent una imatge, no la realitat... O quan llegim o escoltem una narració expressiva de la passió dolorosa de Crist com

L'exposició que es presenta al Tibidabo pretén ajudar els visitants a interessar-se per quelcom més que per la persona i l'Amor de Crist.

a comentari de la veritat evangèlica.

El Llençol Sant és, podem dir-ho—pel seu llenguatge expressiu i real, escrit amb imatge i amb sang—, un cinquè evangeli de la passió i mort de Crist.

—En la tercera sala de l'Exposició ens presenta una maqueta, de mida natural del Sepulcre de Jesús. Quina ha estat la intenció de donar-li aquest espai a una maqueta, que per si mateixa no diu res?

—Ja ho creu que diu, i... molt. La intenció de presentar el sepulcre en mida natural és perquè el Llençol Sant, tal com el va trobar Joan l'Evangelist, quan se'n va anar corrent amb Pere al sepulcre, va tenir un llenguatge més que convincent per aquell deixeble que tant estimava el Mestre i que tan bé el va correspondre.

Ara no em vull estendre més.

I pretenia que la nostra exposició també obrís les seves portes per poder arribar així a anunciar l'amor de Crist. Un dels objectius a aconseguir de l'exposició era el següent:

Volem —amb aquesta exposició—, apropar-nos d'una manera atractiva i digna a la consciència dels qui ens visiten, per ajudar-los a interessar-se més per la figura i l'amor de Crist.

—Em sembla molt bonic aquest títol, que tant diu sobre l'exposició. Però ara voldria afegir quelcom més:

Les dues primeres sales, segons he comprovat en visitar-la, fan referència a la passió i mort de Jesús, segons el Llençol Sant, (Sala primera) i a la Resurrecció del Senyor, també considerant el Llençol com a testimoni d'aquesta resurrecció

(Sala segona).

Què me'n diu d'això, després de la tan discutida prova del Carboni, 14?

Caldria parlar-ne molt sobre això, però ara no puc allargar-me. S'ha escrit molt sobre aquesta prova i els estudis que s'han realitzat i es realitzen actualment són estudis seriosos i amb base veritablement sòlida. Jo crec que la discutida prova del Carboni 14 ha servit per moure més la investigació i l'estudi d'aquesta tela que tanca uns misteris que encara no s'han descobert.

Els llibres que ara tinc aquí, a l'abast de la mà, donen una clara idea de tot això.

"La Sindone e la Scienza", del 2n. Congrés Internacional de Sindologia, Torí. De 570 pàgines. Molt interessant.

"Dictamen sobre el Llençol de Crist", de Kennet E. Stevenson i Gay R. Habermas, d'Editorial Planeta, de 230 pàgines.

Dos científics, primeres figures de DTURP (Shroud of Turin Research Project), que ens presenten la sorprenent història del llenç de Torí.

"L'Escàndol d'una mesura", d'Orazio Petrosillo i Emanuella Marinelli, d'Editorial Marcombo, de 250 pàgines. Aquest llibre presenta tota la prova del Carboni 14, amb els seus punts positius, negatius i d'escàndol per als que han seguit amb atenció tot allò referent a aquesta prova.

Tots aquests llibres i d'altres, i centenars d'articles, tenen de positiu, dins de punts discutibles i opinables, l'interès que aquesta relíquia, en el seu misteri, enclou i desperta.

Vistos els estudis realitzats per les diferents branques de la ciència,

i valorats tots els punts positius i negatius, no trobem proves vàlides i convincents, inclosa la prova del C-14, per tirar per terra i negar l'autenticitat de la Sindone.

—¿Què podem dir de la resta de l'Exposició?

Les sales 1ª y 2ª són dedicades a la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor. I presentem aquestes realitats a través del Llençol Sant. Però l'exposició abasta cinc sales i una petita sala d'introducció, on es tracten els llocs i una petita sala d'introducció, on es tracten els llocs geogràfics en els quals ens consta pels Evangelis i la tradició, que es realitzaren els fets prodigiosos de la vida de Jesús, i també com, dins de l'art cristià, s'ha presentant i pintat el seu rostre.

Et dono aquest fullet que respon a la teva pregunta, i assenyalant l'objectiu i títol de cada sala. Compta que la cinquena sala, encara està buida; cal començar a treballar-hi i estudiar la seva presentació.

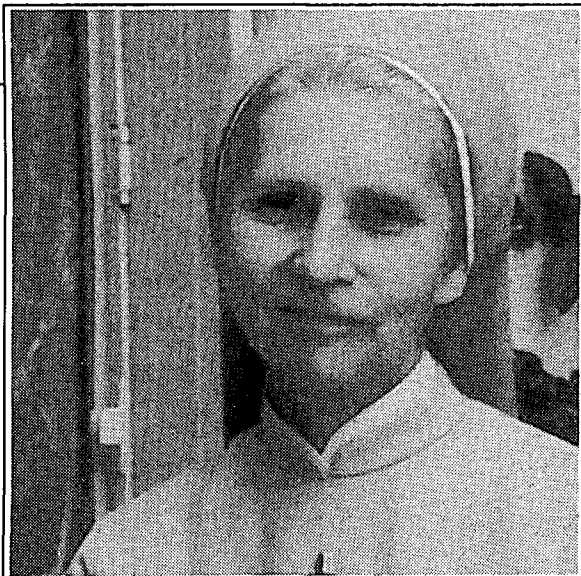
Gràcies per tot el que ha fet en aquesta exposició, i li agraeixo en nom propi i de tots aquells que la visiten, i que s'enduen un agradable record.

Que el Senyor l'ajudi en el seu treball.

Gràcies! És per a la seva glòria. Agraït per la teva visita i per la possibilitat que m'han donat de parlar d'Ell, per al qual sigui sempre l'honor i la glòria. ¡Gràcies!

■ Josep M. Rovira
Alegret

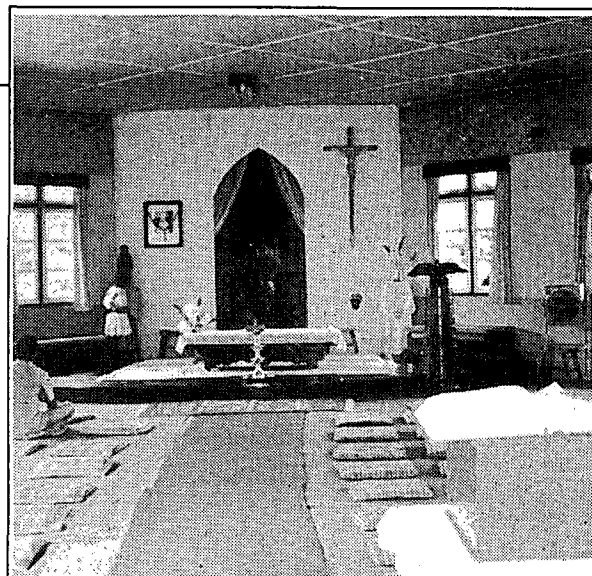
President de l'Adoració Nocturna
del
Temple del Sagrat Cor de Jesús
del Tibidabo

"L'amor de Crist ens urgeix". La germana Irene Stachowiak, polonesa. Després de catorze anys de missionera a Rwanda, ha tornat al seu país per ocupar-se exclusivament dels marginats

Alegria de dues missioneres americanes, després de ser alliberades pels seus segrestadors musulmans, a l'illa de Jolo (Filipines)

Primera església construïda a Katmandú (Nepal), gràcies a la nova llibertat religiosa

31, dimarts

Nova York: l'ONU sancionarà a Trípoli

Avui, després del fracàs de negociacions diplomàtiques i pressions polítiques, el **Consell de Seguretat de les Nacions Unides**, votarà l'aprovació d'una resolució de condemna contra **Líbia** que implicaria un embargament aeri, militar i sancions diplomàtiques, si abans del 15 d'abril **Líbia** no ha lliurat els presumptes culpables dels atemptats contra els avions de la **Pan Am** i **UTA** que costaren 441 vides. A més la resolució comina **Gaddafi** a renunciar definitivament al suport que dona al terrorisme mundial. Sembla que **Líbia** podria acceptar el lliurament dels dos màxims inculpats a la **Lliga Àrab**, que després determinaria els passos subsegüents. Per altra banda, els ciutadans occidentals que viuen a **Líbia** troben moltes dificultats per sortir del país.

Brussel·les: encara no es veu clar el futur de Bòsnia

Les sessions que sota mediació comunitària se celebren a **Brussel·les** per decidir el futur de **Bòsnia** i **Hercegovina** resulten molt treballoses a causa de les diferències i susceptibilitats entre serbis, musulmans i croats, que no es posen d'acord entre es-collir una estructura política unitària, federal o confederal.

Chisinau: dificultats per evitar l'enfrontament al Dnièster

Els eslaus, russos i ucraïnesos que viuen en aquesta regió, un 50% de la població, tenen por que, com segons sembla, les autoritats de **Moldàvia** tinguin la intenció d'unificar-se amb **Romania**. Avui acaba el termini que les autoritats moldaves donaren als guerrillers del **Dnièster** per deposar les armes. Avui també, a la capital moldava **Chisinau**, es reuniran els ministres d'**Afers Estrangers** de **Rússia**, **Ucraïna**, **Romania** i **Moldàvia**, a fi de trobar una solució al conflicte i evitar l'enfrontament civil.

1, dimecres

Nova York: aprovades les sancions contra Líbia

Com era de preveure, sobretot després que **Xina** donés a entendre que s'abstindria, ahir el **Consell de Seguretat de l'ONU** aprovà una sèrie de sancions contra **Líbia**, per la seva negativa a lliurar els presumptes autors dels atemptats contra avions de la **Pan Am** i **UTA**. Les sancions entraran en vigor el pròxim dia 15 d'abril. No és bona política posar el cap a la boca del lleó. Per a **Gaddafi** sembla que no compta, després de l'experiència del 1986, allò de "a gat escaldat, aigua tèbia l'espanta".

Bonn: una dimissió, lliçó d'honestedat

Stoltenberg, ministre de **Defensa** des del 1989, ha dimisit. La raó és les irregularitats en el lliurament de quinze carros de combat a l'exèrcit turc. Ja a l'octubre del 1991 havia tingut problemes pel descobriment al port d'**Hamburg** d'armes preparades per ser enviades a **Israel** i camuflades com a "maquinària agrícola". En els dos casos **Stoltenberg** afirma no tenir-hi res a veure. Però per no danyar el **Partit** i per deixar el camí net a la investigació ha dimisit. **Kohl** ha nomenat substituït **Volker Rühe**.

Moscou: signat el Tractat de la Federació

Ha estat un bon èxit de **Boris Ieltsin**. El **Tractat**, que serà el text base per a la redacció de la nova **Constitució**, ha estat signat per 18 de les 20 **Repúbliques** autònomes. Les dues **Repúbliques** que no han signat el **Tractat**, són **Txetxènia** i **Tatarstan**. El document estableix els poders del govern central i de les administracions regionals o locals.

2, dijous

Washington: pla econòmic per a la CEI

Els **EUA**, conjuntament amb els set països més industrialitzats del món (**G-7**), han proposat un pla d'ajuda econòmica a les **Repúbliques** de la **CEI**, per tal de donar suport a la reforma democràtica i econòmica de l'ex-**URSS**. El programa bàsicament té tres punts: 1. fons internacional per estabilitzar el ruble amb crèdits financers del **FMI** i el **Banc Mundial** per valor de 18.000 milions de dòlars. 2. Contribució dels **EUA** al **FMI** de 12.000 milions de dòlars en avals destinats a la **CEI**. 3. Avals per a compres agrícoles americanes per valor de 1.100 milions de dòlars. El pla que fou comentat ahir pel president **Bush** en una roda de premsa, ha estat titllat per analistes polítics d'oportunist i electoralista.

Chisinau: continua la tensió a Moldàvia

La reunió que va començar a **Chisinau** entre representants de **Rússia**, **Ucraïna**, **Moldàvia** i **Romania** per trobar una solució democràtica i pacífica al problema del **Dnièster**, ha fracassat a causa, segons el servei de premsa del president moldau, de la intransigència de la part russòfona. Ahir **Boris Ieltsin** decretà que les tropes de la **CEI** desplegades a **Moldàvia** siguin sota comandament rus. Ahir en una incursió de les forces moldaves a les ciutats de **Benderi** i **Koixnitsa**, resultaren mortes 7 persones i 13 de ferides.

Jerusalem: greus enfrontaments a la franja de Gaza

Diverses escaramusses entre patrulles israelianes i militants palestins varen provocar ahir a la franja ocupada de **Gaza** un nombre indeterminat (entre 4 i 10) de víctimes mortals, i prop d'una cinquantena de ferits. Les forces d'ocupació varen establir l'estat d'emergència i el toc de queda, i la catedral palestina ha demanat a l'**ONU** que envii observadors a la zona del conflicte.

3, divendres

París: solució de la crisi de govern

El president **Mitterrand** ha escollit com a nou primer ministre, **Pierre Bérégovoy** en substitució d'**Edith Cresson** que va presentar la dimissió. El nou cap del govern francès té 65 anys i era ministre d'**Economia** i **Finances** en l'anterior govern. El seu nomenament ha estat acollit satisfactòria fora de **França**. El president de la **Comissió Europea**, el socialista francès **Jacques Delors** va apressar-se a enviar-li un "missatge de felicitacions" tant bon punt va tenir coneixement del nomenament.

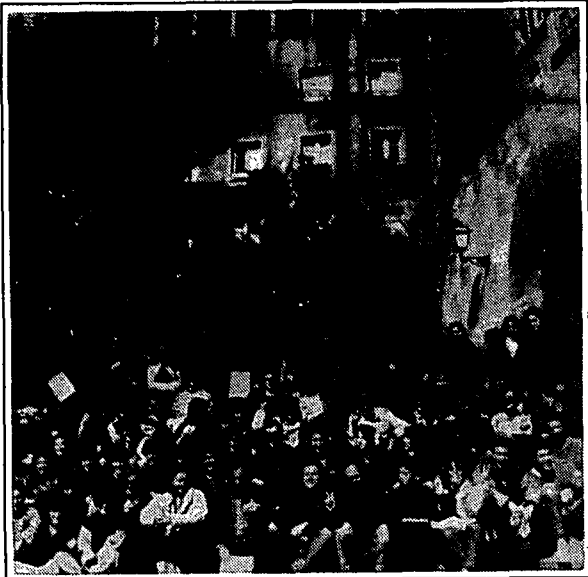
Moscou: destituït l'autor de la reforma econòmica

El president de **Rússia**, **Boris Ieltsin**, va destituir ahir el ministre de **Finances** **Igor Gaidar**, autor de la reforma econòmica, i va nomenar per substituir-lo el que fins ara era vice-ministre, **Bassili Bartzuk**. **Gaidar** continuarà essent un dels vice-primers ministres. L'apartament del càrrec es deu a les constants crítiques que ha rebut des que el 2 de gener d'enguany va iniciar-se la liberalització econòmica.

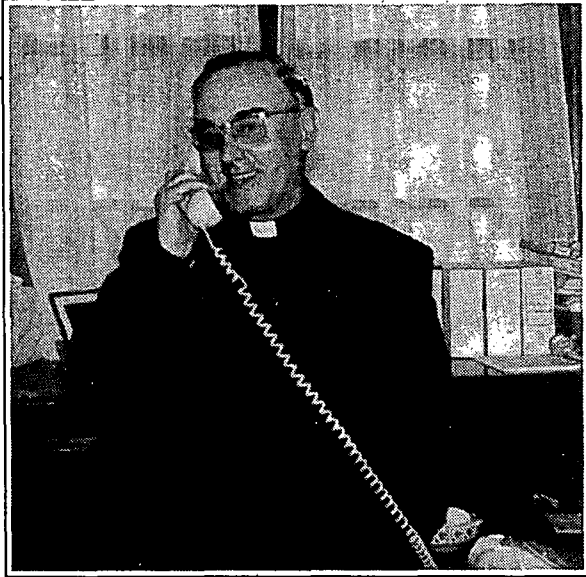
Washington: preocupació per l'actitud de Líbia

El president **George Bush** va lamentar ahir els violents incidents ocorreguts a **Trípoli (Líbia)**, on els manifestants destruïren l'ambaixada de **Veneçuela** i causaren desperfectes en altres representacions diplomàtiques. "**Líbia** s'està portant molt malament malauradament" va dir el president **Bush**.

També el cap del govern espanyol **Felipe González**, de visita a **USA**, va mostrar la seva preocupació, però manifestà "que no creia que s'efectués cap atac militar nord-americà contra **Líbia**".

Els voluntaris olímpics del Camp Internacional de la Joventut es reuniren a Montserrat

Juan García Santacruz, fins ara pro-vicari de l'arxidiòcesi de Toledo, ha estat nomenat Bisbe de Guadix (Granada)

El cardenal John O'Connor, de Nova York, s'adreça als membres del Congrés Mundial Jueu celebrat en aquella ciutat

4, dissabte

Libia: Ràdio Trípoli fa una crida a la mobilització

Ràdio Trípoli va fer una crida a tots els àrabs perquè es preparin "per una confrontació" que fixarà la sort de la nació àrab i posarà fi a l'arrogància nord-americana. Per altra banda, l'imam d'una mesquita de la capital líbia va afirmar que "corre perill" la vida dels diplomàtics de les nacions que han donat suport a les sancions 371 i 478 del Consell de Seguretat de l'ONU contra Líbia.

Moscou: continua la crisi interna al govern de Rússia

Boris Ieltsin s'enfronta amb l'oposició conservadora en el **Congrés de Diputats (Parlament ampli)** que en la sessió de dilluns vinent volen exigir-li comptes. Per mirar d'apaivagar els ànims, ha cessat el vice-primer ministre i home fort del govern **Guennadi Búrbulis**. Si bé la presidència del govern l'ocupa formalment **Boris Ieltsin**, **Búrbulis** era qui en realitat dirigia l'executiu.

Albània: dimiteix el president Ramiz Alia

El president albanès **Ramiz Alia** va presentar ahir la seva dimissió. Aquest gest es considera que és per evitar que el nou **Parlament** democràtic sortit de les últimes eleccions el destitueixi. En els comicis sortí triomfant el **Partit Democràtic**, i es creu que el seu cap **Sali Berisha**, serà nomenat president, i serà el primer no comunista que ocupa el càrrec.

Jerusalem: les converses per la pau a Washington

Segons va anunciar ahir el cap del govern israelià **Yitshak Shamir**, **Israel** participarà en la cinquena ronda de converses bilaterals amb els àrabs, per la conferència sobre la pau al **Pròxim Orient**, que tindran lloc a la capital nord-americana a partir del 27 d'abril.

5, diumenge

Trípoli: rebuig al Consell de Seguretat

El dictador libi **Gaddafi** va endurir ahir el to de les relacions entre **Líbia** i **Occident**, molt deteriorades pel cas **Lockerbie**, rebutjant la resolució 740, aprovada pel **Consell de Seguretat** de l'ONU. Va fer una crida a la mobilització de tota la nació àrab per fer front a la croada que, segons ell, ha emprès **Occident** contra l'**Islam**.

Itàlia: avui i demà, eleccions generals

Quaranta-set milions d'italians són cridats avui i demà a les urnes per elegir el **Parlament** de l'onzena legislatura. Aquestes eleccions són decisives per fer sortir el país de la crisi profunda que es troba. Els electors són conscients que d'aquests comicis, pot sortir-ne el **Parlament** capaç d'enfrontar la profunda reforma constitucional que el país necessita.

Alemanya: avui eleccions al land Baden-Württemberg

Avui se celebren eleccions regionals als lands de **Baden-Württemberg** i **Schleswig-Holstein**. El canceller **Kohl** es juga avui la majoria absoluta en el primer d'aquests lands, i en el segon és el **Partit Socialdemòcrata (SPD)** el que té dificultats per mantenir-la. Els deu milions de votants ho resoldran.

Nicaragua: la difícil reconstrucció del país

En unes manifestacions a la premsa, l'ex-president **Daniel Ortega**, ha declarat que el **Front Sandinista** només tornarà al poder per la via de les urnes, i que "Si és necessari cogovernar amb la presidenta **Violeta Chamorro** ho farà". Aquesta posició era impensable fa dos anys, quan el **Front Sandinista** va perdre les eleccions i va haver d'abandonar el poder.

6, dilluns

Moscou: Congrés dels Diputats Populars de Rússia

Serà la sisena sessió des que fou constituït i se celebrarà al **Palau de Congressos del Kremlin**. El president **Boris Ieltsin** ha anat preparant el terreny perquè els diputats donin suport al manteniment del règim presidencialista. L'aprovació d'una nova **Constitució** és la principal fita d'aquest **Congrés**, seguida de la discussió sobre la política monetària i l'estudi del problema del **Dnièster**.

Sarajevo: perill imminent de guerra civil a Bòsnia

Segons les últimes notícies, l'exèrcit federal i les milícies sèrbies han començat una vertadera ofensiva bèl·lica. Ahir es parlava de centenars de morts a **Kupres**, al sud-est del país; i sembla que s'ha iniciat una ofensiva indiscriminada contra diverses localitats de **Bòsnia** i **Hercegovina**. També diverses ciutats croates, **Osijek**, **Vinkovic**, **Karlovac**, varen patir atacs de les forces federals.

Roma: eleccions generals

Varen començar ahir i acabaran avui al migdia. El percentatge de participació era força satisfactori. El dubte és si els ciutadans votaran per la continuïtat de l'actual quadre polític, o per el canvi. La desaparició del **PC**, i l'actitud de les **Lligues del Nord** del país que han llançat un programa contrari a les tesis del govern central poden representar una possibilitat de canvi.

Berlín: l'extrema dreta guanya terreny

El **Partit dels Republicans** i de la **Unió Popular Alemanya**, tots dos de ultradreta, han conegut un extraordinari ascens electoral que ha desestabilitzat les majories del **CDU** i del **SPD**. També els **Liberals** i els **Verds** han resultat beneficiats d'aquesta fuga de vots dels partits majoritaris. "El diner alemany per als alemanys" ha estat l'eslògan proclamat, que tradueix la por de l'electorat als acords econòmics de **Maastricht** i el desacord amb la política d'acolliment i allotjament dels refugiats polítics de tot color.

El Banc Central Europeu

La construcció europea exigeix la creació de noves institucions comunitàries. Una en serà el Banc Central Europeu, l'organisme encarregat de la política monetària i d'emetre els nous ECUS.

Aquestes institucions s'han d'establir en diverses ciutats. Pel Banc Central n'hi ha cinc que hi competeixen: Frankfurt, Londres, Barcelona, Luxemburg i Amsterdam. No hi ha data per l'elecció final, responsabilitat última dels caps d'estat o de govern de la Comunitat.

La candidatura de Barcelona, impulsada per l'ajuntament de la ciutat i la Generalitat, ha estat l'última que ha saltat a l'arena. Hi ha qui opina que s'ha perdut un any respecte d'altres ciutats com ara Frankfurt, d'entrada ja molt més ben situada.

Els detractors de la candidatura de Barcelona —com passa sovint se'n troben molts entre els mateixos catalans i espanyols— afirmen que la ciutat no és una plaça financera de pes. Són del parer de no demanar allò que d'entrada pot semblar insensat.

Aquest argument ha pesat molt al govern central, que ha desconfiat de les possibilitats de Barcelona i ha volgut defensar altres ciutats amb més possibilitats per acollir altres institucions comunitàries. És a dir, certament ha imperat un criteri de realisme o de possibilisme.

Ara el ministeri d'economia s'ha compromès amb Barcelona, i cal esperar que des del govern de l'estat s'iniciï una campanya adient a favor de la seu del Banc.

És l'hora de fer unes consideracions sobretot aquest procés. Primer cal tenir ganes de fer-se amb el Banc, i ambició. Les autoritats de la ciutat i de la Generalitat no solament n'han d'estar convençudes, sinó que han d'encomenar la il·lusió als sectors econòmics directament implicats. Només així el govern central assumirà una candidatura forta en el seu origen.

L'altre pas, fonamental, és saber moure les peces en l'escaquer internacional. És en aquests casos quan es valora tenir vies obertes de comunicació contínua amb les institucions comunitàries i europees.

En definitiva, és bo que se'n parli. És necessari que se'n parli, si Barcelona vol ser la seu del Banc Central Europeu. I a hores d'ara, no se'n parla gaire.

■ Jordi Roigé i Solé

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

Vam explicar la setmana passada que els cometes periòdics es "gasten" perquè van perdent matèria cada cop que passen prop del Sol. Aquesta pèrdua és pels volts d'un 1% de la seva massa, de vegades més, de vegades menys. Així, doncs, és que pot passar que un cometa es "gasti" tant que acabi perdent-se del tot? És clar que sí! I aleshores durant un temps només queda a la seva òrbita un munt de partícules, pedretes i pols, que també acabaran dispersant-se. I si la seva òrbita talla la de la Terra aquests fragments originaran el fenomen ben conegut dels estels fugaos. Explicuem-ho una mica més:

Eixams de meteorits provinents de cometes

Pot passar que un cometa periòdic, previst per un cert dia no aparegui. Com va succeir amb el cometa Biela. Aquest astre fou observat el 1826 per Wilhelm von Biela, oficial austríac, i a l'hora de calcular-ne l'òrbita resultà ser periòdic de període curtíssim: 6,7 anys. Consultant efemèrides de cometes anteriors hom veié que ja havia estat detectat dues vegades més, però sense haver precisat prou bé el seu moviment. Els anys 1832 i 1839 acudí puntualment a la cita. I el 1845 també es va veure, però ja no era un cometa: n'eren dos; s'havia partit en un parell de trossos. I el 1852 ja no aparegué. Evidentment el Sol l'havia fet a miques. Ara bé, el 27 de novembre, uns tres mesos més tard de la data que li hauria tocat de passar, es va veure una autèntica pluja d'estels fugaos. Aquella nit els jesuïtes de l'observatori del Collegio Romano en van comptar 13.892, i xifres semblants o encara més altes anunciaren altres observatoris: claríssimament eren restes del cometa Biela que xocaren amb la Terra quan va passar tallant-li l'òrbita.

Que hi havia d'haver una relació entre meteorits i cometes ja ho havia sospitat Chladni el 1792, quan va afirmar, contra l'opinió contrària de la

43. Dels cometes als meteorits

majoria dels astrònoms d'aleshores, que del cel poden caure pedres; i Schiaparelli va evidenciar-ho el 1866, mostrant la correlació que hi ha entre l'òrbita del cometa Swift-Tuttle de 1862 i un eixam de meteorits que es manifesten cada any amb unes "pluges" d'estels fugaos pel mes d'agost; cosa que encara passa actualment, si bé cada cop menys intensament. Són les populars "llàgrimes de St. Llorenç", que científicament s'anomenen "Perseides" perquè tenen el seu punt central, o "radiant" que en diuen, a la constel·lació de Perseu. I és que quan hi ha una pluja d'estels fugaos que es repeteix cada any els astrònoms les bategen amb el nom de la constel·lació d'on semblen sortir: "Lírides", que provenen del gran cometa de 1861, "Tàurides" del cometa Encke, "Oriònides" que provenen de la cua del Halley, etc. Les del cometa Biela són les "Andromèdides".

La pluja d'estels fugaos més espectacular observada modernament i consignada va ser la del 9 d'octubre de 1933, associada al cometa Jacobini-Zinner descobert el 1900 i de període 5,6 anys. Va produir un autèntic "ruixat" que durà tres hores i que es podia veure des de la major part dels països europeus a un ritme de 60 per segon.

Els cometes no tan sols perden massa quan passen a prop del Sol, sinó que també pot esclatar el seu nucli a causa d'explosions internes degudes a l'alliberament sobtat del gas que enclou o simplement a causa de l'acció de tensions gravitatòries que hi produeix la gran massa solar. Després de l'explosió els fragments es dispersen però segueixen a la mateixa òrbita en què es trobaven i s'hi estenen de mica en mica de manera que poden acabar omplint-la tota. Si aquesta òrbita talla la de la Terra, quan el nostre

planeta passa pels punts d'intersecció es troba amb la pluja d'estels fugaos.

Meteorits esporàdics

Però no tots els meteorits han de provenir de cometes. Els asteroides o petits planetes són, com ja vam dir, restes sòlides de la nebulosa primitiva que originà el sistema solar. Els asteroides més petits ja són de la talla de certs meteorits de grandària notable que s'han precipitat sobre el nostre planeta. No hi ha una distinció neta entre asteroide petit i meteorit gran. L'única diferència és que en diem meteorit quan ha caigut sobre la Terra. No podem oblidar que l'espai interplanetari es troba solcat per multitud de fragments rocosos i metàl·lics. Quan un frega la nostra atmosfera es fa incandescent i lluminós. Si és molt gran, des d'uns quants quilos fins a tones en diem un **bòlid**, i si és inferior al gram **micrometeorit**. En general **meteorit** és qualsevol cos sòlid celest que travessi l'atmosfera de la Terra. Entès així, tots els estels fugaos són meteorits, si bé hi ha que restringeix el nom als que arriben fins a la superfície sòlida terrestre. L'esclat de llum que provoca el fregament amb l'atmosfera s'anomena **meteor**, i quan es fa, sovint es volatitza completament el meteorit, si és petit, que és el cas més freqüent.

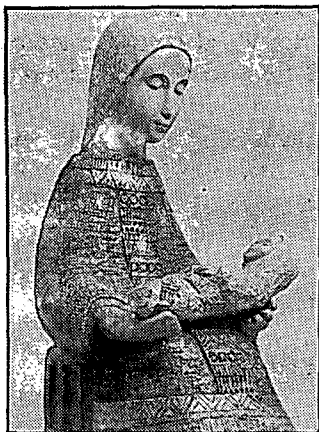
El meteor es produeix, per terme mitjà, a 140 km. d'altitud; però també es pot originar més amunt fins a 500 km. o més avall a uns 110 km., segons la grandària o la composició del meteorit. I serà més o menys resplendent segons la velocitat relativa amb la Terra, que oscil·la entre 40.000 i 280.000 km/h. El temps que roman incandescent també és variable, però poques vegades passa de dos o tres segons, durant els quals recorre uns 300 km., però si és un bòlid té

una lluminositat més llarga i poc abans d'arribar a terra la major part dels bòlids esclaten a causa d'una compressió brusca de l'aire.

El 15 de maig de 1933 va caure un bòlid al mar a uns 100 km. del litoral català. L'astrònom Josep Comas i Solà en donava comptes l'endemà passat a "La Vanguardia" amb aquestes paraules: "El dia 15 de este mes, a las 23 horas 15 minutos, hallándome en mi observatorio particular de Villa Urania, fotografiando una región del cielo, me sorprendió una luz verde vivísima que iluminó con gran intensidad el interior de la cúpula. Esta luz fue producida por un bólido brillantísimo, cuya duración la aprecié en unos cinco segundos. Dada la dirección del telescopio ecuatorial, en aquellos momentos, no me fue posible, por desgracia, ver directamente el bólido. Parece, no obstante, que su dirección era de Norte a Sur. Al cabo de unos dos minutos se oyó un retumbo a manera de trueno lejano que duró unos quince segundos. La placa fotográfica, expuesta en aquellos momentos, quedó fuertemente velada. Dada la importancia del fenómeno, ruego a cuantas personas hayan podido observarlo se sirvan remitir a la Academia de Ciencias y Artes de Barcelona las observaciones que hayan podido efectuar". Gràcies a les informacions que va rebre, l'astrònom barceloní va poder arribar a la conclusió que la altitud del meteor fou de 176 km. baixant fins a 44, amb un trajecte de 284 km. i que havia caigut a meitat del camí entre el litoral i Mallorca. El 21 de novembre de 1982 el Centre d'Astrodinàmica de l'Agrupació Astronòmica de Sabadell publicava un article també a "La Vanguardia", firmat per Carlos de Torres, en què exposava que hi ha un 99% de probabilitat que la procedència d'aquell bòlid fos del cometa Pons-Winnecke. I és que fins i tot bòlids grans poden sortir de fragments cometaris.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstituïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA** Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A. 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a **LA FORMIGA D'OR**: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

UN BON REGAL DE PRIMERA COMUNIÓ, DE BATEIG, NOCES, D'ANIVERSARI, ETC.

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- ☐ MdD Benaurada.....15.200,—
- ☐ MdD a Natzareth.....12.800,—
- ☐ MdD amb romànica..14.800,—
- ☐ MdD amb Infant.....8.200,—
- ☐ Sant Josep.....9.960,—
- ☐ Sant Francesc.....9.840,—

EN MARFILINA:

- ☐ MdD de Montserrat.....9.440,—
- ☐ Sta. Anna i MdD.....9.960,—
- ☐ Díptic Jesús i Maria.....5.440,—

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de+ 510,— * =.....Pts. * (són les despeses d'emballatge i tramesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1992

23 d'abril:
festa de Sant Jordi i diada del Llibre
Visiteu la nostra parada a Barcelona

En col·laboració amb

LA FORMIGA D'OR

Avda. Portal de l'Àngel núm. 5

Llibres de Catalunya Cristiana, selecció infantil i juvenil, novetats editorials, signatures de diversos autors.

US HI ESPEREM!

Moviment Cristià DE GENT GRAN

"El que ens cal és una moral del sí, que ens mostri què cal fer en un engatjament entusiasta i lúcid, si és que es vol CRÉIXER i fer créixer els altres..."

(Del llibre de P. Chauchard (*Vicis de les virtuts i virtuts dels vicis*))

Notes marginals...

En el temps que va de la pàgina anterior a la d'avui, hem tingut el plaer de llegir en aquest mateix setmanari alguns fets relacionats amb el nostre moviment. Una notícia procedent del Bisbat d'Urgell informa que a **La Seu** ja hi tenim, de moment, dos grups ben constituïts, i que s'està treballant en la implantació al Principat d'Andorra.

A més, un grup de persones interessades a difondre els nostres ideals per tot el bisbat, es reuniren, convocats pel Consiliari diocesà, Mn. **Antoni Vidal**, en una Trobada, per veure la manera com estructurar aquest projecte expansiu.

Un altre fet, és la carta apareguda a la secció "Bústia", en la qual el comunicant no s'explica, i es lamenta, que en l'actual Consell Pastoral Diocesà s'hagi oblidat (potser involuntàriament) un sector tan important de fidels, com és el de la **gent gran**. I més quan molts d'aquests fidels militen en un moviment eclesial que a casa nostra, com arreu, està creixent de forma ben prometedora.

I de ses Illes ens arriben notícies —"d'orella"— que a ciutat de **Palma de Mallorca** han tingut molt bona acollida, i han estat seguits amb gran interès, els temes de les **3 Jornades de Reflexió Ignasiana**, que hi ha dirigit el nostre Consiliari diocesà, el P. Sobrero, s.j. Confiem poder dir semblantment de les que es tindran a casa nostra, a la Casa d'Exercicis de Sarrià, els dies 30 d'abril al 3 de maig pròxims.

I, no cal dir com ens agradaria que esdevinguessin normals i sovintejades aquestes notícies, que ens arriben al marge del limitat espai d'aquesta pàgina.

Sisena trobada anyal

¡Us esperem a Girona!

Els gironins, fidels d'un dels darrers bisbats incorporats al Moviment cristià de Gent Gran en la gran família catalana i balear, es disposen a acollir a tots els germans d'arreu del nostre país a la sisena Trobada anual.

No és la nostra "joventut" o experiència el que ens anima a organitzar aquest aplec, sinó el coratge que ens doneu tots els que porteu anys en la tasca apostòlica en el Moviment que no deixa mai de créixer amb afany d'agermanar —en la darrera etapa de la vida— els que no ens resignem a sentir-nos "vells", sinó senzillament "grans".

Volem que l'estada a Girona sigui una jornada agradable en tots sentits. Que us senti gironins des del primer moment de trepitjar l'aparcament de La Copa junt als arbres centenaris de la Devesa. Que la celebració de l'Eucaristia en la parròquia de Sant Feliu, on reposaren les despulles del patró de la ciutat, Sant Narcís, faci vibrar els nostres cors, "com l'espiga amb delit de granar". I en l'Assemblea ens comuniquem aquests afanys d'estimar-nos i comunicar-ho en l'apostolat.

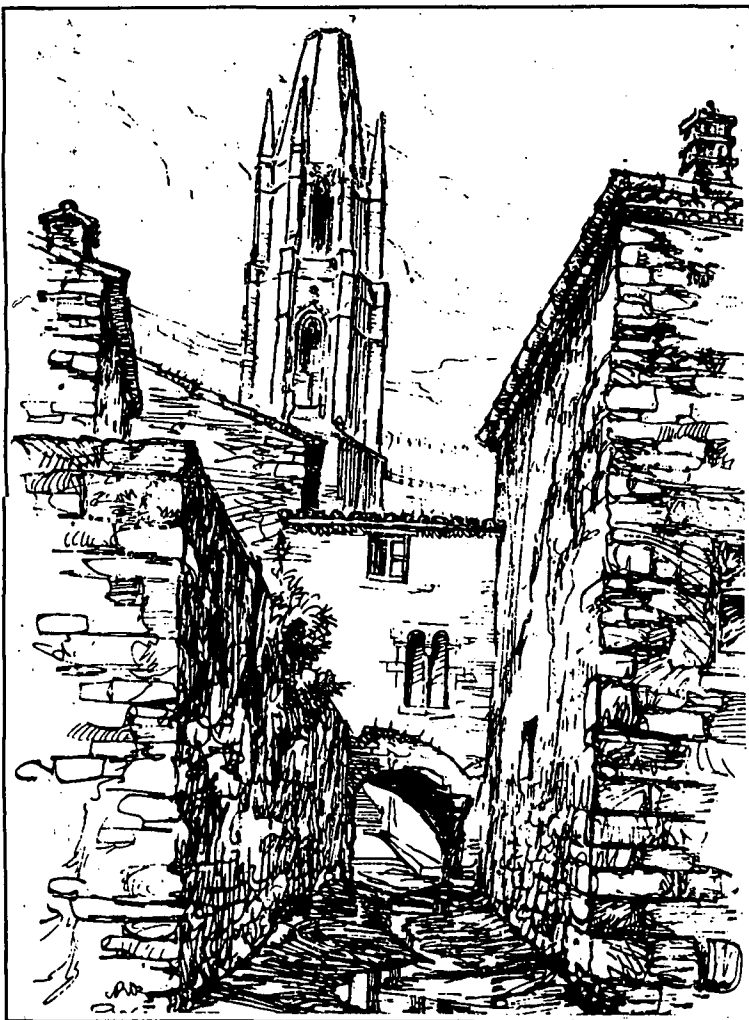
Que la visita a la Seu gironina, i la tocata d'orgue, sota la volta més àmplia de les catedrals d'Europa, i el cant de la Salve a la Verge que presideix el retaule de l'altar Major, sigui l'homenatge en el seu mes de maig. I conegueu, en el retorn als aparcaments, el tipisme de l'antic Call Jueu, els patis del Barri Vell i les cases arran de l'Onyar, delícia d'artistes i pintors.

I en fi, que el dinar als immensos menjadors de l'Aeroport "Girona-Costa Brava", al costat de les pistes d'aterratge, sigui també del vostre gust, i la sobretaula familiar posi el colofó a la vostra visita entre nosaltres.

Que en el retorn, tot cantant que "estímem el món en què vam néixer" sigui més veritat després d'haver conegut aquesta petita ciutat, a redós de les neus del Pirineu, i oberta al blau del Mediterrani, que després d'uns dies ens portarà la torxa olímpica, com un presagi de la flama d'entusiasme que, esperem, tots porteu al cor, de retorn a les vostres ciutats.

Des d'ara, sigueu benvinguts!

Els vostres amics de Girona.

La disponibilitat compromet...

Hi ha persona que disposa dels altres, però que mai no està disponible per a res: sempre troba raons per no col·laborar... Tem comprometre's!

Jesús, fou sempre la persona disponible: **Sóc aquí per fer, oh Déu, allò que vulguis...**! posa en llavis del Crist, —quan aquest entra al món—, l'autor de la carta als Hebreus (10,5-7)...

Maria Verge, estava disponible i es lliurava al voler de Déu...!

I encara més, quan va deixar els seus plans per col·laborar als plans del Senyor...

Déu oferí a Maria un programa i Ella l'acceptà: **faci's segons la vostra paraula...** Fou la disponibilitat de l'**Amén...**, la pregària més curta de totes les pregàries, i, alhora, la més compromesa...

Jesús invita: **Segueix-me...** Únicament els disponibles són capaços de seguir-lo...

La disponibilitat es manté i s'acréix en la pregària que es fa amb discerniment i senderi...

Sentir-se compromès, és viure amb disponibilitat. A qualsevol edat hom ha de sentir-se compromès en tot allò que és al seu abast...

Per sortir a rebre el Senyor que ve, cal haver viscut disponiblement: no haver-se adormit i anar ben proveït de bona voluntat...

Una persona gran que està sempre disponible, és una joia d'inescimable valor: ella mateixa n'ha estat l'orfebre...

■ Lluís Antoni

Pàsqua... temps de resurrecció

Ell està amb nosaltres, sempre al costat nostre, però la seva presència està com amagada... Està en l'Eucaristia, però veiem el pa i el vi... Està en el nostre germà, però veiem egoïsmes i males cares... Està en la nostra història, però únicament veiem fatalismes... La fe, sempre és difícil. Ens pertoca a nosaltres ser signes de la presència de Jesús ressuscitat! I hauríem de fer que el nostre testimoni fos cada dia més creïble. Imagino que això serà més real si el centre de la nostra vida fos el "compartir el mateix pa".

L. Tò

VI Trobada de gent gran, a Girona

Dijous, dia 7 de maig, 1992.

SORTIDA DE BARCELONA, a les 8.30 del Passeig de Sant Joan —entre Diputació i Consell de Cent—.

PERA INSCRIURE'S, passar pel Secretariat, c/ Llúria, 7, pral. fent efectiu l'**import del viatge i dinar, Ptes. 2.600'.**

"EN LES MANS DE DÉU"

3 dies de reflexió ignasiana.

Del 30 d'abril al 3 de maig de 1992.

Dirigit pel P. Lluís Antoni Sobrero, s.j., consiliari de "Vida Creixent".

—Una llibertat joiosa—. A la recerca del voler de Déu.

Superar els entrebancs. Fer-se present.

INSCRIPCIONS: Casa d'Exercicis de Sant Ignasi.

Carrasco i Formiguera, 32.

Tel. (93) 203 88 62 Barcelona.

Les places són limitades.

La tasca de les Germanetes dels Pobres al Camerun

Quaranta anys al servei dels pigmeus

Des de Loum-Ville vaig anar amb transport públic a Duala. En aquella bulliciosa capital, on havia iniciat la meua visita al Camerun, em vaig unir a dos missioners catalans que compraven provisions per a l'Hospital de Ngovayang, subvencionat per "Medicus Mundi" de Barcelona. Es tracta del Dr. Rafael Abós i el sacerdot Josep Cabayol. Amb la seva ajuda també vaig visitar els missioners de la meua diòcesi que treballen en el sud del Camerun, zona selvàtica amb males condicions.

Després de proveir-nos de medicaments i aliments per a l'hospital, en el tot terreny ens vam dirigir cap al sud. Vorejarem les formoses platges de Kribi. Després, ens vàrem endinsar cap a la selva on ja no hi havia cap carretera asfaltada sinó camins de terra molt transitats pels grossos camions alemanys que transportaven immensos troncs de fusta bona. És la riquesa que s'extreu de la selva per a l'exportació. La calor cada vegada era més intensa; es notava que ens apropàvem a l'Equador.

Amb les germanetes de Jesús de Bipindi

Els nadius d'aquella atapeïda selva del sud-oest del Camerun són els bagyeli, tribu formada per uns tres mil membres que viuen molt dispersos i en constant transhumància. Els anomenen "pigmeus", ja que aquesta paraula té una connotació despectiva. Al seu servei i dedicades a la seva promoció hi ha des de l'any 1952 les Germanetes de Jesús a Bipindi. Ens acolliren amb senzillesa i amb estima que sols elles saben donar. Era una comunitat internacional: francesa, italiana, coreana i dues catalanes Elena Calicó i Dolors Masdeu.

Des de fa quaranta anys les seguidors de l'espiritualitat del P.

La germaneta Elena Calicó en el dispensari de Bipindi

Foucault viuen allí i treballen a favor de la integració de la tribu bagyeli, molt menyspreada per les tribus veïnes. I així els han marginat i enganyat tant com han volgut fins que arribaren les Germanetes disposades a viure amb ells, a ensenyar-los i defensar-los.

Com que eren nòmedes no freqüentaven l'escola i els comerciants forasters els enganyaven en comprar-los els productes que recullen a la selva (com "l'estrofantus" que utilitzen per caçar i els laboratoris mèdics l'usen com a reactiu del cor) fins que les Germanetes no varen construir vora al seu convent una escola-residència per a infants bagyeli on a

més a més d'ensenyar-los números i lletres també se'ls ensenya a conrear els camps per millorar la seva alimentació. En els campaments on s'instal·len temporalment no hi havia cap tipus d'atenció mèdica fins que les Germanetes edificaren vora la seva capella una llar on són ben rebuts els bagyelis malalts o els seus familiars que acuden al dispensari.

Visitant un campament a la selva

Acompanyat de les dues Germanetes em vaig traslladar a un campament on residia una família bagyeli a uns 5 km de camí. Va ser

una bonica experiència la de caminar per la selva. La meua imaginació em feia descobrir animals molt grossos darrera l'atapeïda vegetació; de fet no foren elefants ni lleons el que vaig trobar, sinó d'altres que encara que petits també són molt perillosos: formigues, mosques vermelles, mosquits...

Les cabanyes del campament estaven fetes de rames, entreteixides de branques amb lianes. Els joves havien sortit a la caça del simi; només hi havia ancians guardant els infants amb les dones. Els infants jugaven a fer punteria tirant llances improvisades amb els seus matxets contra rodanxes de troncs que feien rodolar a gran

velocitat. Així es preparaven per a la caça en la qual són molt experts els adults.

Quina emoció vaig sentir quan un bagyeli em va confessar: "¡Des que les Germanetes són amb nosaltres sabem que Déu ens estima! Perquè, resen parlant la nostra llengua... i a nosaltres, abans que elles arribessin, sempre ens havien dit que no podíem resar perquè Déu no entenia les nostres paraules. ¡Ara, gràcies a elles, sabem que això és mentida!.

■ Ignasi Marqués

Centre d'Acollida per a Africans Sant Pau-Mataró

Amagar els pobres

Tant pels països del Nord com pels països del Sud, els pobres no són estètics i, per tant, cal retirar-los de la circulació.

La proposició anterior pot sonar a cínica, discriminatòria, la típica frase provocadora per encendre una polèmica de tertúlia. Però, malauradament, tenim a la nostra taula de redacció tres exemples actuals que parlen per ells mateixos.

Lima, gener del 92. L'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO) acaba de declarar la zona colonial de Lima "Patrimoni Cultural de la Humanitat". Però resulta que aquella zona colonial de Lima serveix de centre d'operacions a 15.000 venedors ambulants, els ingressos dels quals provenen d'aquest sector informal de vendes.

I perquè la colonial Lima recuperi la seva antiga esplendor, el batlle de la capital peruana ha promulgat un decret expulsant els venedors de la seva zona de treball... perquè els pobres no són estètics.

I passem a Santo Domingo. L'organització catòlica de cooperació, Misereor, dependent de l'episcopat alemany, acaba de denunciar el projecte governamental de la República Dominicana que preveu el trasllat en massa de 10.000 famílies dels barris pobres de Santo Domingo a altres regions del país.

Quin és el motiu d'aquesta decisió? Molt simple: facilitar la

celebració dels 500 anys d'Evangelització d'Amèrica Llatina. El director de Misereor, en una carta feta pública, recentment, protesta contra aquella deportació forçada: "Els més pobres d'entre els pobres —diu— es veuran afectats per aquesta mesura presidencial".

I és que, naturalment, els pobres són poc estètics i cal amagar-los.

Però encara és més greu la "neteja" sistemàtica d'indigents a Rio de Janeiro. L'antiga capital carioca rebrà el mes de juny vinent una conferència internacional sobre el medi ambient. Centenars d'assembleistes tractaran, per ordre de l'ONU, el futur ecològic del planeta.

Com a Santo Domingo o a Lima, a Rio hi ha interessos creats —polítics i econòmics— als quals molesta la presència dels pobres... perquè esguerren el paisatge.

A Rio, el problema s'agreuja perquè són els més dèbil, els nens del carrer, els qui pateixen una persecució sistemàtica. Ja no es tracta de deportació. Pel que es veu, resulta més barata la seva eliminació física. Un vertader escàndol que ha provocat la repulsa d'autoritats polítiques i religioses de tot el món.

Els fets citats es comenten per ells mateixos. És més fàcil amagar els pobres que solucionar la pobresa, perquè els parracs ofenen la nostra vista!

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si estrobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmaes, 64, 3^a. 2^a. Tels. 487 71 80 - 487 71 18. Pref. Concertar entrevista.

En els Tribunals Eclesiàstics

Un 30 per cent dels casos de nul·litat matrimonial ho són per benefici de pobresa

Rafael Navarro Valls, catedràtic de Dret Canònic a la Universitat Complutense de Madrid, va manifestar que un 35 per cent dels casos per nul·litat en els Tribunals Eclesiàstics ho són per benefici de pobresa, són gratuïts per als que intervenen en el litigi.

A finals d'abril, l'Associació Espanyola de Canonistes celebrarà unes jornades, en les quals tractarà, entre d'altres temes, dels processos matrimonials.

Segons l'opinió de Navarro Valls, cal eliminar la "Legenda negra" que diu que els processos matrimonials eclesiàstics són per a rics o són poc estudiats. Les taxes dels tribunals eclesiàstics són molt modestes: 60.000 pessetes en el cas que sigui un demandant de nul·litat, o 50.000 pessetes en el cas dels demandats. A això s'hi afegeix que, si hi intervé un perit, cal pagar unes 25.000 pessetes.

L'índex de litigiositat en processos matrimonials a Espanya, i no solament en la legislació canònica, ha anat creixent: l'any 1984, hi havia 40.000 processos davant de tot tipus de tribunals. Tanmateix, en les últimes dades

publicades indiquen que són 60.000.

Augment de divorcis

Navarro Valls assenyala que s'ha produït un augment de divorcis: de 9.000 l'any 1981, s'ha passat a 20.000, l'any 1989-90. "Aquestes xifres són molt lluny del nombre màgic de 500.000 que deien que esperaven de la llei del divorci, va dir aquest professor.

Això ha dut —digué— que hi hagi un cert descens de nul·litat en els tribunals eclesiàstics: Actualment uns 700 casos de nul·litat, davant els 1.000 que hi havia abans de la introducció de la llei del divorci l'any 1981.

178.000 matrimonis canònics

Segons Navarro Valls, anualment es produeixen a Espanya uns 220.000 matrimonis, dels quals 178.000 es realitzen per la via canònica, i 40.000 per la via civil. Per una altra via religiosa se celebraren 1.500 matrimonis més.

Cal eliminar la "legenda negra" que diu que els processos matrimonials eclesiàstics són per als rics.

"Si es produeixen unes 700 nul·litats sobre 173.000 matrimonis, això vol dir que el nombre de nul·litats ha baixat davant els tribunals eclesiàstics", comentà el professor Navarro Valls.

Recordà que una nul·litat matri-

monial en els tribunals eclesiàstics a Espanya té validesa civil. La llei del 1981 estableix que les sentències de nul·litat tenen eficàcia civil. De fet, encara que s'estableixen uns controls per a homologar-les per part del jutge

civil. No obstant, gairebé totes les sentències de nul·litat canònica s'executen civilment, excepte si hi ha una oposició d'un dels conjugues perquè aquesta sentència s'executi.

● E.P.

Podem, els cristians, ser insubmisos?

Sembla que això "de ser cristià" no es porta gaire. I els que ens entestem a voler ser-ho, estem carregats de dubtes i contradiccions. El decàleg és limitat; però això de "estima els altres com a tu mateix" costa de dur a la pràctica. I més encara "estima Déu sobre totes les coses".

Ja en temps de Jesús trobem exemples de persones que els costa de seguir-lo: els fariseus, rectes complidors de les normes, però cria d'escurçons; o el jove ric que no gosa vendre el patrimoni i seguir Jesús.

En la història del cristianisme hi ha mostres d'un color i de l'altre: la vida en comunitat dels primers cristians; Sant Pau, de perseguidor a perseguit; però també l'Església que condemna Galileu o que domina mig món. I avui, des de Teresa de Calcuta, la teologia de l'alliberament a l'Opus o els cardenals Marcinkus i Ratzinger.

Si no podem jutjar el passat, ni hem de fer-ho, sí que hem d'implicar-nos en el present. I és aquí on veiem que els cristians donem respostes diverses als problemes de cada dia, com per exemple a la qüestió de la pau, del militarisme...

Déu, Pare, és amor, que estima immensament els fills. Els cristians hauríem de fer d'aquest amor la base de les relacions humanes. Aquest equilibri, aquest estat que en derivaria, seria la pau. Pau amb un mateix, pau social, pau amb

la Natura...

Un altre repàs a la memòria ens demostra que l'Església, i els cristians, hem tingut actuacions sovint contradictòries. Els primers cristians eren perseguides, fins al martiri —pensem en Maximilià—. Però al segle IV hi ha una assimilació entre el poder polític i el cristianisme. I ja en el nostre segle, amb dues guerres mundials i conflictes bèl·lics continus, trobem des dels desertors a la benedicció de les armes. Pensem en la sanció oficialista que Roma va donar a la dictadura franquista.

És en aquest context de dictadura que apareixen els primers objectors a l'Estat espanyol, en un primer moment, Testimonis de Jehovà. Se'ls acusa de fer una lectura massa dogmàtica de la Bíblia. En cap cas, però, no els podem negar la fermesa i el coratge.

A principis dels 70 apareixen altres objectors cristians, no Testimonis, amb una postura més reivindicativa: Pepe

Beúnza, el grup de Can Serra... Tots ells hagueren de patir, més curta o més llarga, la repressió i la presó.

Ara que hi ha una oposició generalitzada al servei militar, —el 96% dels joves catalans som contraris a la mili— i que molts ens hem declarat objectors o insubmisos, la comunitat cristiana no ens ha donat un suport explícit, llevat d'algunes molt lloables i individuals excepcions.

3.000 insubmisos

Les situacions, les ideologies i les reivindicacions evolucionen; i el debat se centra ara en la INSUBMISSIÓ. No n'hi ha prou a dir no a la mili i acceptar submissament la imposició d'una Prestació Social Substitutòria, sempre punitiva i sovint interessada per a l'entitat receptora.

La insubmissió és la postura de desobediència civil d'aquells que ens neguem a realitzar la mili i la P.S.S.,

que justifica i legitima el poder militar perquè no el qüestiona.

No som insolidaris. Treballar, de manera obligada, a l'INSERSO, al Consorci Hospitalari, en un ajuntament o en qualsevol entitat és "solidaritat forçada" i hipòcrita. Nosaltres creiem en el compromís quotidià en la transformació del món, tasca per a la qual no hi ha exclusiva d'edat, sexe o condició.

La insubmissió suposa entrar en la il·legalitat, però, de què tenim por? No ens perdran la vida, com a Maximilià; i és possible que ni tan sols la llibertat (dels pocs judicis que s'han celebrat hi ha hagut condemnes diverses, fins i tot absolucions, cosa que ha posat nervios el ministre de justícia). Al 91 hem arribat a la vora dels 3.000 insubmisos i és impossible que ens sancionin a tots. A més, el nostre convenciment i la creença en Jesús ens donen forces per continuar la lluita.

Que els cristians ens declarem insubmisos al servei militar, a la PSS i a d'altres lleis injustes, és confirmar que som la sal de la Terra i que tenim una actitud innovadora. Les llances no es convertiran en relles si no les forgem amb tenacitat i decisió.

■ Josep Manel Fondevila,
(Moviment d'Objecció de Consciència)

Habitatges del Congrés Eucarístic

Quaranta anys i sense aluminosi

Moltes cases de veïns construïdes a Barcelona en la dècada dels cinquanta han resultat ruïnoses o almenys amb necessitat de reforç per les seves bigues afectades d'alumnosi.

Però no n'han estat afectades d'aquest o de qualsevol altra queixa les d'un grup situat sobre l'Avinguda Meridiana entre els passeigs de Maragall i de Fabra i Puig: les "Viviendas del Congreso".

Precisament quan es compliran la darrera setmana del proper maig els quaranta del barceloní XXXV Congrés Eucarístic Internacional, es presenta l'oportunitat de recordar l'esplèndid vessant i derivació social d'aquell esdeveniment de l'any 1952, l'organització i el desenvolupament del qual va estar confiat al sense cap dubte gran Bisbe, Dr. Gregorio Modrego Casás, que, després de ser Auxiliar del Cardenal Gomà, regí la Diòcesi de Barcelona durant més de vint-i-cinc anys des del 1943 fins poc abans de la seva mort els primers dies de 1972.

Un Congrés que, sense perjudici dels solemnes actes religiosos propis d'aquests i a to amb el fervor religiós d'aquell temps, va ser revestit de dues característiques pròpies i exclusives.

Una, la de ser el primer d'aquests Congressos celebrat després de la interrupció imposada per la II Guerra Mundial (1939-1945) i davant el risc de convertir-se en "calenta" la "guerra freda" d'aquells primers dies. D'aquí la tornada del poeta Pemán a l'Himne del Congrés (música del mestre

Aramburu): "Cristo en todas las almas, y en el mundo la paz".

L'altra característica (que hem apuntat, i a la qual volem referir-nos aquí) fou i és la dimensió social i duradora que va voler donar a un Congrés en si mateix transitori el Bisbe Modrego. (Tingui's present que a mitjan d'aquest segle el concepte i contingut del fet "social" no havia adquirit l'amplitud amb què ho ha tractat la llarga mitja dotzena de documents pontificis des de **Mater et magistra** de Joan XXIII fins a **Centesimus annus** de Joan Pau II. Cal dir que, en el camp

social, el Bisbe Modrego fou pràcticament un avançat).

Dimensió i derivació social que fou fruit no d'una sobtada pensada feliç, sinó d'una ja anterior paternal preocupació. Ja el 1949, tres anys abans del Congrés, havia publicat una Pastoral sobre **Pa, habitació i treball**, que no deixà d'excitar algun nerviosisme a les autoritats del Règim en posar el dit a la triple ferida (no del tot tancada ara) d'aquells treballosos temps; un dit tant o més dolorós quan d'un personatge de confiança —però més afecte a la veritat que a l'amistat— com de qui va alternar durant alguns anys la direcció episcopal de Barcelona amb el càrrec de Vicari General Castrense.

El Bisbe Modrego, continuador del Bisbe màrtir Irujo a la multiplicació de Parròquies, tingué amb el Congrés Eucarístic l'oportunitat per aportar la seva contribució almenys al problema de l'habitatge. Apel·là, i les mobilitzà, les butxaques de les classes benestants de la societat barcelonina, que respongueren generosament a la crida, i creà l'obra dels "habitatges del Congrés Eucarístic", que construï a la ciutat i fins i tot en zones veïnals. El Congrés va passar, però els seus "Habitatges" han quedat (sense alumnosi).

És un fet i un fruit del Congrés Eucarístic que Barcelona ha d'agrair al Bisbe Modrego, a la memòria del qual —als quaranta anys de la "seva obra"— potser no és suficient el sol nom d'una plaça enmig d'aquells habitatges.

El Congrés Eucarístic passà però els habitatges han quedat

■ Antoni Udina Martorell, s.j.

Saló de l'Ensenyament 1992

Fira de Barcelona
del 6 a l'11 d'abril

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

"la Caixa"
CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

diari AVUI

CATALUNYA
RADIO

Prepara't

Amb un pressupost de 60 milions de pessetes, Colòmbia i Espanya estudien canviar els cultius i mantenir la vida indígena

Projecte agrícola perquè els indígenes de l'Amazones no depenguin de la coca

Espanya i Colòmbia han posat en marxa un programa conjunt per investigar nous sistemes econòmics que permetin a determinades zones d'indígenes de l'amazònia, subsistir i desenvolupar-se, sense dependre, com s'esdevenia fins fa poc, de la coca i per tant, dels qui manejava els fils de la cocaïna.

Aquest projecte, que explicaren a Europa Press en la mateixa Amazònia colombiana, tindrà un període d'elaboració de tres anys (1992-1994) i posteriorment es posarà en marxa, amb un pressupost inicial de 60 milions de pessetes.

El treball s'està canalitzant en actualment des de dos fronts: per un banda, l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional amb seu a Bogotà i d'altra banda, des de l'Institut Nacional, de Recursos Naturals de Colòmbia (INDERENA), amb seu a Leticia, capital del Departament amazònic.

Fites a assolir

El projecte pretén assolir dues fites principals, per una banda, l'elaboració de plans que permetin un desenvolupament dels propis recursos de l'Amazones —actualment encara sense catalogar— i per l'altra, el progrés de les comunitats que hi habiten, sempre mantenint els seus costums i les seves característiques d'adaptació al medi.

En la comarca amazònica del predi Putumayo, on es treballarà, hi habiten actualment deu mil indígenes, distribuïts de manera irregular en petites localitats. La majoria pertanyen a les ètnies Witoto, Bora, Okaina i Andoke, resultant comunitats homogènies en les seves formes de vida i en els seus nivells de desenvolupament.

Es tracta doncs, de buscar feines agrícoles per aquests indígenes, de manera que la seva dependència del poder de la coca sigui menor, tant a nivell agrícola com econòmic. Per

L'exèrcit ha destruït laboratoris a la selva on es tracta la cocaïna. Una quart part de la riquesa del país, segons els especialistes, prové de la cocaïna

això s'investigaran les formes agropecuàries de la zona, els productes autòctons i se'ls donarà suport —informaren fonts colombianes— perquè es produeixi un avanç econòmic legalitzat i dins de l'economia de mercat.

Localització geogràfica

El projecte pretén desenvolupar aquestes noves tecnologies a la comarca del predi Putumayo, constituït com a reserva nacional l'any 1988. Es tracta d'una àrea de mig milió d'hectàrees, que abasta la conca del riu Igará Parana.

Actualment, aquests territoris i gràcies a la nova constitució colombiana, pertanyen a les poblacions indígenes que les ocupen, sempre sota supervisió administrativa del govern. Per això, un aspecte fonamental del treball a desenvolupar és el manteniment de les ètnies, gairebé tal com viuen actualment.

Aquesta zona de l'amazones és molt propera a les fronteres amb Perú —que marca el

mateix riu— i amb Brasil, la qual cosa implica que els corrents de narcotraficants i les seves estructures utilitzin el sòl de la selva colombiana i l'indígena com a encobridor clau.

Per exemple, malgrat que ells mateixos es neguen a explicar-ho, algunes poblacions viuen únicament i exclusivament del silenci pagat pels "narcos", mentre que altres, intenten sortir de la seva pobresa utilitzant l'ajut governamental i arriscant el sistema de vida de les mateixes comunitats.

"Investigació per a Colòmbia"

Els mateixos responsables del Parc Nacional d'Amacayaco —que recull l'Amazònia colombiana—, explicaren a Europa Press que aquest projecte és dels primers que es realitzaran a Colòmbia, però que es quedaràn també a Colòmbia.

"Fins ara, comenta Oscar Naranjo, director del Parc, han treballat amb nosaltres científics anglesos, francesos o americans, que han

portat les mostres i els estudis als respectius museus dels seus països. El que de veritat necessitem és que aquests plans serveixin per al nostre desenvolupament i el dels nostres indígenes".

Un altre problema afegit és la gran complexitat biològica de la comarca amazònica, perquè encara que en un principi pot semblar que l'abundància d'humitat i flora és suficient, el que això provoca és una complexitat de l'hàbitat natural i de l'ecosistema, gairebé impossible de desxifrar sense fe malbé l'Amazònia. D'aquí, que els plans d'investigació siguin lents i costosos.

Àrees a investigar

Si es pogués fer un catàleg de les àrees a investigar, els investigadors colombians ho divideixen en cinc categories:

1.— Classificació de la flora i anàlisi de la seva potencial comercialització.

2.— Fauna i etnozoologia, per conèixer de veritat quins animals i espècies poden servir per l'alimentació i desenvolupament dels indígenes.

3.— Estudis ecològics que permetin de preveure el grau de degradació de l'ecosistema si es desenvolupen els programes.

4.— Adaptar-se als problemes socials de les comunitats indígenes, deficiències d'hàbitat i desenvolupament.

5.— Estudiar tecnologies de transformació dels seus recursos naturals.

El resum d'aquestes cinc fases es tradueixen en una sèrie de productes, com plantes medicinals, cultius alimentaris, artesanía i tots aquells que siguin susceptibles de comercialització regional, nacional i internacional.

● E.P.

Deteriorament del medi ambient i de les mateixes ètnies indígenes

El desenvolupament del problema de l'Amazònia està portant des de fa anys, un deteriorament no solament del medi ambient sinó de les mateixes ètnies indígenes, que actualment poblen la zona del predi Putumayo, amb tan sols 10.000 individus.

A principis d'aquest segle, aquesta mateixa àrea tenia deu vegades més d'habitants, segon explicà a Europa Press, el líder de l'etnia ticuna, Azulai Rojas. No obstant, les autoritats colombianes estan constatant un important augment de la natalitat indígena en els darrers anys, gràcies sobretot als programes de protecció per aquestes ètnies i els seus territoris, en un dels quals, participarà Espanya.

Però tots aquests problemes s'uneixen sota la paraula coca. En l'Amazònia, des de les autoritats fins als nadius, saben que des d'ells es transforma, es trafica, es produeix i especialment, es consumeix en països com Espanya.

En aquest sentit, el mateix president Gaviria manifestà que "la lluita contra la droga necessita un esforç multinacional, perquè per bé que nosaltres la produïm i des d'aquí es trafica, també és cert que qui la consumeix són països com Espanya".

Història d'un desastre

Fa dos anys es creà a Colòmbia l'INDERENA, Institut nacional dels Recursos Naturals Renovables i l'Ambient,

molt semblant al que nosaltres coneixem com ICONA. A més s'ha establert el PRN, Pla de Rehabilitació de la Naturalesa, i entre ambdós organismes s'encarregaren d'explicar el desenvolupament del desastre amazònic des del punt de vista indígena.

En primer lloc, destaca que les riqueses de la comarca sempre han suposat un tràfic il·lícit i fins i tot perillós, fos quin fos el producte en qüestió. Així, començà amb el cautxú, va continuar amb els animals i el tràfic de pells naturals, després amb l'or i no cal dir, amb la fulla de coca que posteriorment elaborada, ha marcat el desenvolupament no solament de l'Amazònia, sinó de tota la nació.

Un segon denominador comú per aquests fenòmens del desastre és que sempre s'han endut les vides dels més innocents en el procés: els indígenes de l'Amazones. Si a tot això li afegim: l'afany d'explotació natural i l'interès econòmic i estratègic de la zona, el resultat és el que actualment tenim, amb només 10.000 individus habitant la comarca en la qual Espanya col·labora.

Aquest fet simple, d'una petita col·laboració espanyola per a la recerca de productes alternatius al cultiu de coca crida l'atenció a Colòmbia i obra una petita via a l'esperança que es consumarà d'aquí a molts anys.

● E.P.

Festa de la Divina Misericòrdia

Diumenge 26 d'abril

Del 1931 a 1938, sor Maria Faustina Kowalska (en procés de beatificació) propagà la devoció a la Divina Misericòrdia, la qual es va estendre profusament des de Polònia arreu del món (amb aprovació de la jerarquia eclesiàstica). Hi ha centres de propaganda en molts països.

La Festa de la Misericòrdia, se celebra cada any, el primer diumenge després de Pasqua i té per objecte apropar la humanitat als sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, per implorar la plena reconciliació de l'Home amb Déu.

A Barcelona també hi ha un centre dedicat a aquest apostolat i celebra aquesta festa des de fa uns quants anys al temple del Tibidabo, per la qual cosa invita a tots els simpatitzants a viure units aquesta jornada i a intensificar aquesta devoció.

L'acte començarà a les 11 amb la Sta. Missa, celebrada pel Rvd. D. Eugenio Portusac. A les 12 exposició solemne del Santíssim, a les 2 dinar de germanor a "Mater Salvatoris", breu conversa i després visita al Museu del Llençol Sant. Hi hauràn autocars des de la plaça de Catalunya per facilitar la pujada.

Informació i reserva:

Apostolat Divina Misericòrdia. Tel. 426 16 22

LA SARDANA I LA DANSA

50 anys de l'Esbart de l'Orfeó Gracienc

Esbart de l'Orfeó Gracienc.— Compleix ara els cinquanta anys de la seva fundació, amb una sèrie d'actes on hi va destacar el festival dedicat als esbarts de Gràcia, el passat dia 28, al seu local social, en el qual van participar les formacions de l'Esbart del Centre Moral i Instructiu de Gràcia, l'Esbart Comtal, l'Esbart Espiga d'Or, l'Esbart Joventut Dansaire del Nostre Casal, l'esbart Lluís Millet, i l'esbart amfritrió, el de Dansaires de l'Orfeó Gracienc, tots ells domiciliats al barri de Gràcia.

Homenatge.— Cada any, els sardanistes de Martorell dediquen una festa en homenatge a un rellevant compositor i a diferents activistes del món de la nostra dansa. Enguany aquesta diada se celebrà el dia 29 de març, al Progrés de Martorell, i estigué dedicada al conegut músic rossellonès Max Havart i a tres components de l'antic Foment de la Sardana de Martorell (1930-1936): els senyors Martí Ollé, Francesc Porta i August Batlleu. La part musical d'aquesta jornada, amb ballada de sardanes a migdia i concert i ball a la tarda, estigué a càrrec de la Cobla-Orquestra La Selvàtana i s'estrenà la sardana "A Martorell", escrita especialment per a aquesta ocasió pel mestre Max Havart.

Nova adreça.— Se'ns comunica l'adreça del nou representant de la cobla La Flama de

Farners: Carrer d'Antoni Gaudí núm. 10, Urbanització Les Mallorquines, de Sils; codi postal 17410.

Programa "Nostra Dansa".— Els Amics de la Sardana de Cornellà, realitzen un espai sardanista a Ràdio Cornellà, que ara compleix els deu anys d'emissió. Els entusiastes informadors de la sardana han cregut convenient remarcar l'efemèride i així ho han fet amb una ballada de sardanes al carrer Costa Brava, i un concert, amb cobla i corals, que es va celebrar a la tarda, del diumenge, dia 19 de març.

Aniversari a les Roquetes.— També l'Agrupació Sardanista L'Ideal d'en Clavé de Les Roquetes, han celebrat aniversari, el trentadósè de la seva fundació, amb diferents actes que han celebrat els dos últims caps de setmana del mes de març, principalment amb formacions nascudes o impulsades per ells, com la Cobla Roquetenca, l'Esbart Verge Bruna, la Coral L'Ideal d'en Clavé i la Banda Simfònica de Les Roquetes.

Els tres aniversaris, el del Gracienc, el de Cornellà i el de Les Roquetes, mereixen la nostra felicitació pel treball constant que representen en pro de les tradicions i costums catalans. Felicitats a tots.

■ Josep Ventura

VI Premi d'articles "Prat de la Riba"

Convoca: Patronat de la Casa-Museu Prat de la Riba

Lliurament de treballs:

Casa-Museu Prat de la Riba
08183 Castellterçol (Vallès Oriental)

Resum de les bases:

Poden optar-hi els articles periodístics que tractin sobre algun aspecte de la persona o l'obra d'Enric Prat de la Riba i hagin estat publicats en llengua catalana a qualsevol diari o revista de venda al públic, entre l'1.8.91 i el 31.7.92.

Els treballs s'hauran de trametre per triplicat, amb la indicació "Per al Premi Prat de la Riba", i

portaran el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. Si s'han publicat amb pseudònim o sense signatura, caldrà que vagin acompanyats d'un certificat de l'empresa corresponent que acrediti qui n'és l'autor.

Composició del Jurat: Eduard Carbonell i Esteller, Enric Prat de la Riba i Noble, Ramon Aramon i Serra, Josep M.

Casasús i Guri, Manuel Vila i

Valls, Domènec Miró i Fruitós i Joan Sagalès i Anglès, que actuarà com a secretari.

Per a més informació, podeu adreçar-vos a l'Ajuntament de Castellterçol, tel (93) 866 80 25

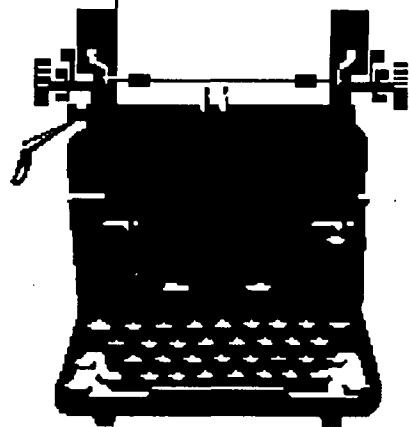
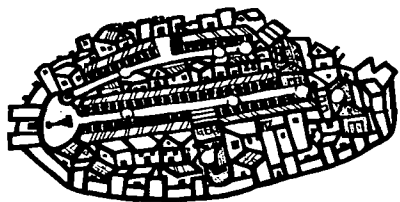
Termini de presentació de treballs:

31.7.92

Data de lliurament dels premis: 29.11.92

Dotació: Primer premi: 100.000 ptes.

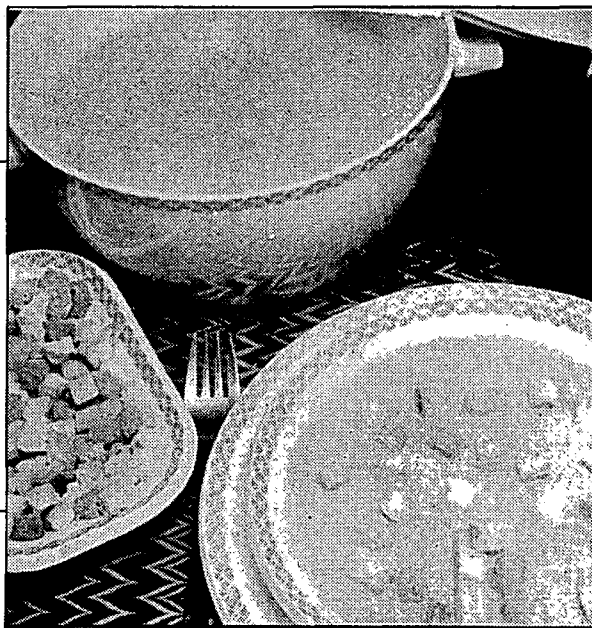
Fins a quatre accessits de 25.000 ptes. cadascun.

Jerusalem
llibre de vida

Fundació
Catalunya
Cristiana

Traduït del francès per J. E. JARQUE i editat per la Fundació Catalunya Cristiana, és a la venda al públic, el llibre "Jerusalem, llibre de vida" les pot trobar a les llibreries religioses. No és cap exageració qualificar-lo d'un extraordinari llibre d'espiritualitat evangèlica —tot ell és un enfilall de cites bíbliques, evangèliques i patristiques— que, bo i donant a conèixer les idees-mare que inspiren la vida contemplativa i activa dels grups comunitaris de monjos i monges de Jerusalem, ubicats al cor de les ciutats i viles, assenyala el camí a seguir per tots els cristians que vulguin viure generosament la seva fe i, ungida per l'Esperit, testimoniar-la i comunicar-la a les dones i homes del món d'avui, en el fons tan assedegat i famolenc de Déu.

C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C
U
I
N
A
·
C

Crema de carabassa
(sis persones)

INGREDIENTS:

1 kg i 1/4 de carabassa groga
1 ceba grossa, 1 patata mitjana
800 cc. de brou d'au
2 rovells d'ou
150 cc. de crema de llet
1 culleradeta de mantega
4 cullerades d'oli d'oliva
sal i pebre

ELABORACIÓ:

Treieu la pell de carabassa i talleu-la a daus, peleu la patata i la ceba i, talleu-la en làmines. Escalfeu l'oli en una cassola una mica fonda, ofegueu la ceba i la patata, afegiu-hi els daus de carabassa, deixeu-ho coure uns 5 minuts, tireu-hi sal i pebre. Cobriu-ho amb el brou, tapeu i deixeu coure uns 30 minuts a foc suau. Després bateu amb la batidora elèctrica fins que les verdures quedin un puré. Comproveu el punt de sal, torneu a escalfar bé el puré, afegiu-hi la cullerada de mantega.

Desfeu els rovells d'ou en una mica de nata líquida, tireu-la en el puré batent-la ben bé amb la batidora, torneu-ho una mica al foc, just perquè comenci l'ebullició, afegiu-hi la crema de llet, batent ben bé perquè lligui una mica. Serviu-ho molt calent.

Nota: Aquesta crema també és deliciosa a l'estiu servida freda.

Es pot fer amb antelació, afegint-hi els rovells i la crema de llet al moment de escalfar-la abans de servir-la.

■ Maria Teresa Dachs

Llibres

Un testimoni de primera magnitud sobre els orígens del Cristianisme

Jordi Sánchez Bosch. **NASCUT A TEMPS.**
Una vida de Pau, l'apòstol. Editorial Claret.

"NASCUT A TEMPS". Un títol estrany, en contradicció amb una frase del mateix Pau, que s'anomena "nascut fora de temps" (1Co. 15,8). L'Apòstol vol dir que va entrar en una Església en marxa, i a més l'havia perseguida. Però es va convertir tan aviat (a mitjans dels anys trenta) i ens dóna tantes pistes per a conèixer els orígens cristians, que bé podem dir que ha nascut a temps per a ser un testimoni de primera magnitud sobre els orígens del Cristianisme.

"NASCUT A TEMPS" Intenta de presentar la figura —fets i paraules— de Pau prenent com a font primària el que Pau mateix diu en les seves Cartes. Però també inclou punts importants de la història dels orígens cristians, que ens serviran per a comprendre Pau mateix: què va rebre dels qui havien cregut abans que ell i com s'hi va relacionar en l'exercici del seu ministeri. Des del punt de vista de l'historiador, l'aportació de les Cartes de Pau a la història dels orígens cristians és incomparablement superior a la de cap altra font: no perquè digui més coses, sinó perquè les diu en unes dates concretes i amb una fiabilitat total.

● E.C.

Exposició de la moderna eclesiologia catòlica

Miguel M. Garijo-Guembe

LA COMUNIÓN
DE LOS SANTOS

Fundamento, esencia y estructura de la Iglesia

BIBLIOTECA HERDER

Miguel M.
Garijo-Guembe.
"LA COMUNIÓN
DE LOS SANTOS".
Ed. Herder.

Aquesta obra del professor de teologia ecumènica de Münster ofereix una àmplia exposició de la moderna eclesiologia catòlica, partint de la visió eclesiològica del concili Vaticà II en la seva constitució **Lumen gentium**.

Com a **tesi fonamental** defensa l'autor una eclesiologia de la **communio**: tots els membres de l'Església poden desenvolupar la seva responsabilitat específica sobre l'Església a tots els nivells.

La qüestió de l'**origen bíblic** de l'Església és objecte d'estudi en una part exegetica. Les parts sistemàtiques s'ocupen del **ser de l'Església**, de les seves **estructures** i de les seves **comeses**.

Especial valor s'atorga, en la descripció sistemàtica, els aspectes de la història dels dogmes. Tracta a més l'autor de les interpel·lacions de les altres Esglésies a l'Església romano-catòlica, intentant donar una resposta.

En cada un dels capítols s'ofereix abundant bibliografia: internacional, pel que fa a l'origen dels autors; i ecumènica, pel que fa a la seva confessió religiosa.

Miguel María Garijo-Guembe, doctor en teologia, va néixer el 1935 a Ordizia i realitzà els seus estudis a San Sebastián i a Roma; des del 1982 és professor a la Facultat catòlica de teologia de la Universitat de Münster i director de la secció II de l'Institut ecumènic: Esglésies orientals. Les seves publicacions es refereixen als camps de la teologia ecumènica (Esglésies de la reforma protestant i Esglésies orientals), l'eclesiologia, la doctrina eucarística i la pneumatologia.

● E.H.

Un relat emocionant i viscut

Els seus companys d'estudi l'anomenaven "el bonàs de Damià" —"Le bon petit gros Damien". Era un xicot noble, bo, corpulent i ple d'energia; tenia un temperament fort.

Aquest xicot es deia Josep de Veuster. En ple vigor de la seva joventut, canvià aquest nom pel de Damià, quan seguí la crida de Déu, ingressant a l'Orde dels Sagrats Cors. Allò fou el començament d'una aventura que el portaria lluny, a unes illes perdudes enmig de l'oceà i allí...

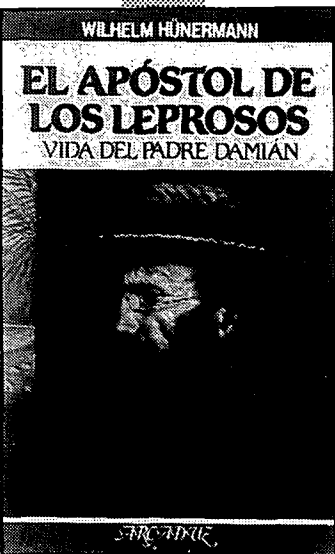
Wilhelm Hünermann ens explica aquesta aventura en un relat emocionant i viscut, amb estil àgil i captivador. És impressionant la naturalitat amb què el Pare Damià lliura dia rera dia la seva vida i la gasta amb una senzillesa heroica i alegre, a l'illa de Molokai, al servei dels malalts de lepra, malaltia el nom de la qual encara avui provoca en nosaltres una esgarripança d'horror.

El Pare Damià porta fins al final la seva abnegació amarada de bon humor i de dimensió humana: mor contagiada per la malaltia.

L'Apòstol dels Leprosos, deixarà un record inesborrable en el lector pel seu caràcter viril i tendre i alhora, ple d'amor a Déu i als seus semblants.

● E.P.

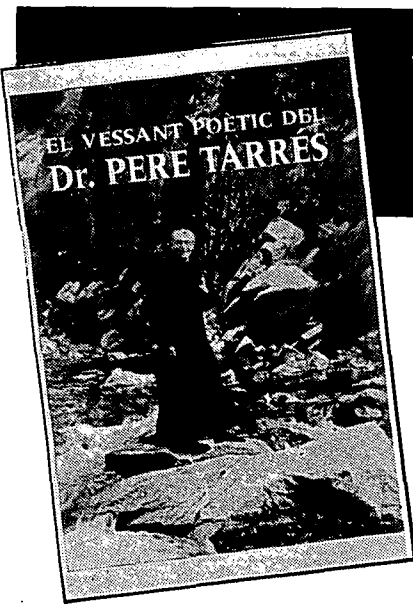
Wilhelm Hünermann.
**EL APÓSTOL DE LOS
LEPROSOS.**
Editorial Palabra.

L'espiritualitat serena del Doctor Tarrés

Acaba de publicar-se el llibre "EL VESSANT POÈTIC DEL DR. PERE TARRÉS" en el qual s'apleguen les poesies que s'han trobat d'aquell gran metge i sacerdot, i que es guarden en l'Arxiu Dr. Tarrés. També aplega alguns fragments de prosa poètica, escollits d'entre els seus nombrosos escrits, sobretot de les cartes enviades des del front a la seva mare, on ell s'esforçava a tranquil·litzar-la tot silenciant les penalitats de la guerra i fent córrer la pluma per descriure curiosament tot allò que la Natura li facilitava contemplar.

La finalitat d'aquesta publicació és ajudar perquè, com es diu en la "Justificació" del llibre, "sigui més conegut el nostre feijocista, metge

Jaume Gabarró.
**"EL VESSANT POÈTIC
DEL DR. PERE
TARRÉS".**
Ed. Esinsa-Claret.

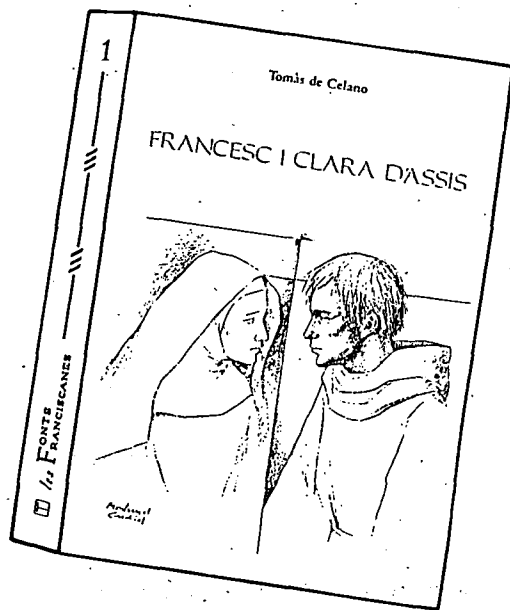
i sacerdot, que amb una faceta poètica i mística ens pot ajudar a tots, en circumstàncies fàcils o difícils, a créixer i mantenir-nos en l'amor d'Aquell que ell anomena l'Amat".

El llibre està publicat per ESINSA-CLARET, té 152 pàgines, i és a la venda al preu de 500 pessetes.

● E.C.

El contingut d'un llibre mereix adquirir-lo

—Qui no admira i estima sant Francesc d'Assís?
—Però, qui el coneix en les veritables fonts, i en català?
—S'ha editat el primer volum de les "fonts franciscanes", bellament il·lustrat per la pintora, Montserrat Gudiol.

—L'ha editat "La Formiga d'Or", Portal de l'Àngel, 5, Barcelona. Tel. 302 39 42. Barcelona, i el podeu adquirir a qualsevol llibreria del ram.

Cruyff, polèmic

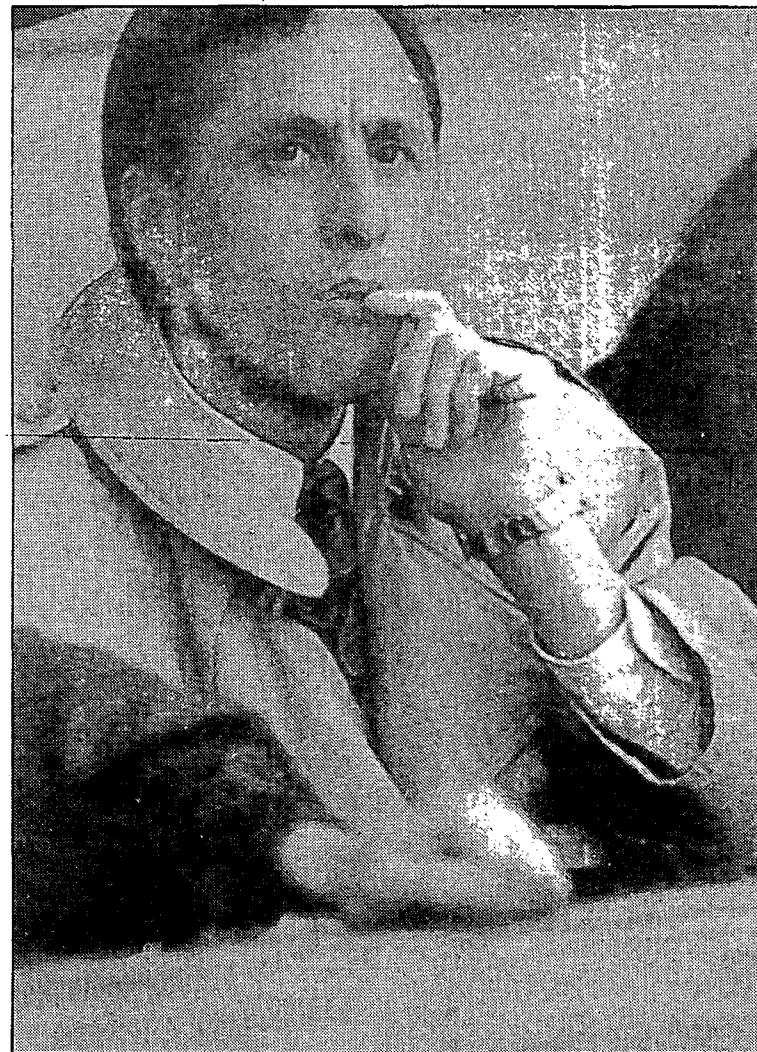
Cruyff va carregar a fons contra la directiva, i especialment el president Núñez, després de la derrota davant l'Sparta de Praga. Convindrem que les declaracions del tècnic holandès, sempre imprevisible, no es produïen aparentement en l'indret i lloc més apropiat. Sembla que aquestes qüestions s'han de plantejar a l'inici o al final de la temporada.

Però Cruyff no ho va entendre així i, com que no és dels qui es mossega la llengua, va esplaïar-se a gust. No és home de declaracions tòpiques i sovint l'acompanya l'escàndol.

Tanmateix, l'entrenador sabia per quin motiu feia unes declaracions tan fortes a Praga, després de la primera derrota europea del Barça, i no a Barcelona en

unes circumstàncies normals. Va aconseguir, ràpidament, desviar l'atenció informativa cap a la seva persona i que els jugadors no experimentessin una pressió excessiva.

Cruyff, murri com pocs, es cobreix les espatlles davant un possible fracàs en la Lliga i en la Copa d'Europa, el gran somni de tot barcelonista. En el cas

L'entrenador no es mossega la llengua

d'aconseguir un o dos títols, el mèrit és seu i de l'equip, que haurien superat l'entorn desfavorable. Si el Barça no guanya res, la culpa seria de la directiva. A més, ell ja va avisar que en la situació actual resulta molt difícil guanyar res.

Fins ara, Núñez ha mantingut una postura molt prudent en tot aquest afer. Cap entrenador no li havia plantat cara com l'holandès. En la conjuntura actual, està lligat de mans i peus. La processó, ben segur, deu anar per dins, perquè Núñez no és home que encaixi gaire bé les crítiques.

Al final de la temporada pot passar de tot, però serà difícil que el públic accepti la substitució de l'entrenador, si el Barça assoleix alguns dels títols als quals aspira.

València i Benfica

El Barça es juga bona part de

les seves possibilitats en aquesta temporada als partits que ha de jugar contra el València, aquest cap de setmana, i contra el Benfica. L'equip no està jugant gaire bé, dubta, vacil·la i només juga amb encert en determinades fases del partit. Alguns jugadors no estan en el seu millor moment. Ja sabem, però, que el Barça reacciona bé davant la pressió i falla quan ho té tot al seu favor.

D'altra banda, l'equip encara amb possibilitats de triomf dues competicions molt importants l'últim tram de la temporada, i aquest és un fet, indubtablement, molt important. És el moment d'oblidar-se de les lluites internes i fer pinya al voltant dels jugadors. Res no està perdut i tot és a l'abast. El balanç global, l'anàlisi de l'entorn i circumstàncies que envolten l'equip s'ha de fer al final de la temporada.

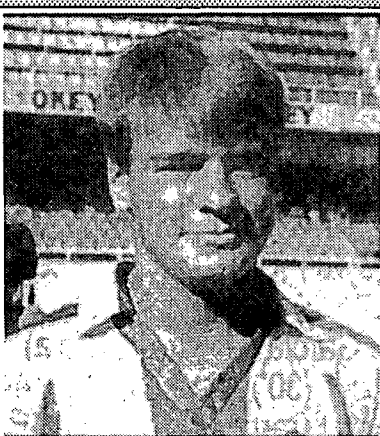
■ Tomàs Puntí

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Barcelona	4	Deportivo	1	Ath. Bilbao	2	R. Sociedad	1
Logroñés	1	Albacete	1	Valladolid	0	Zaragoza	0
R. Madrid	2	Burgos	0	Cádiz	3	Oviedo	1
Sp. Gijón	2	Mallorca	0	Tenerife	0	At. Madrid	1
Sevilla	2	Español	1	Valencia	1	Osasuna	2

1. Real Madrid	43 + 13	29
2. Barcelona	42 + 12	29
3. At. Madrid	38 + 10	29
4. Valencia	34 + 6	29
5. Albacete	34 + 4	29
6. R. Sociedad	32 + 4	29
7. Sp. Gijón	32 + 2	29
8. Sevilla	31 + 1	29
9. Zaragoza	31 + 3	29
10. Logroñés	29 - 1	29
11. Burgos	28 - 2	29
12. Ath. Bilbao	26 - 4	29
13. Oviedo	25 - 3	29
14. Osasuna	25 - 3	29
15. Tenerife	23 - 5	29
16. Deportivo	23 - 7	29
17. Valladolid	22 - 6	29
18. Español	22 - 6	29
19. Cádiz	21 - 7	29
20. Mallorca	19 - 11	29

Xavier Etxaich (Espanol)

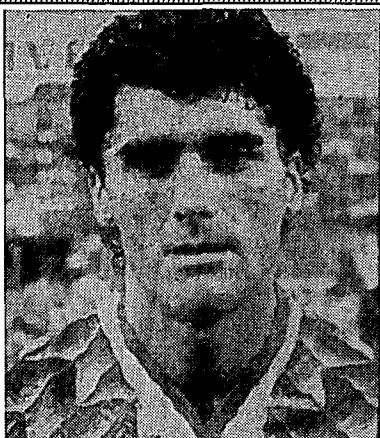
GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	17
Hierro (R. Madrid)	15
Laudrup (Barcelona)	12
Fonseca (Valladolid)	11
Koeman (Barcelona)	10
Penev (Valencia)	10
Pizzi (Tenerife)	10
Polster (Logroñés)	10
Urban (Osasuna)	10
Zamorano (Sevilla)	10
Bakero (Barcelona)	9
Butragueño (R. Madrid)	9
Hagi (R. Madrid)	9

SEGONA DIVISIÓ

Racing	3	Las Palmas	0	Sestao	0	Betis	1
Castellón	1	Barcelona B	1	Eibar	0	Avilés	0
Lleida	2	Palamós	0	Figueres	2	R. Madrid	0
Málaga	0	Sabadell	0	Murcia	1	Rayo	1
Mérida	Suspend.	Bilbao Ath.		Celta	4	Compostela	1

1. Celta	43 + 13	31
2. Figueres	41 + 11	31
3. Rayo	39 + 9	31
4. Betis	37 + 7	31
5. Lleida	36 + 4	31
6. Racing	33 + 1	31
7. Mérida	32 - 2	30
8. Barcelona B	32	31
9. Compostela	31 + 1	31
10. Eibar	30 - 2	31
11. Castellón	30 - 2	31
12. Sabadell	29 - 1	31
13. Murcia	28 - 2	31
14. Sestao	28 - 4	31
15. Palamós	28 - 4	31
16. R. Madrid	27 - 3	31
17. Bilbao Ath.	26 - 4	30
18. Málaga	26 - 6	31
19. Las Palmas	21 - 11	31
20. Avilés	21 - 9	31

Aleña (Lleida)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	22
Milojevic (Mérida)	15
Paquito (Mérida)	14
Amavisca (Lleida)	12
Miladenovic (Castellón)	10
Carreras (Barcelona)	9
Márquez (Figueres)	9
Comas (Rayo)	9
Jose M. (R. Madrid)	9
Mel (Betis)	9
Bilek (Betis)	9
Javi (Barcelona)	9
Borge (Avilés)	8

LA TRAVESSA

JORNADA 31 (5-4-92)

1. Barcelona - Deportivo	1
2. Logroñés - Albacete	X
3. R. Madrid - Burgos	1
4. Sp. Gijón - Mallorca	1
5. Sevilla - Español	1
6. Ath. Bilbao - R. Sociedad	1
7. Valladolid - Zaragoza	X
8. Cádiz - Oviedo	1
9. Tenerife - At. Madrid	2
10. Valencia - Osasuna	2
11. Racing - Las Palmas	1
12. Málaga - Sabadell	X
13. Murcia - Rayo	X
14. Celta - Compostela	1
Pleno 15	
Sestao - Betis	2

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 32 (12-4-92)

1. Albacete - Deportivo	
2. Burgos - Logroñés	
3. Mallorca - R. Madrid	
4. Español - Sp. Gijón	
5. R. Sociedad - Sevilla	
6. Zaragoza - Ath. Bilbao	
7. Oviedo - Valladolid	
8. At. Madrid - Cádiz	
9. Osasuna - Tenerife	
10. Valencia - Barcelona	
11. Avilés - Sestao	
12. Rayo - Figueres	
13. Compostela - Murcia	
14. Celta - Racing	
Pleno 15	
Sabadell - Lleida	

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Albacete - Deportivo	
2. Burgos - Logroñés	
3. Mallorca - R. Madrid	
4. Español - Sp. Gijón	
5. R. Sociedad - Sevilla	
6. Zaragoza - Ath. Bilbao	
7. Oviedo - Valladolid	
8. At. Madrid - Cádiz	
9. Osasuna - Tenerife	
10. Valencia - Barcelona	

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes.

Enquadernació Gualflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 12 al 18 d'abril del 1992

TV
3

DIUMENGE, 12

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Aquest programa
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine (D): «Els secrets de la cosa nostra»
17.55 El salt
18.45 L'imperdible Parker Lewis
19.10 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «Hotel Bangkok»
23.20 Innocent o culpable (D)
23.40 **SIGNEIS DELS TEMPS**

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
14.00 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
18.20 Bona cuina
20.15 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 13

09.50 Club super 3
11.35 Això és massa
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Pel·lícula tarda
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Betes i films
21.35 Pantalla (D): «Rei de reis»
00.25 Telenotícies - Diners
01.10 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 14

09.50 Club super 3
11.30 Vibria
11.45 Personal i intransferible
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera
13.30 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Pel·lícula tarda
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Tres estrelles
21.40 Amor a primera vista
22.55 A dreta llei (D)
23.40 Telenotícies - Diners
00.20 Bagdad cafe (D)

DIMECRES, 15

09.50 Club super 3
11.30 Versió directa

12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer

15.55 Pel·lícula tarda
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Cinema 3: «Iris i Stanley»
23.05 L'informatiu cinema (D)
23.35 Telenotícies - Diners
00.20 Motor a fons

DIJOUS, 16

09.50 Club super 3
11.30 Més enllà del 2000
12.00 Informatiu cinema
12.30 2/4 de Bachs
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer
15.55 Pel·lícula tarda
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Teresina, S.A.
21.40 El joc del segle
23.05 Pel·lícula: «Jo blanc, tu negre»
00.55 Telenotícies nit

DIVENDRES, 17

09.50 Club super 3
11.30 60 minuts
12.30 2/4 de Bachs
13.00 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Pel·lícula tarda: «La sabatilla i la rosa»
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 La vida en un xip
00.30 Telenotícies - Diners
01.15 Pel·lícula: «El doctor Jekyll i el senyor Hyde»

DISSABTE, 18

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.35 Tarda de cine: «Nascuda lliure»
17.25 El pare Dowling (D)
18.15 Adderly (D)
19.05 L'espantaocells i la Sra. King
19.55 Rentar i marcar (D)
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.05 Especial Expo-92
22.00 Cine nit: «Els dotze del patíbul»
00.35 Cinema de mitjanit: «Més enllà de l'honor»

TV
2

DIUMENGE, 12

08.00 Longitud, Latitud
08.30 Economia en la 2
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.00 Dibuixos animats
10.30 Cine para todos: «Saul y David»
11.55 Redacció a la 2
12.00 Domingo deporte
16.55 Redacció a la 2
17.00 Dias de cine
17.30 Cine paraiso presenta: «El fantasma de la Opera»
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Documentos TV
21.00 La vida es juego
22.00 Crónicas urbanas
23.00 Estudio estadio
23.45 Off cinema: «Deprisa o cumpliré 30 años»
01.30 Glasnost

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.30 Informativos en lenguas extranjeras
12.30 Ciudad fronteriza
13.00 Clip clap video
14.00 Belleza i poder
14.25 Redacció a la 2
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
16.25 Redacció a la 2
18.55 Redacció a la 2

DILLUNS, 13

08.00 Ponte las pilas

09.00 Fauna oriental
09.30 Albert Scheitzer
10.30 Para todo el género humano
12.00 Alicia
13.30 Atac i gol
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «La pequeña B.B.»
18.00 Falcon Crest
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 La barberia
21.15 Cine por un tubo
21.45 Aquellos maravillosos años
22.15 La estrella es...Burt Lancaster: «Chantaje en Broadway»
00.05 Rápido
00.30 Cine club: «Historia de San Francisco»

DIMARTS, 14

08.00 Peligrosamente juntas
09.00 Fauna oriental
09.30 Albert Scheitzer
10.30 Marcel Marceau
12.00 La barberia
13.30 Xafarranxo
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «No os comáis las margaritas»
17.30 Baloncesto
21.30 Punto y aparte
22.10 Las colecciones de la 2: «Cristobal»
23.30 Barcelona retalls
00.00 Orden especial

00.05 Matrimonio con hijos
00.30 Leyendas de guitarra
01.00 Cine club: «El rey de los Campos Eliseos»

DIMECRES, 15

08.00 Ponte las pilas
09.00 Fauna oriental
09.30 Albert Scheitzer
10.30 Marcel Carne
12.00 ACB
13.30 Xafarranxo
15.30 Grandes documentales

16.30 Primera sesión: «Lo mejor de la vida»
18.00 Falcon Crest
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 Neu a la 2
21.15 Tele-expo
21.30 Línea-900
22.00 El supercine de la 2: «Infierno en el Pacífico»
00.05 Prisma
00.30 Cine club: «Monstruos de hoy»

DIJOUS, 16

08.00 Peligrosamente juntas
09.00 Fauna oriental
09.30 Albert Scheitzer
10.30 Cantando a capella
12.00 Neu a la 2
13.30 Xafarranxo
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «Una jornada completa»
17.50 Baloncesto
21.30 Quien sabe donde
22.00 Jueves cine: «Llega un jinete libre y salvaje»
00.00 Metropolis
00.30 Cine club: «La mujer de sombra»

DIVENDRES, 17

08.00 Ponte las pilas
09.00 Documental
10.00 Concierto Bicentenario Rossini
10.30 Cantando a capella
12.00 Línea 900

13.30 Xafarranxo
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «Un día en las carreras»
18.00 Falcon Crest
18.50 Festival del circo
20.15 Força Barça
20.45 Literal
21.15 Via Crucis desde roma
22.30 Opera: «La dueña»
02.15 Cine club: «La princesa de las ostras»

DISSABTE, 18

08.00 Longitud Latitud
08.30 Economia en la 2
09.00 Programa por determinar
09.30 Xafarranxo
10.00 ¿Quieres que te lo cuente?
10.30 Cine para todos: «Nikki, un cachorro salvaje»
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Atac i gol
14.00 L'informatiu
14.30 Catalunya a debat
15.30 Ponte las pilas
16.30 N.B.A.
18.00 Cara B
18.30 Chocata
19.30 Vuelta ciclista a Aragón
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 **PROCESIÓN DEL SANTO ENTIERRO DESDE SEVILLA**
21.50 Ven al paralelo
23.00 Playa de China
00.00 La tabla redonda
02.00 **VIGILIA PASCUAL**

canal
33

DIUMENGE, 12

12.30 Tennis torneig Comte Godó
15.00 Gol a gol
15.30 Voleibol
17.00 NBA
18.00 Bàsquet
19.30 Compte enrera-Barcelona 92
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
00.45 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
17.00 Richelieu

18.10 Veïns
18.30 Planeta terra
19.50 Tot l'esport
20.15 Clíptoman
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners

DILLUNS, 13

19.25 Basquetmania
20.25 Sputnik concert
21.25 Gent del barri
22.30 Segle XX
23.25 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 14

19.25 Basquetmania internacional
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik Cecilia
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 15

19.25 Motor a fons
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik Rewind
21.15 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Gent del barri
22.30 60 minuts

23.25 Els intocables

DIJOUS, 16

19.25 Temps de neu
20.25 Sputnik concert
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik Clíptobroquil
21.15 Sorteig Super 10
21.25 Gent del barri
22.30 Fila 33: «Primera plana»
00.10 Una caseta al camp

DIVENDRES, 17

19.25 Futbol 92
20.25 Sputnik Total
21.25 Gent del barri

22.30 Tres catorze setze
23.15 Jazz & Co.
00.15 Mister Ed

DISSABTE, 18

12.00 Zona V
12.30 Sputnik Cecilia
13.00 Sputnik total
14.00 Vibria
14.15 Personal i intransferible
15.55 Futbol anglès
17.50 Moments olímpics
18.15 Handbol
20.00 Futbol
22.30 Esports 33
22.45 Futbol americà

TV
7

DIJOU, 12
08.00 Campo y mar
08.30 Vale más prevenir
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.30 Parlamento
12.00 Star street
12.30 Un, dos, tres...
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 Erase una vez las américas
16.00 Sesión de tarde: «Bigfoot y los Henderson»
18.00 La hora Warner
19.00 Acompañame
19.30 Jugamos al trivial
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «Chicago en rojo»
23.20 Años vividos
00.30 Literal
01.00 Barcelona retalls
01.30 Arte y artistas
02.00 En concierto

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Prisma

08.05 Dibujos animados
09.00 Los Fraquel Rock
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuna
13.30 El menú de cada día
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.35 Rubi
16.30 ¿De quién es la niña?
17.30 De tal palo
19.30 Mc Gyver
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 13
09.30 Sesión matinal: «El gallo de oro»
11.20 Vacaciones de cine: «Los últimos días de Pompeya»
16.30 Pasa la vida
18.05 Nuestra película: «Los Dalton cabalgan juntos»
19.35 Alien nation, ciudadanos del espacio
21.05 El precio justo
22.40 La ley de los Angeles
23.25 A debate
00.35 Diario noche
00.55 Punto de vista
01.05 Se ha escrito un crimen
01.55 Cine 92: «El hombre del

subsuelo»

DIMARTS, 14
09.30 Sesión matinal: «Cinco rostros de mujer»
11.20 Vacaciones de cine: «El tigre de los siete mares»
18.05 Nuestra película: «Canción del Sur»
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con... Clint Eastwood: «Primavera en Otoño»
23.45 En portada
00.15 Diario noche
00.35 Tendido cero
01.05 Se ha escrito un crimen
01.55 **TESTIMONIO**
02.00 Cine 92: «El monje blanco»

DIMECRES, 15
09.30 Sesión matinal: «Los hijos artificiales»
11.20 Vacaciones de cine: «Historia de David»
18.05 Nuestra película: «Un novio para dos hermanas»
21.00 Tercera planta, inspección fiscal
21.35 Ay, vida mía
22.40 Hasta luego cocodrilo
00.05 Diario noche

00.25 **TRIDUO SACRO**
00.45 Se ha escrito un crimen
01.25 Especial madrugada: «Una ciudad llamada Bastarda»
03.00 Cine 92: «Maten al león»

DIJOUS, 16
09.30 Sesión matinal: «Días de otoño»
11.20 Vacaciones de cine: «Ursus en la Valle de los Leones»
18.05 Nuestra película: «Los tres invencibles»
21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» «Objetivo indistrito»
22.15 El primer juego
22.30 Estrenos TV: «Ayudenme a casar a mis hijas»
00.10 Diario noche
00.30 **TRIDUO SACRO**
00.40 Se ha escrito un crimen
01.30 Especial madrugada: «Santa Juana»
03.20 Cine 92: «Maten al león»

DIVENDRES, 17
09.30 Sesión matinal: «Torero»
11.20 Vacaciones de cine: «Ursus en la Tierra del Fuego»
18.05 Nuestra película: «La princesita»

21.05 Largometraje: «La historia más grande jamás contada»
00.25 Diario noche
00.45 **TRIDUO SACRO**
00.55 Alucine
02.30 Cine 92: «La casa del rencor»

DISSABTE, 18
08.00 En portada
08.30 Tendido cero
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Campo y mar
10.00 Entrometidos
10.50 Ay, vida mía
11.45 Tele-expo magazine
12.00 3, 2, 1... contacto
12.30 No te cortes
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde: «Motín en el Defiant»
17.50 La hora Warner
19.35 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Informe Semanal
22.00 Sábado cine: «Veinte docenas de hijos»
00.05 «El curso en que amamos a Kim Novak»
01.45 En escena

antena
3

DIJOU, 12
07.00 Centímetros cúbicos
07.45 3 de Antena 3
08.30 Denver
09.00 Archie i Sabrina
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.30 Peyton Place
13.00 Polvo de estrellas: «A toda máquina»
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.30 Noticias
22.35 Noche de lobos: «Vacío»
00.00 Noticias del deporte
00.30 De tu a tu

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.00 Noticias
07.53 La guardería
09.25 Tan contentos
09.35 Viva la salud
10.03 La selva de cemento
11.00 Leonela
12.03 Santa Barbara

13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
14.30 Corazón de melón
15.00 Noticias
17.33 La merienda
19.20 Supermarket
19.53 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias

DILLUNS, 13
07.00 Noticias del deporte
07.20 Los protectores
15.30 Telecine: «Mi amigo Flipper»
17.20 Teletienda
19.03 Salvados por la campana
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Treinta y seis horas»
00.00 Noticias
00.30 Max Monroe, policía
01.30 cine para el recuerdo: «Angle en tinieblas»

DIMARTS, 14
07.20 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «La cabaña»
17.20 Teletienda
19.03 Somos diez
21.00 Nuevos policías
22.01 Película del martes: «Ligeramente viudas»
00.00 Noticias
00.30 Mancuso
01.30 Historias de medianoche: «La última casa a la izquierda»

DIMECRES, 15
07.20 Furia

15.30 Telecine: «Flipper y piratas»
17.20 Teletienda
19.03 Kappatoo
21.00 Cinturón negro: «Kung Fu Kids Vb»
23.00 Como la vida misma
00.00 Noticias
00.30 Barcelona a fondo
01.30 Cine para el recuerdo: «Que lo pague el diablo»

DIJOUS, 16
07.20 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «La selva blanca»
17.20 Teletienda
19.03 Somos diez
21.00 Luz de luna
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.00 Noticias
00.30 En el calor de la noche
01.30 El águila de dos cabezas

DIVENDRES, 17
07.20 Aventuras en el lago
15.30 Telecine: «Francesco»
17.20 Teletienda
19.03 El príncipe Bel Aire

19.53 La ruleta de la fortuna
21.00 Especial cine
22.30 Quedate con la copla
00.00 Noticias
00.15 La clave
02.15 Cine madrugada: «El judas»

DISSABTE, 18
06.50 La llamada del oeste
07.20 Aula-3
07.20 Aula 3. Sala de concierto
07.50 El Barón
09.30 La guardería del sábado
11.00 Polvo de estrellas (I): «Jesús»
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 Farmacia de guardia
18.10 Polvo de estrellas (II): «Chubasco»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de Antena 3
22.00 Polvo de estrellas: «El bosque petrificado»
23.40 «Sodoma y Gomorra»
02.00 El programa de Hermida

tele
5

DIJOU, 12
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superguay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Vip Guay
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sheriff chiflado
13.05 Helicóptero
14.00 Vivan los compis
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Texas 1870»
17.30 Tutti frutti
18.50 Misterio para tres
19.40 Xuxa Park
21.20 Vivan los novios
22.00 Vip noche
24.15 Entre hoy y mañana
01.10 Petrocelli
02.50 Madrugada pop

ESPAIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
08.55 Alicia
09.20 «María de nadie»
10.05 Vacaciones en el mar
12.55 Entre platos anda el juego
12.45 Telecinco ¿Digame?
13.30 «...A mediodía alegría»
14.00 «Médico precoz»
14.30 Queridos padres
16.30 Viente de alquiler
17.25 Super Guay
19.00 Vip Guay
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Hoy
20.05 Su media naranja
20.45 Telecupón
21.05 Manuela

DILLUNS, 13
10.45 Cine corazón: «La ley del lago»

15.00 Cine vacaciones II: «Tequila»
22.00 Gran pantalla: «El mayor espectáculo del mundo»
00.50 Entre hoy y mañana
01.30 Campeones
02.30 Arco iris

DIMARTS, 14
10.45 Cine corazón: «El joven tigre»
15.00 Cine vacaciones:

«Hércules contra Sansón»
22.00 Amor, Humor y música
24.00 Entre hoy y mañana
00.40 Hablando se entiende la gente
01.40 Chicas con las chicas
02.10 El inspector Derrick

DIMECRES, 15
10.45 Cine vacaciones: «El dragón del mar»

15.00 Cine vacaciones II: «Siete pistolas para los Mac Gregor»
22.00 Cine 5 estrellas: «El secreto de la pirámide»
24.05 Entre hoy y mañana
00.45 Pressing boxeo
01.40 El inspector Derrick

DIJOUS, 16
10.00 Pressing Catch

10.30 Vivan los compis
11.00 Xuxa Park
15.30 Cine fiesta: «El rapto de las sabinas»
22.00 Silencio, se ríe: «El Muslo o pechuga»
23.40 Silencio Benny Hill
00.10 Entre hoy y mañana
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Pantalla de Pascua: «Un muchacho llamado Jesús»

DIVENDRES, 17
10.00 Pressing Catch
10.30 Vivan los compis
11.00 Xuxa Park
15.00 Cine fiesta: «Rumbo a Java»
22.00 Sensación de vivir
22.50 Tutti frutti
00.00 Entre hoy y mañana
00.50 Hablando se entiende la gente
01.50 Pantalla de Pascua: «Un muchacho llamado Jesús»

DISSABTE, 18
07.15 Entre hoy y mañana
07.55 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.30 Pressing catch
12.05 El Sheriff chiflado
12.50 Telecinco, ¿Digame?
14.50 Hablando se entiende la basca
15.30 Cine fiesta: «Nadine»
17.15 Xuxa Park
18.55 Vivan los compis
19.15 Que gente tan divertida
19.40 Queridos padres especial
21.05 Manuela
22.00 Vivan los novios
22.45 Humor cinco estrellas
00.00 Entre hoy y mañana
03.00 Vip noche

COMENTARI TV

TV i democràcia

Ja fa uns quants anys que vivim en democràcia. Bé, això és el que ens diuen. I fins i tot estaria disposada a creure-m'ho... Però, ah! de vegades la vida ens fa tornar a la cruïlla i desagradable realitat...

He estat repassant la programació dels diversos canals de televisió. Tenia l'esperança que després de tanta lluita per part de les cases privades per aconseguir tenir els seus espais dintre del mitjà de comunicació, els resultats serien ben bé uns altres. Que hi hauria més varietat en els diferents continguts dels programes, que els ciutadans —que de manera directa o indirecta paguem les despeses d'aquests monstres de la imatge— podríem escollir i triar d'entre una gran diversitat d'emissions, que els pares no hauríem de patir, ni estar tota l'estona pendents de quina mena de dibuixos animats els fan als seus fills... dissortadament no és així. És una mica desencisadora aquesta situació. Per no dir que és més aviat intolerable...

Més d'un cop m'he imaginat el que passaria si tots ens poséssim d'acord per fer vaga. LA GRAN VAGA DE TELESPECTADORS. Tal vegada sembla que aquesta, en segons quines circumstàncies, és l'única sortida que ens permet aquesta tan famosa democràcia... Perquè em resisteix-ho a creure que prémer el botó per apagar la televisió, quan no fan res de profit, pugui ser una bona alternativa... No la considero precisament molt democràtica.

Potser estem en una democràcia totalitària, la de les masses, on l'individu té molt poc a dir o si ho té no sap a qui recórrer...

Tant de bo aquesta situació canviï. A millor, per suposat...

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

VARIS

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

SANT VICENÇ DE MONT. casa adoss. 260m² + 36m² terrasses + jardí nova, gran qualitat. Calef. gas fin. PVC. admeto pls canvi. Tel. 218 48 76

JOVE 33 anys vol conèixer catòlica practicant 28-38 anys fins matrimonials. Poseu telèfon. Ap. correus 50. Sabadell

SR. 50 anys s'ofereix tota mena feines admin. inclosa comptabilitat amb ordin. Tels. 375 73 00 - 490 47 81

SRA. s'ofereix a hores de 10 a 14. Tel. 336 61 98. Truqueu a partir 9 h.

ATENC persones ancianes i nens a hores. Tel. 237 40 34

SOLTER 43 anys voldria relacions serioses amb noia de 33 a 36 anys. Tel. 717 09 58 - 10 a 11 nit

BUSCO Sres. interessades venda productes de gran consum. No és cosmètica ni bisuteria. Alta rendibilitat. Tel. 211 11 94 - 859 05 52

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys do de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24

SRA. de tota confiança per atendre cura de nens amb molta experiència. Tel. 236 89 86 de 9 a 10 nit

SRA. amb experiència per tenir cura d'ancians amb referències necessita residència fora de Barcelona. Truqueu de 9 a 10 nit al tel. 668 55 52

SRTA. 50 anys desitja habitació i cuina amb família reduïda a canvi d'alguns serveis. Tel. 352 16 94 - 10 matí

SOPRANO canto en casaments. Tel. 775 03 45

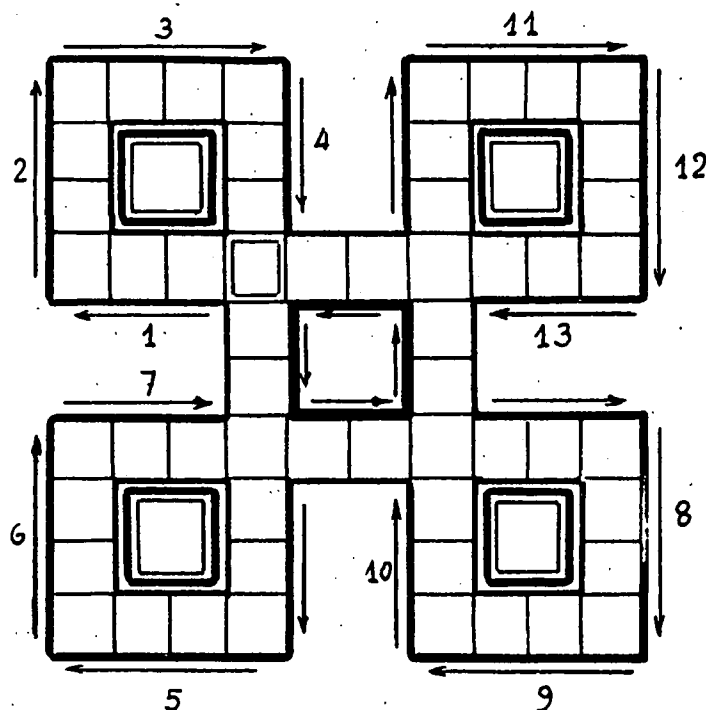
COL·LECCIÓ completa de C.C. en català. Sr. Gils. Tel. 200 14 02

ENCREUATS

Dijous, 9 d'abril de 1992

per Rosa Collell

LABERINT

Cal començar pel quadret de la part superior esquerra i, seguint sempre les fletxes, acabar en el mateix quadret.

- 1- Mot llatí que significa "doncs" "per tant".
- 2- Defunció.
- 3- Mamífer de la família dels tàlpids que habita en galeries subterrànies que ells mateixos es construeixen.
- 4- Anar en pelegrinatge.
- 5- Capital del Baix Camp.
- 6- Prefix que denota la meitat.
- 7- Pobresa extrema.
- 8- Afectat d'albinisme.
- 9- Antic faulista de molt renom.

- 10- De caràcter molt greu, fem.
- 11- Municipi de la Noguera.
- 12- Espècie de pala per bogar,

- plural.
- 13- Complacença en el sofriment d'altri.

Solució

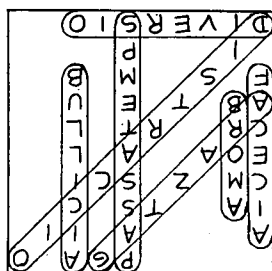
1- Ergo - 2- Qbit - 3- Talp - 4- Pelegrinar - 5- Reus - 6- Semi - 7- Indigència - 8- Albi - 9- Isop - 10- Perniciosa - 11- Àger - 12- Rems - 13- Sadisme.

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

SÓN 7 I NO TENEN RES A VEURE AMB UN AVORRIT

DANTE PGASO
AREYIAUUA
IALOTSACUR
CMIZISCILT
EOAIRALLLE
CROORTOLOL
ABITIECUSM
FXSZOMLBXO
ZIAISPOZIO
DIVERSIORS

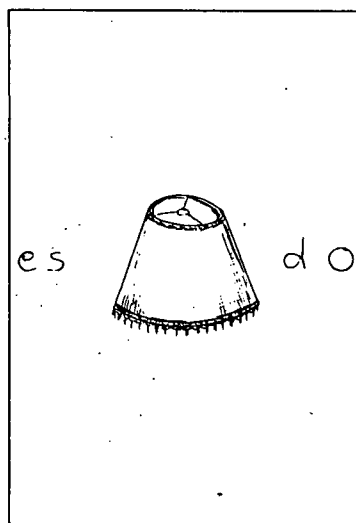

Broma - distracció - passatemps - diversió - gatzara - Bullícia - Facècia

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

ÉS UNA SIRENA

Solució al 654

ca n teula
canteu-la

FILATÈLIA

per Enric Graupera

SANTA BÀRBARA

Segell de la República Argentina, 1967. Amb certesa se saben molt poques coses de la seva biografia. Nascuda a Nicomèdia (?), a Heliòpolis (?). Filla d'una noble família pagana. Segons la tradició es consagrà a Déu en secret, i en refusar el matrimoni que li proposava la família es descobrí que era cristiana. El pare, enfellonit, la denuncià al pretor Martinià, i ell mateix executà la sentència de mort a què fou condemnada, decapitant-la. Quan el seu pare tornava a casa un llamp li caigué al damunt. Santa Bàrbara és invocada en les tempestes, i és també patrona dels artillers, miners, picapedrers i campaners.

ESCACS

per Jaume Mora

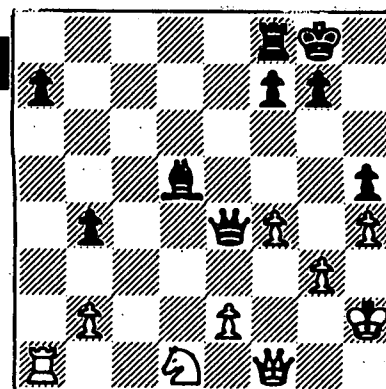
DIAGRAMA 424

Negres juguen i guanyen

Si la torre negra assolís el domini de la setena cauria tot com un joc de cartes

Solució al diagrama 423

1 a2-a3 Db4-a5, 2 b2-b4 Da5-b6, 3 Dc2-c7 1-0

ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DE COOPERACIÓ SANITÀRIA

MEDICUS MUNDI
amb
BURKINA FASO

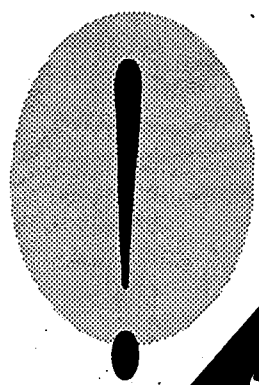
OUAGADOUGOU

CAMPANYA
DE LLUITA
CONTRA EL
DEFICIT DE
IODE

per a més informació:

MEDICUS MUNDI

c/ Elisa 14, baixos • 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 • 418 48 66

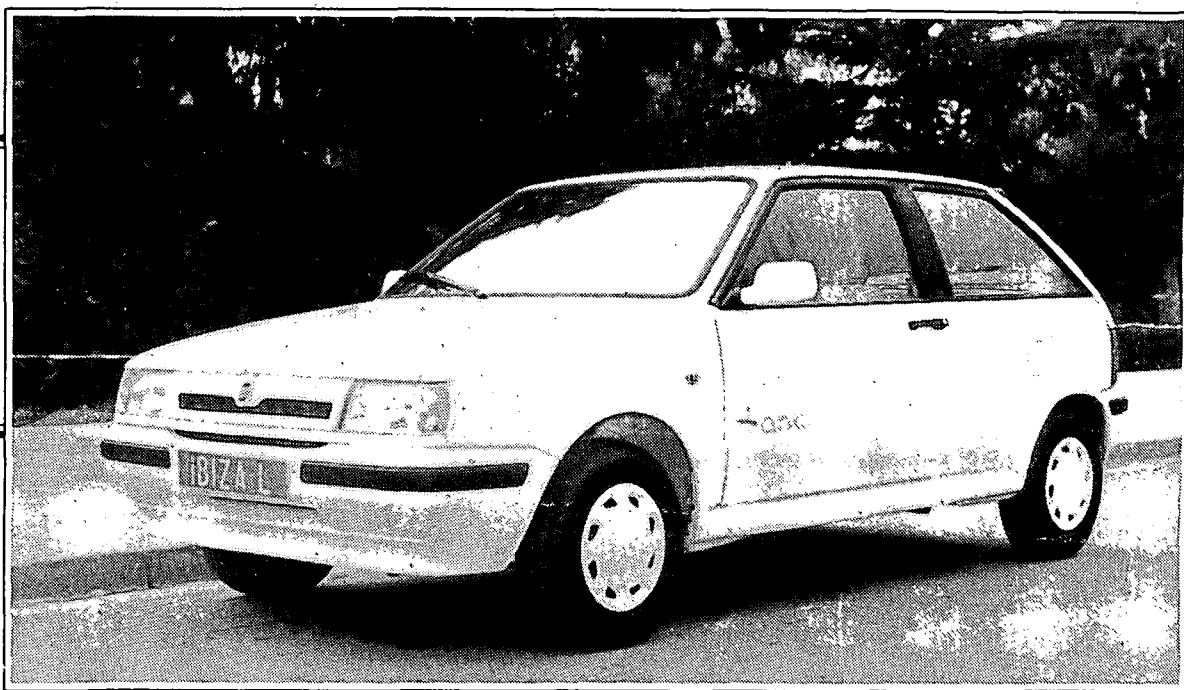
la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT
IBIZA/Olímpic,
3 portes*

SORTEIG TRADICIONAL: 1 DE JUNY

2n. premi: *Una FILMADORA de vídeo PANASONIC NV-G3B (VHS-C), amb visor en color.*

3r. premi: *Un artístic Joc de Cafè de producció artesanal.*

Altres premis: ✓ *8 lots de vídeos amb els 5 títols de la col·lecció "Signes dels Temps" i també: "Pere Tarrés, un testimoni del nostre temps", i*
✓ *10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "El món meravellós de Disney" (6 títols).*

El sorteig es farà el dia 1 de juny de 1992, davant notari, al local de l'entitat **Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana"**, Pça. Urquinaona 11, 3r 3a A, tel. (93) 301 37 18, 08010 Barcelona, que n'és la dipositària.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPMAJÓ

12 d'abril. Diumenge de Rams: Processó: Lc 19:28-40. **Lectures de la Missa:** Primera Is 50:4-7; Salm 21; segona Fl 2:6-11; tercera Lc 22:14-23:56.

13 d'abril. Dilluns Sant. Lectures: Primera Is 42:1-7; Salm 26; segona Jo 12:1-11.

14 d'abril. Dimarts Sant. Lectures: Primera Is 49:1-6; Salm 70; segona Jo 13:21-33.36-38.

15 d'abril. Dimecres Sant. Lectures: Primera Is 50:4-9a; Salm 68; segona Mt 26:14-21.

16 d'abril. Dijous Sant. Lectures: Primera Ex 12:1-8.11-14; Salm 115; segona 1C 11:23-26; tercera Jo 13:1-15.

17 d'abril. Divendres Sant. Lectures: Primera Is 52:13-53:12; Salm 30; segona He 4:14-16; 5:7-9; tercera Jo 18:1-19:42.

18 d'abril. Dissabte Sant, de la Sepultura del Senyor.

Litúrgia de les Hores.

Setmana 2

Diumenge de Rams de la Passió del Senyor. Tot propi.

Dilluns Sant: Tot propi.

Dimarts Sant: Tot propi.

Dimecres Sant: Tot propi.

Dijous Sant: Tot propi.

Divendres Sant de la mort del Senyor: Tot propi.

Dissabte Sant de la Sepultura del Senyor: Tot propi.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

9 d'abril de 1992

CALENDARI

Diumenge, 12 d'abril. De Rams, de la Passió del Senyor. Sts. Juli I, p.; Damià i Zenon, b.b. i Sta. Vísia, vg. mr.

El sol surt a les 7,15 i es pon a les 18,28. —Hora solar.

Dilluns, 13 d'abril. Sts. Hermenegild, rei, mr.; Martí I, p. mr.; Carpi, mr. i Ursus, b.

Dimarts, 17 d'abril. Sts. Tiburci, Valerià i Màxim, mrs. Telm, domc. i Lambert, b.

Fira a Cervera.

Dimecres, 15 d'abril. Stes. Basilisa i Anastàsia, mrs. i St. Crescent, mr.

Dijous, 16 d'abril. Sant. St. Toribi, b. Stes. Engràcia, mr. i M.ª Bernadeta Soubirous, vg.

Divendres, 17 d'abril. Sant. Sts. Anicet, mr.; Pau i Isidor, monjos.

Dissabte, 18 d'abril. Sant. Sts. Eleuteri, b. mr.; Perfecte, pvre. mr. i Sta. Antia, mr.

D'ACÍ I D'ALLÀ

L'univers:

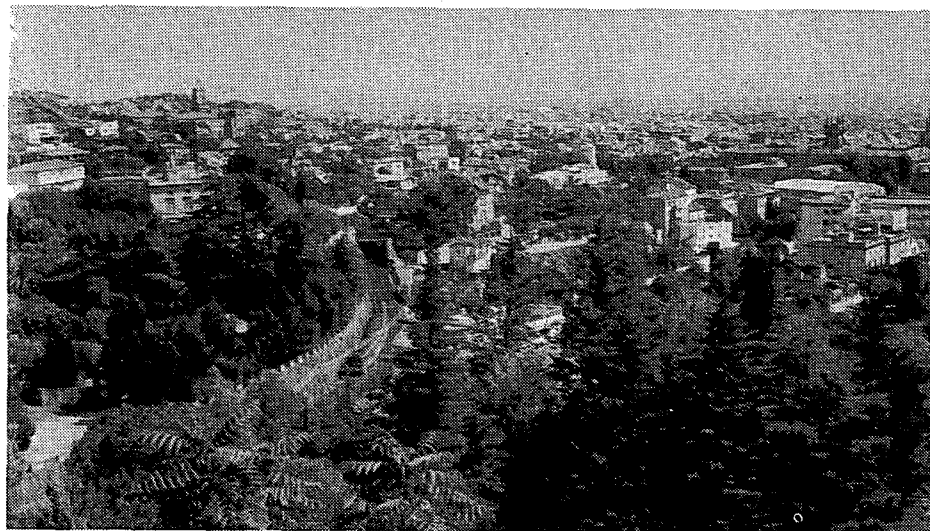
Els mites dels orígens

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Qualsevol espurna material o espiritual de l'Univers, és impossible treure-la de l'àmbit diví en què està immersa, ni pot ser-ne aïllada. Això és així, com és veritat que el sol ens il·lumina, encara que cloguem els ulls.

Estem dins d'una esfera el centre de la qual és Déu, centre que actua com a veritable "llavor" de tots els éssers. Jo no veig que per cap cantó el món pugui ser dessacralitzat, com alguns en tenien la mania.

Els mites bíblics o hindús o de la religió que sigui, són fruit d'una intuïció mística provinent de LA NOVA INNO-CÈNCIA, que així titula un llibre seu Raimon Panikkar.

Una institució per a la rehabilitació de joves prostitutes

“Villa Teresita” fa 50 anys

El 18 de març de 1942 començava a Pamplona una obra promoguda per Isabel Garbayo amb un segell evangèlic inconfusible i a l'ombra o sota l'empar de Sant Josep. Es tracta de “Villa Teresita”, amb la qual la fundadora va voler institucionalitzar un gest de Jesús que commou i expressa eloqüentment la seva missió

La idea li arribà a Isabel visitant una tuberculosa a l'Hospital de Navarra. Aquesta noia tenia per acompanyants de malaltia unes prostitutes i des d'aleshores s'interessà per elles. En aquella societat puritana i recelosa, Isabel hagué de trencar força barreres per tenir amistat amb aquell grup de prostitutes malaltes. Això passava l'any 1935. Després la guerra i el seu treball d'infermera. Tot seguit, el 18 de març de 1942, amb una amiga vídua, en un xalet del barri de San Juan, de Pamplona, comença la seva

obra per a “noies caigudes que voluntàriament vulguin regenerar-se”.

Des d'aleshores l'obra ha atès de manera prolongada, donant acolliment a les seves residències, a 4.687 prostitutes, marginades pel fet de ser dones i per la vida que han portat. A més, i des dels centres de contacte situats en els barris, han escoltat, atès i acompanyat en els seus drames personals i en l'intent de solució dels seus problemes a alguns milers més.

Avui “Villa Teresita” té cases a Pamplona, a Madrid, a Barcelona, a la part vella de València, a l'Alameda i el barri de Triana de Sevilla i a Las Palmas de Gran Canaria. Durant dotze anys van ser també a Cadis i 21 a Granada.

Encara que hi ha hagut un Concili a l'Església, les de “Villa Teresita” han hagut de canviar poc, perquè des del principi es col·locaren en l'entranya viva de l'Evangeli: el perdó i la misericòrdia.

Després d'algun temps sense vocacions, “Villa Teresita” comença a interessar a algunes noies: el dia de Santa Teresa de l'Infant Jesús féu els seus vots una noia navarresa, i el passat dia de Sant Josep n'ingressaren dues: una de València i una altra de

Las Palmas.

“Villa Teresita” és una associació de fidels en què els seus membres fan els tres vots de consagració personal i dedicació per tota la vida. Rep l'ajut de diferents organismes oficials de comunitats autònomes, que valoren la seva important acció social. Però a “Villa-Teresita” no s'accontenten amb aquesta permanent assistència social, sinó que, en un clima de llibertat i amistat, busquen la transformació de la persona, per la influència cristiana, derivada fonamentalment del testimoniatge de vida de les que integren la comunitat.

Isabel Garbayo, recuperada d'una recent malaltia, als seus vuitanta-set anys, ha pogut celebrar, amb una emotiva acció de gràcies a Déu, el cinquantenari de la seva obra. El dia 21 de març, en una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Pamplona, José María Cirarda, tots els amics de la institució es reuniren a la capella del seminari de Pamplona i participaren en tots els actes organitzats amb aquest motiu.

➤ **José Antonio Marcellán**

N. de la R.— La institució a Barcelona, té la seu al C/Palafolls, 15. Tel. 203 88 68

Quan se segueix pas a pas la narració evangèlica de Lluc, i s'arriba a la història de la passió, hom no pot deixar d'admirar la coherència dels accents amb què aquesta és presentada en relació al conjunt de la història de Jesús. Subratllar aquests accents és l'oferta d'aquestes reflexions, ara que ens disposem a escoltar, en el diumenge de la Passió o de Rams, la lectura de la passió segons sant Lluc.

Llàgrimes sobre la ciutat

La litúrgia del diumenge que inaugura la setmana santa porta dos elements: la processó dels rams, celebrant l'entrada a Jerusalem, i la celebració de l'Eucaristia, amb la lectura de la passió. Hi ha dos aspectes: el triomf i la passió. En la història, la successió és clara. En la celebració, la perspectiva és més unitària, puix també la passió és contemplada i celebrada des de la fe en la resurrecció i en la presència del Crist vivent en l'Església.

Però aturem-nos en la narració evangèlica. L'evangelista Lluc, tot just acabada la descripció de l'aclamació messiànica, parla de la mirada de Jesús sobre la ciutat santa de Jerusalem, i del plor sobre la ciutat. És la perspectiva, no tant de la seva passió, com de la ruïna de la ciutat "que no ha conegut el moment propici que Déu li concedia" (Lluc 19,44). Són llàgrimes de misericòrdia i compassió, que anticipen l'exhortació de Jesús a les dones que troba en el camí del calvari, i que ploren en veure'l: "Dones de Jerusalem, no ploreu per mi: ploreu per vosaltres i pels vostres fills" (Lluc 21,28).

Aquesta inserció del plor sobre la ciutat a l'interior mateix del triomf messiànic convida espontàniament a descobrir la totalitat de Jesús: ell és "el rei, el qui ve en nom del Senyor", i el qui plora amb emoció pensant en la ruïna de Jerusalem.

"Pare, perdoneu-los..."

Entre les paraules que Jesús digué des de la creu, segons la narració evangèlica, el relat de Lluc és testimoni de les tres que més directament evoquen la misericòrdia

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

Diumenge de rams les paraules de la misericòrdia

de Déu.

La primera és la invocació d'intercessió al Pare en favor dels que l'han clavats a la creu: "Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan" (Lluc 23,34). El contingut és semblant al plany sobre Jerusalem: no saben el que fan, no reconeixen... En els Fets dels Apòstols sant Pau es fa ressò d'aquesta afirmació: "els qui residien a Jerusalem i les autoritats que els governaven no van reconèixer Jesús..." (Fets, 13,27). I més directament a 1 Corintis 2,8: "Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria".

Però la súplica de Jesús s'adreça al Pare com a tal, i per tant és una súplica que surt del Fill. És la força de la intercessió filial en favor dels pecadors que som tots nosaltres, un acte sacerdotal que inicia la intercessió perenne prop del Pare, sempre escoltada, sobre la qual reposa tota la fe i l'esperança de l'Església.

¿Què més coherent amb les paraules

de Jesús que aquesta súplica? Ell que havia deixat dit: "Siguen misericordiosos com ho és el vostre Pare", no podia ser en aquest moment suprem sinó un exemple sublim d'aquesta misericòrdia, com ho havia estat en tota la seva existència terrena.

"Avui, amb mi, al paradís"

Sobre el mateix rerafons, s'il·lumina el diàleg entre el Crucificat i un dels dos crucificats amb ell. És la segona paraula de Lluc: la promesa del Paradís per al qui reconeix en Jesús aquell qui és capaç de portar al Regne.

Si la misericòrdia és resituar la persona en la condició que li pertany segons el disseny de Déu (segons la interpretació magnífica de Joan Pau II en la paràbola del fill pròdig), ¿què més misericordiós que retornar l'home al Paradís perdut pel pecat?

El Paradís, però, no tant sota la imatge d'un lloc com d'una comunió amb una persona: la de Jesús. També el Paradís, al principi, era sobretot la comunió filial amb Déu, que es passejava amb l'home pel jardí... Imatge bellíssima!

"El meu alè a les vostres mans"

Les últimes paraules de Jesús a la creu, segons sant Lluc, són una pregària confiada al Pare, prenent un text del salm 30. Com en el cas de l'exclamació citada per Mateu i Marc

— "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat!" — podem veure en el text de Lluc una referència al salm íntegre. Aleshores la pregària de Jesús adquireix una gran riquesa de matisos. Tanmateix, les paraules mateixes narrades en l'evangelí, són com la quinta essència de la confiança expressada en el salm.

És un oferiment al Pare. I això significa la profunda llibertat de Jesús, que permet parlar d'acció sacrificial i no simplement de crim perpetrat contra ell. D'altra banda, allò que confia és el seu "alè/esperit". Seria poca cosa interpretar-ho en un sentit físic. Es tracta de l'alè de vida, i aquesta és una imatge de l'Esperit Sant, de l'esperit filial. Per això s'invoca el Pare. També aquí Jesús es revela misericordiós, perquè es manifesta com a Fill. "Qui em veu a mi, veu el Pare!".

LECTURES BÍBLIQUES

DIUMENGE DE LA PASSIÓ O DE RAMS / C

Primera lectura

"No he amagat la cara davant les ofenses i sé que no quedaré avergonyit"

Les paraules del profeta bé podem llegir-les com si vinguessin dels llavis de Jesús. Expressen el més íntim de l'esperit del Mestre —l'únic Mestre— en el moment de donar a tots els homes la suprema lliçó: la fidelitat al Pare, enmig de totes les dificultats, a causa de l'amor que el fa confiar malgrat tot. La continuació d'aquest text —els anomenats "càntics del Servent"— els llegeix l'Església durant la Setmana Santa, i especialment el Divendres Sant.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA ISAÏES (50:4-7)

El Senyor m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un mestre. El Senyor m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial

"Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?"

El salm 21 expressa exactament la mateixa actitud que es manifesta en la primera lectura: una profunda angoixa de l'home just, rodejat de malfactors, com allunyat de Déu, però finalment segur de la glòria de Déu. Mateu i Marc posen aquesta pregària en llavis de Jesús, en la narració de la passió. Certament, ningú amb més seguretat que Jesús a la creu podia dir aquestes paraules.

SALM 21:8-9,17-18a,19-20,23-24 (R.: 2a)

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
"S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima".

R.: Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. **R.**

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meua roba.

Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meua, cuiteu a defensar-se. **R.**

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.

Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. **R.**

Segona lectura

"Jesús s'abaixà; per això Déu l'exalçà"

El text d'aquesta lectura és, probablement, una cita que fa l'apòstol d'un càntic que tenia la comunitat cristiana per professar la fe en el misteri pasqual de Crist. Això ens parla de la seva proximitat als primers anys de cristianisme. Alhora ens fa percebre la profunda comunió dels creients a través dels segles i de l'espai. Tot el misteri de Crist hi és proclamat: des del Pare fins a la mort, des de la mort fins a la glòria del Pare. El que s'ha abaixat ha estat glorificat. Això és el misteri pasqual.

LECTURA DE LA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE FILIPS (2:6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

Tercera lectura

**"PASSIÓ DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST SE-
GONS SANT LLUC" (22:14-23:56)**

Enguany, seguint el cicle C, ens toca escoltar la narració de la passió segons l'evangelista sant Lluc. Com en tot l'evangeli, Lluc destaca sobretot la misericòrdia de Déu, revelada en la persona de Crist. Les "paraules de Jesús a la creu" ens les dóna en bona part sant Lluc: el perdó pels que no saben el que fan, la promesa del Paradís al lladre penedit, la suprema confiança del lliurament en les mans del Pare...

L'evangelista ens orienta també sobre les actituds que corresponen al nostre esperit: les llàgrimes de Pere, la compassió de les dones de Jerusalem, la compunció de la gent que s'entorna donant-se cops al pit...

La proclamació de la passió de Crist és un dels moments culminants de la Setmana Santa, i de tota la litúrgia de l'Església.

DIJOUS SANT

Lectures de la Missa vespertina de la Cena del Senyor

Primera lectura

«EL RITU DEL SOPAR PASQUAL»

La missa vespertina del dijous sant és, tota ella, una experiència del començament de l'itinerari decisiu de Jesús vers la mort i la glòria. Jesús començà aquest camí al cenacle, celebrant amb els seus deixebles el ritu de Pasqua, i donant-los el memorial de la Pasqua nova: l'Eucaristia. Aquesta lectura ens recorda tota la significació de la Pasqua antiga, alhora que ens descobreix la seva força profètica, acomplerta en el misteri de Crist, celebrant en la missa. El nostre Anyell és Crist!

Lectura del llibre de l'Èxode (12:1-8,11-14)

Salm responsorial

«EL CALZE DE LA BENEDICCIÓ ÉS COMUNIÓ AMB LA SANG DE CRIST»

Un text medieval anomena el dijous sant «dia del naixement del calze», referint-se a la institució de l'Eucaristia: Això és precisament el que canta el salmista: el calze de l'eucaristia és el do que Crist ens ha fet per unir-nos al seu misteri, amb acció de gràcies. ¿Com podríem, d'altra manera, retornar al Senyor tot el bé que ens ha fet?

Salm 115:12-13,15-16,17-18 (R.: 1C 10:16)

Segona lectura

«CADA VEGADA QUE MENGEM AQUEST PA I BEVEM AQUEST CALZE, ANUNCIEM LA MORT DEL SENYOR»

La narració de la institució de l'Eucaristia està sempre al cor de la pregària eucarística; però és també escoltada de llavis de l'apòstol. L'Eucaristia no ve pas dels homes, sinó del Senyor. L'Eucaristia és el testimoni que la mort de Jesús no és simplement la traïció del deixeble, sinó el lliurament generós de la seva vida per la vida del món, coronat per la glorificació del Pare. L'Eucaristia és el memorial de la mort victoriosa del Senyor, repetint el gest i les paraules del sopar.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1C 11:23-26)

Tercera lectura

«JESÚS DEMOSTRÀ FINS A QUIN PUNT ESTIMAVA ELS SEUS»

Jesús, Mestre i Senyor, se situa enmig dels deixebles com el servent de tots: els rentà els peus. S'abaixa, però després «es posa el mantell i s'asseu a taula». Déu s'ha fet home per fer-nos el gran servei de la purificació total dels nostres pecats i de la comunió amb Déu. Ho ha fet perquè ens estima. L'Eucaristia, és l'actualització constant, donada per Jesús a l'Església, d'aquesta acció servicial definitiva: el Senyor que ha passat ja d'aquest món al Pare continua presidint la taula de l'Església i donant-se als creients, perquè aprenguin ells a fer el mateix.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (13:1-15)

DIVENDRES SANT

Litúrgia de la paraula

Primera lectura

«PER LES NOSTRES FALTES, HA MORT MALFERIT»

Aquest és el text profètic més vibrant sobre la passió i la glòria de Jesucrist. Tota la descripció és com un dibuix del Servent per excel·lència. Destaca la solidaritat amb els pecadors. El Servent, amb la seva sofferença, fruit alhora de la persecució i de la fidelitat a la missió, esdevé font de salvació i purificació. Al final, s'obre la perspectiva a l'esperança: "veurà una descendència, viurà llargament..., veurà la llum!". És l'anunci de la glòria de Crist i del naixement de l'Església, cos de Crist. Aquesta primera lectura ens dona el to just de la celebració del divendres sant.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (52:13-12)

Salm responsorial

«PARE, CONFIO EL MEU ALÈ A LES VOSTRES MANS»

Jesús mor a la creu amb la mort del Just per excel·lència: lliurant el seu esperit a les mans del Pare. També en aquest salm hi ha la perspectiva a l'esperança: la claror de la mirada del Pare és més clara i confortant que la tenebra de les burles dels enemics. L'Església no pot celebrar la mort del Senyor com si tot hagués acabat amb ella.

Salm 30:2 i 6, 12-13, 15-16, 17 i 25 (R. Lc 23:46)

Segona lectura

«APRENGUÉ QUÈ ÉS OBEIR I ES CONVERTÍ EN FONT DE SALVACIÓ ETERNA PER A TOTS ELS QUE SE LI SOTMETEN»

Dels anuncis profètics del Servent i del Just, passem a la professió de fe i la proclamació del Sacerdot escatològic, definitiu. Crist ha mort una vegada, en la història, i ha entrat per sempre davant Déu. És el nostre mitjancer, gran sacerdot. És, per això, la font de salvació anunciada pel profeta Isaïes. No és cap a Jerusalem, vers l'any 30, que hem de mirar avui. La fe de l'Església, que és la fe pasqual, ens porta a travessar els cels i a mantenir-nos en comunió amb aquest Crist, capaç de compadir-se de les nostres febleses, perquè ha experimentat el sofriment.

Lectura de la carta als hebreus (3:14-16; 5:7-9)

Tercera lectura

«PASSIÓ DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST SEGONS SANT JOAN (18,1-19,42)»

No és pas per a suscitar sentiments de tristesa o de compassió que l'evangelista Joan explica la passió de Jesús. D'altra banda, tampoc aquesta no és la intenció dels altres evangelistes. La passió és explicada com la proclamació de l'esdeveniment central de la nostra fe cristiana. Això és particularment visible en l'evangeli de Joan. Ell vol fer-nos veure, sobretot, com la glorificació de Jesús va començar amb la seva mort, en el seu trànsit d'aquest món al Pare, un cop "tot s'havia complert".

En la narració Jesús és anomenat successivament el "Jo sóc", el Rei, l'Home. Indirectament, és també anomenat l'Anyell pasqual, puix Joan considera que la mort de Jesús coincideix amb la immolació dels anyells al temple, per a la preparació de la Pasqua.

Llegit en aquesta clau, el text pren el seu veritable sentit. I és significatiu que l'Església hagi escollit, des de segles, aquesta narració de la passió per a llegir-la precisament el Divendres sant. Vol dir que la celebra la passió de Crist com a gesta gloriosa, veritable començament de la Pasqua.

De Jerusalem al Pare: Passió de nostre Senyor Jesucrist (Lc 22:14-23:56)

El Senyor de la Pasqua

Comencem avui la lectura de la Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç amb el relat de la cena. L'evangelista, però, ens ha dit abans com va ser preparat aquest darrer sopar pasqual de Jesús (22:7-13). Així sant Lluç ens diu com la iniciativa arrenca de Jesús: **Quan arribà el dia dels àzims i calia** —era voluntat de Déu— **sacrificar l'anyell pasqual, Jesús envià Pere i Joan i els digué: Aneu a preparar l'anyell que hem de menjar (22:7-8).** És Jesús qui, segons sant Lluç, resol d'encaminar-se a Jerusalem, quan s'acostaven els dies en què havia de ser endut al cel (9:51). Ja hi ha entrat triomfalment (19:28-40), hi ha ensenyat, s'ha enfrontat als seus enemics, que han fet complot contra ell per eliminar-lo. Ara ha arribat l'hora de la Pasqua definitiva. **Arribada l'hora, Jesús es posà a taula, i els apòstols s'hi posaren amb ell (22:14).** Jesús és el Senyor de l'autèntica Pasqua. La iniciativa és revelada com a desig ardent d'arribar al pas definitiu: **Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió! Perquè us asseguro que ja no el menjaré més fins que la Pasqua s'haurà complert en el regne de Déu (22:17-18).**

Jesús es lliura als seus

Sota els signes del pa i el vi, en àpat fraternal, Jesús es lliura als apòstols. El cos lliurat, la sang vessada són al centre del lliurament, que l'endemà es farien realitat martirial. Així queda segellada la nova aliança de Déu amb la humanitat, que inaugura els temps nous. I els mana: **Feu això que és el meu memorial (22:19-20).** La celebració del memorial marcarà el temps de l'Església, que farà camí amb la llum i la força de l'eucaristia, esperant el retorn del Senyor.

Temps d'Església, temps de lluita, de passió. Jesús adverteix els seus que és necessari que segueixin les seves petjades de Servent de Déu i dels germans. És l'adéu del Mestre. El seu testament. Els deixa l'eucaristia i la paraula. Viàtic i llum per al camí a través dels segles.

"Ara les tenebres tenen el poder"

Al'inici de la missió de Jesús, va aparèixer el Temptador. Tres dies el va assetjar per fer-lo desviar del seu camí i s'hagué de retirar vençut en aquell combat, però no derrotat. **S'allunyà de Jesús, diu sant Lluç, esperant que arribés l'oportunitat (4:13b).** Aquesta oportunitat arriba amb l'hora de Jesús. L'hora de Jesús és també l'hora del mal (22:53b). L'hora del diable. La lluita serà ara a vida o mort. El diable es manifesta a través dels qui en lloc de deixar-se posseir per l'esperit de Déu, es deixen endur per l'esperit del mal. Havia engegat els grans sacerdots i els mestres de la Llei (22:2), després s'apoderà d'un dels dotze, Judes Iscariot (22:3), que entra en el complot del mal (22:4-5). Segueix semblant discòrdies entre els dotze (22:24). Arrossegà Pere cap a la negació de Jesús (22:55ss.), enfolleix el poble, que s'enfronta amb la justícia demanant l'execució de Jesús, esclafant la raó a força de cridar (v. 23). Escomet Jesús amb la tortura física i psíquica, la burla i el sarcasme (vv. 35b-39). I com en el desert, Jesús es manté ferm en la fidelitat al voler de Déu fins al final, fins a la mort. És la gran lliçó feta de silenci heroic i d'actituds plenament coherents amb la missió que el Pare li ha encomanat, que Jesús dona a la seva Església: **Simó, Simó, Satanàs us ha reclamat a tots per garbellar-vos com el blat, però jo he pregat per tu perquè no defalleixi la teva fidelitat; i tu quan sigui l'hora, conforta els teus germans (22:31-32).**

Passió de misericòrdia

La gran característica de la narració de sant Lluç és posar de manifest la misericòrdia del Senyor. Jesús és el gran revelador de la misericòrdia de Déu. El capteniment de Jesús al llarg de la seva vida és plenament il·luminat per la misericòrdia, l'amor comprensiu i acollidor, transformador, envers tots els qui es troben sota la dominació del mal. I és ara, en els moments del sofriment, que la misericòrdia es revela com la passió dominant de Jesús, tant que el portarà fins a la mort en rescat dels pecadors. En el relat de la passió el primer a ser objecte de la misericòrdia de Jesús és el mateix Judes (22:21s i 48), malgrat la seva obstinació de no correspondre-hi. L'altre beneficiari de la misericòrdia serà Pere (22:61-62). També el grup de les dones que planyien Jesús camí del Calvari (23:28-31) i el bon lladre (23:43). Però la gran manifestació de la misericòrdia de Jesús l'escoltem dels seus llavis en el precís moment de la crucifixió: **Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan** (23:34). La mort de Jesús és el gran esvoranc que ell ha obert al mur impenetrable del mal per on ha fet passar els pecadors cap al paradís. És a tota la humanitat pecadora que Jesús ens diu des de la creu: **T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís** (23:43).

Pregària-combat

Sant Lluç es complau a presentar-nos Jesús lliurat a la pregària, en amorós col·loqui amb el Pare. Sobretot en els moments clau del seu ministeri. Abans d'entrar a la passió veiem Jesús fent oració. Fent-la i recomanant-la als seus: **Pregueu Déu que no us deixi caure en la temptació** (22:40). A la muntanya de les Oliveres, l'oració de Jesús és pregària d'agonia, que en grec vol dir lluita. Abans d'entrar en combat amb el Maligne, Jesús es posa davant del Pare i prega en el destret. Ara el combat és en el seu interior. La temptació estreny el cercle i li tenalla l'ànima. **Pare, si vós ho voleu, allunyeu de mi aquest calze; però que no es faci la meua voluntat sinó la vostra** (22:42). La pregària-contemplació es fa pregària-agonia.

L'obediència amorosa del Fill lluita amb la feblesa de l'home. I la lluita cuita a capolar-lo: **En ple combat interior, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que queien fins a terra** (22:43b-44). Si el primer Adam sortit de la terra vermella pastada per les mans del Creador havia estat seduït pel Maligne, el nou Adam vençia el mal alçant-se també de la terra ara vermella de la seva pròpia sang. I Déu l'acollia donant-li forces. **S'li aparegué un àngel del cel que el confortava** (22:43a).

A les mans del Pare

Pare, confio el meu alè a les vostres mans. I anota sant Lluç: **I havent dit això, entregà l'esperit** (23:46). Són les darreres paraules de Jesús, **cridades amb tota la força** del Verb, que deia l'amor intensíssim del Fill que es donava i alhora l'amor immens del Pare que l'acollia. I és precisament en el punt més feble de l'existència humana, en la mort, on es revela amb plenitud la profunda identitat de Jesús. Tal com ho havia confessat coratjosament davant del sanedrí que el condemna per blasfem (22:70), Jesús és el Fill estimat de Déu, en qui el Pare es complau (3:22). Tota la vida de Jesús ha estat una vivència d'amor entranyable a Déu, que ell anomena tendrament Pare. Ara, a la creu, alçat per damunt de la misèria i de l'odi, de la incomprensió dels qui es tenen per religiosos, del menyspreu dels governants i de la follia del poble, a l'hora del gran fracàs, quan no s'entén res de res, damunt de la ratlla fronterera entre la vida i la mort, Jesús, el Fill, simplement posa el seu alè en les mans del Pare. L'obediència amorosa del Fill és totalment palesa. La seva confiança, absoluta. I el Pare allarga les seves mans i acull Jesús. El sosté a l'hora suprema del "pas", revelant en la creu la seva omnipotència. El filet d'alè humà del Jesús morent, en les mans creadores del Pare, es convertirà en gloriificació—resurrecció—del Jesús-Fill entronitzat a la seva dreta. Arribat a Jerusalem, la pujada de Jesús no s'atura tallada per la mort: de Jerusalem—de la mort—Jesús va fins al Pare.

LA GRÀCIA DE SER DONA

> per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

continuació

Contràriament a l'ús i sobre l'ordre explícit de Crist, són els deixebles que s'encarregaran de trobar lloc i de fer els preparatius. «Arribat el vespre, s'havia posat a taula amb els Dotze deixebles» sols. La intenció de Jesús no podia ser més clara: no es tracta d'excloure les dones d'un dret o negar-les un «poder» qualsevol, a menys que s'entengui la consagració del pa i del vi com un poder màgic transmès d'home a home!... Es tracta de celebrar d'una altra manera el que Maria de Betània va celebrar segons el seu propi ministeri i d'ensenyar als apòstols a exercir el seu.

Els apòstols van rebre, aquell dia, un ministeri ordenat al servei dels germans, a la construcció del Cos, particularment per la celebració de l'Eucaristia, i a l'extensió d'aquest Cos fins als límits de la humanitat per la proclamació de l'Evangeli. Però les santes dones de l'Evangeli van rebre i exercir una mena de ministeri «vertical», directament ordenat a la persona de Jesús, d'ordre profètic i carismàtic. Són «serventes de la paraula», en tots els sentits del terme, és a dir serventes de la Paraula encamada. Jesús ha acceptat i proclamat aquest ministeri, en particular amb les paraules solemnes dites el dia de la unció de Betània. ¿De quina manera, des d'aleshores, en continuïtat amb les dones de l'Evangeli, les dones modernes poden esdevenir les serventes de l'Esperit que des de sempre, parla pels profetes i dona a l'Església l'ànima que en fa un cos vivent?

Em sembla que el problema urgent no és el d'obrir a les dones l'accés al ministeri sacerdotal masculí, sinó d'inventar com les dones en l'Església d'avui, poden concretament ésser reconegudes en la seva gràcia profètica pròpia i exercir aquest carisma, perquè sembla que Jesús va voler fer-lo indispensable als apòstols, i complementari del seu ministeri específic.

Goso proclamar la meua esperança després de les paraules, tan carregades de sentit, que Joan Pau II va pronunciar al Parc dels Prínceps quan va venir recentment a França: Parlant de la missió de tot el poble de Déu que

és la d'esdevenir un home nou en Crist, va acabar dient: «Si això és veritat, tal com ho és que l'Església, en el sentit jeràrquic, és dirigida pels successors dels apòstols i doncs pels homes, és certament molt més veritat que en el sentit carismàtic les dones la condueixen igual o potser encara més.»

Rebo aquestes paraules com un eco de les de Sant Pau dirigint-se als Corintis dividits entre ells i gelosos els uns dels altres: «És així com hem de ser considerats: com a servents del Crist i administradors dels misteris de Déu. Ara: l'única cosa que es requereix en els administradors és que siguin fidels» (1 Co 4,1-2).

«Hi ha diversitat de dons, però l'Esperit és el mateix; hi ha diversitat de serveix, però el Senyor és el mateix... A cadascú li és donada la manifestació de l'Esperit en bé de tots... ¿Per ventura són tots apòstols? ¿O tots profetes? O tots doctors? ¿O tenen tots el poder de fer miracles?...» (1 Co 12,4-29).

Un altre el profeta, un altre l'apòstol! Un altre el qui rep revelació del misteri, un altre el qui discerneix i governa. És així que les dones de l'Evangeli, després d'haver rebut el missatge de la Resurrecció, l'han transmès amb coratge i humilitat als apòstols. Amb coratge, perquè els feia falta valentia per acceptar, abans d'hora, ésser blasmades com elles ho han estat. Humilment, perquè un cop dita la paraula, han deixat els apòstols prendre les seves responsabilitats.

Però sense les dones, ¿Pere i Joan haurien anat al sepulcre buit? Sense Maria la mare de Jesús, ¿quina hauria estat la memòria de l'Església naixent? I tinc ganes d'afegir: sense Teresa d'Àvila... sense Caterina de Siena... sense Teresa de Lisieux... sense Bernadeta... sense la Mare Teresa...

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 611

Setmana Santa

El diumenge de Rams és un dia que m'agrada. Sobretot, si fa bon temps. Encara que si no en fa, també eh! M'agrada pensar que tots els cristians del món: infants, nois, noies, persones grans, aclamen jolsament Jesucrist com a Salvador nostre.

Durant aquests dies, tota la família anem a casa d'uns parents que viuen en un poble petit. Les celebracions són senzilles, però molt viscudes. Vull dir que, en ser l'església petita, ho veus tot, ho sents tot i tot sembla que t'ho diguin a tu.

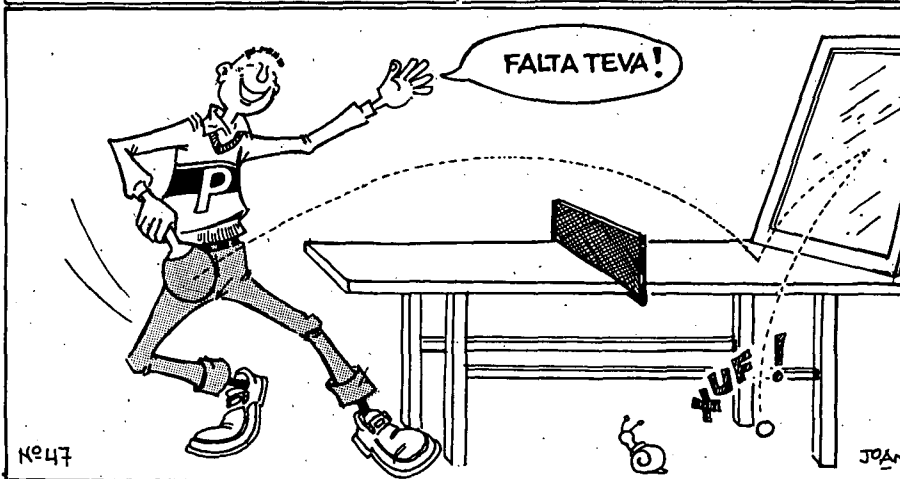
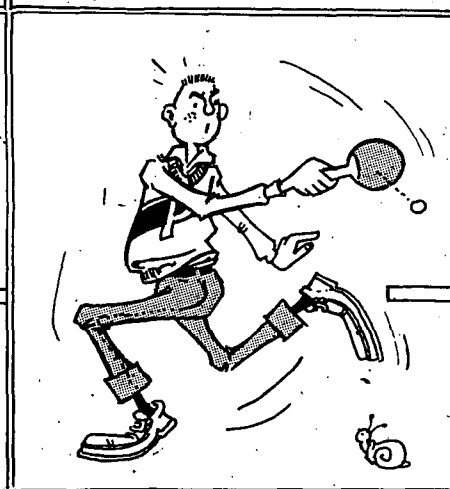
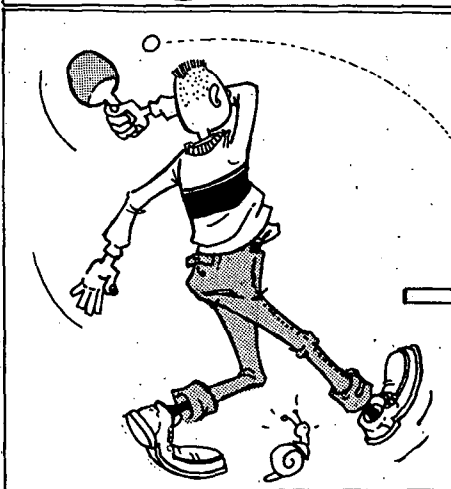
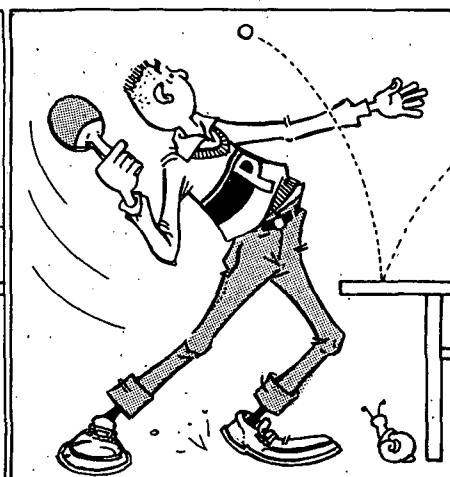
Per poder participar a les celebracions de Setmana "santa", tots plegats ens organitzem les coses: sortides amb els amics i amigues, excursions, activitats, etc., de manera que no ens perdem per res del món les celebracions a l'església. Home!, en diem setmana "santa", oi? Doncs, bé, almenys intentem que ho sigui de debò.

La celebració que trobo més interessant és la de la Vetlla Pasqual, dissabte a la nit; amb la foguera a fora, el petit ciri encès a les mans, la renovació de les promeses del Baptisme, la celebració de l'Eucaristia amb l'altar ple de llums i de flors...

Res, amics, que us desitjo de tot cor, uns dies ben "sants" i ben "feliços".

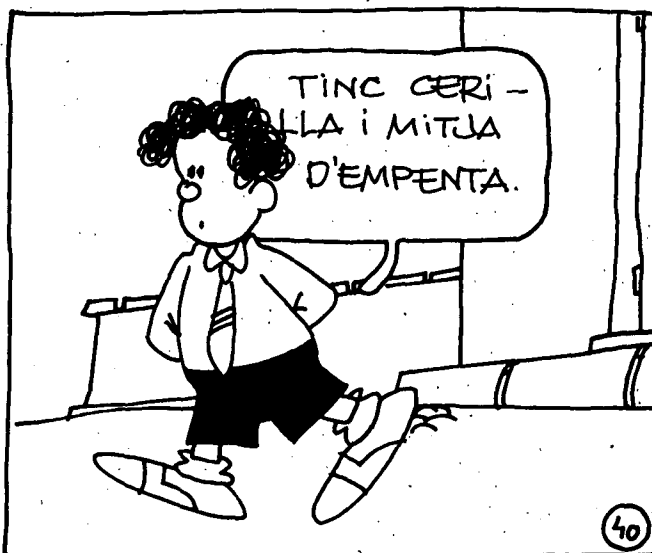
L'Eixerit

EN PAU

47

EN PITU CALSAPEU

L'escut de Catalunya

Una llegenda és la història d'uns fets, sovint transmesa per tradició, i que no és ben bé veritat, perquè és història inventada o, si més no, arreglada i feta bonica.

Avui publiquem una poesia d'Antoni Bori i Fontestà, literat i pedagog, que explica el naixement legendari de l'escut de Catalunya. Quan jo era petit me la vaig aprendre de memòria.

L'ESCUT DE CATALUNYA

En la que Sant Jordi empunya
bandera de color blanc
hi ha l'escut de Catalunya
amb quatre barres de sang.

D'aquestes barres la història
està escrita en lletres d'or,
per saber-la de memòria
i gravar-la en nostre cor.

Essent Carles rei de França
i senyor dels catalans,
entraren, folls de venjança,
en ses terres els normands.

Per sostenir sa corona,
demanava el Rei socors
al comte de Barcelona,
el valent Jofre el Pelós.

En saber la nova, empunya
el comte l'arma i l'escut
i s'endú tot Catalunya
cap a França resolut.

Així que a França arribava
amb la flor dels catalans,
el rei Carles reculava
atropellat pels normands.

I llançant-s'hi de seguida
el brau Jofre amb sos valents,
va deturar l'investida
dels normands, forts i potents.

Mes quan vençut reculava
l'enemic, rostos avall,
un llançó al pit se li clava
i el fa caure del cavall.

Dintre una tenda els de França
ferit el comte han entrat,
posant-li al capçal la llança
i l'escut al seu costat.

I en entrar a dur-li la nova
de que els normands han perdut,
veu el Rei al Comte jove
mirant trist el seu escut.

— Si a vos se us deu la victòria,
per què al Rei trist us mostreu?
Si voleu honors i glòria,
comte Jofre, demaneu.

"Des d'avul, de vostra terra
sereu Comte independent;
sereu mon company en guerra
i en pau l'amic més prudent."

— Grans mercès, el Rei de França;
— li respon Jofre el Pelós! —
no em reca, no, el cop de llança
que dessagna tot mon cos.

"Lo que em reca i cor-me-lliga,
és veure llis mon escut,
sense cap blasó que diga,
els honors que he merescut."

Llavors, el Rei de seguida
s'acosta al llit del valent;
xopa els dits en sa ferida,
i així li diu dolçament:

— Amb sang del cor a la guerra
haveu guanyat el blasó;
quan torneu a vostra terra
brodeu-lo en vostre pendó.

I passant quatre ditades
del brau Jofre en l'escut blanc,
hi deixava senyalades
les quatre barres de sang.

Busquem l'evangelí de la benedicció de Rams: Evangeli segons sant Lluc, capítol 19, versets del 28 al 40 (Lc 19:28-40).

Reflexionem: 1. La benedicció dels rams i la celebració de l'entrada de Jesús a Jerusalem, per a nosaltres nois i noies cristians, no és pas simplement un acte festiu i popular, sinó un acte de fe amb el que proclamem que Jesús és el nostre Salvador que amb la seva mort i resurrecció ens salva del pecat i de la mort i ens dona la vida eterna.

2. Jesús entra a Jerusalem com hi entraven els reis; hi entra com un rei humil i pacífic. Poc s'ho pensaven aquella gent senzilla que l'aclamaven que realment Jesús era el rei i Senyor de l'Univers, i que la seva reialesa i el seu senyoriu eren fruit de l'amor amb què donava la vida per tots nosaltres.

3. Nosaltres aquests dies no podem pas restar indiferents. No podem callar. Hem de dir ben alt que Jesús és el nostre Cap i el nostre Amic. Hem d'acompanyar-lo aquests dies, i dir-li sincerament que no el deixarem mai. Aquests dies siguem Eixerides i Eixerits cristians de debò i mirem de lligar bé l'esplai i la celebració de la fe.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

Una rondalla popular catalana: Margarideta

Hi havia un rei que tenia tres filles molt bones i molt gallardes. Un dia el rei volgué saber fins a quin punt l'estimaven. Cridà la gran i li preguntà fins a quin punt se l'estimava. La donzella li respongué que l'estimava com el pa, i el pare li contestà: "Si em vols com el pa, queda't ençà".

Cridà la mitjana i li féu la mateixa pregunta i aquesta digué que l'estimava com el vi, i el seu pare li contestà: "Si m'estimes com el vi, queda't ací".

Cridà després la més petita i li féu la mateixa pregunta i la menuda li digué que el volia com la sal. La resposta de la minyona desplaugué el pare, que la tragué de casa i li digué: "Si m'estimes com la sal vés-te'n del meu hostal".

La pobra noia tota adolorida perquè el pare l'havia tret de casa, es posà un vestit tot espellerinat a tall de captaire a fi de dissimular el seu llinatge i se'n anà camps a través en cerca de feina.

Arribà a una casa de gent molt rica que tenien moltes oques i demanà si la volien llogar per portar i guardar les oques. La mestressa li digué que no, però l'hereu, que la velé, la trobà molt gentil i li digué a la seva mare que se la quedés. L'endemà l'enviaren a pasturar les oquetes vora d'un riu. Quan fou allí la princesa, que s'anomenava Margarideta, tragué de sota les robes espellerinades una pinta tota d'or i es pentinà emmirallant-se a les algues

del riu. Les oques restaren totes embadalides mirant-se-la i no tastaren gota d'herba. Quan de vespre tornaren les oquetes a casa, la mestressa els preguntà si estaven satisfetes de la novella pastora i les oquetes contestaren: "Oc, oc, oc, d'herbetes no n'hem menjades, però hem vist molt rica dama".

La mestressa no entengué pas el que les oquetes li volien dir. L'endemà i l'altre endemà encara, passà tot el matelx. La princesa es pentinà, les oquetes embadalides no van menjar res i quan la mestressa els preguntà què tal, contestaren com el primer dia.

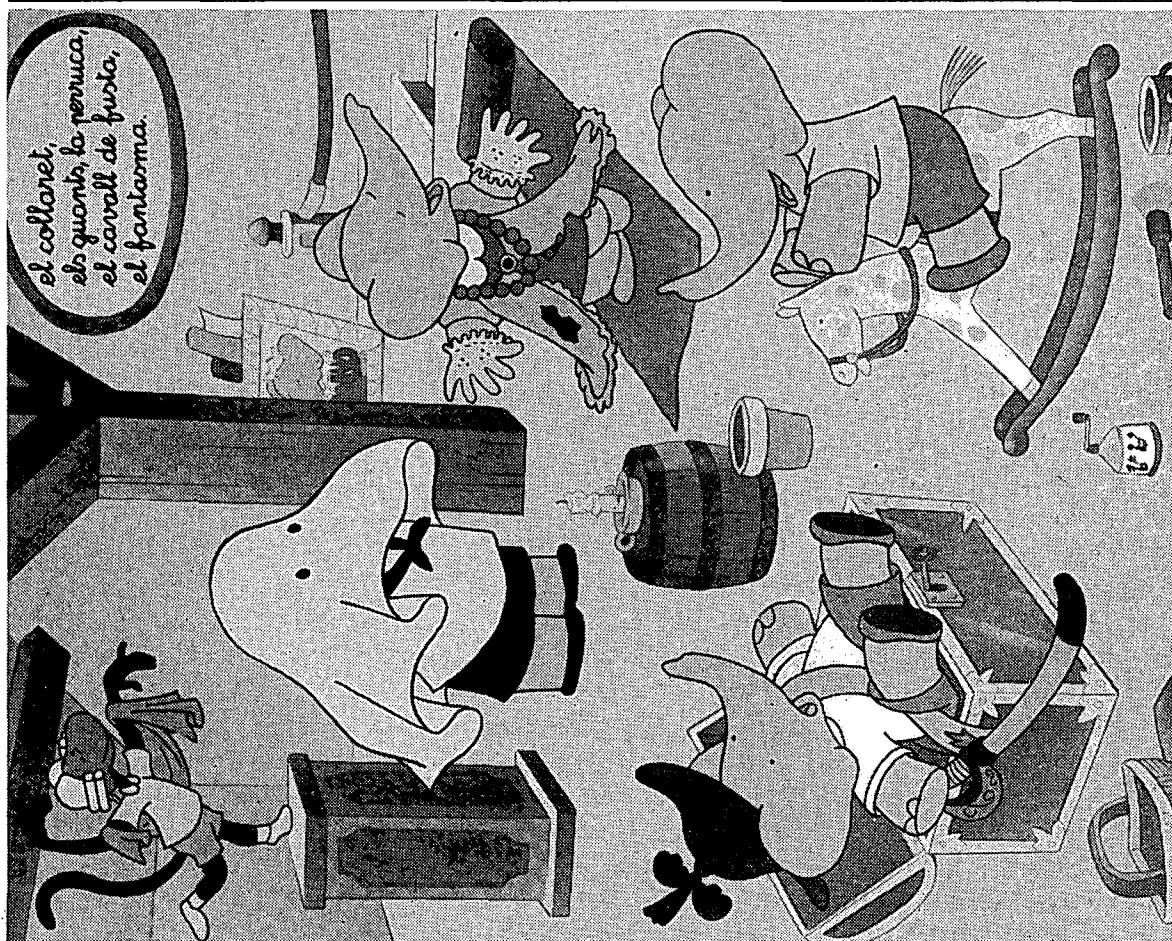
La mestressa enfurida, volia treure la pastora, però l'hereu no es trobava bé i demanà a la seva mare que li fes portar una tassa d'herbes per la pastora. Quan la hi portà li preguntà de quina casa era filla, puix que per la finor de les mans li coneixia que no era pastora. La Margarideta li contestà que era de casa molt pobre i que totes les seves germanes guardaven bestiar com ella. L'hereu li digué que no se la volia pas creure i que per un estrip de la roba espellerinada se li vela que sota portava un vestit brodat d'or que no era pas propi de les pastores. La donzella es velé descoberta i confessà al fadrí la veritat de qui era.

Continuarà

BABAR

i els seus amics a casa

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

Flora es disfressa amb vestits vells i tronats, es posa un de perles i uns de puntes. Queda molt bé.

Pom s'ha vestit de general

Dalt d'un pedestal, Zefir, per fer d'estàtua, es posa una al cap.

Alexànder va a dalt del gironçant-se.

-Uh, uh! -fa de sobte una reuassa.

Flora es tomba: -Auxili! Un... !

Pom s'enpanta, fa un bot i cau al bagul.

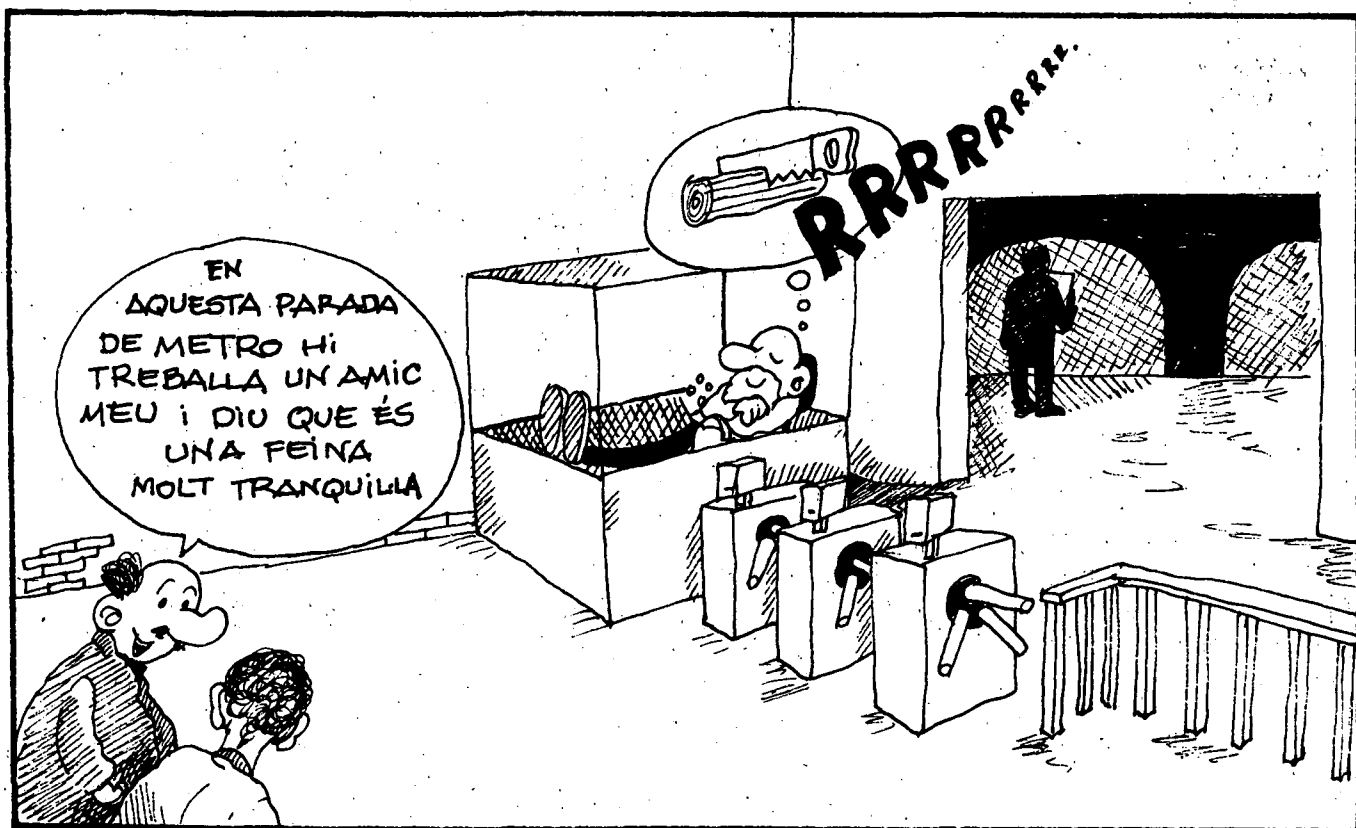
-Fla, ha! Sóc jo -diu Artur rient.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

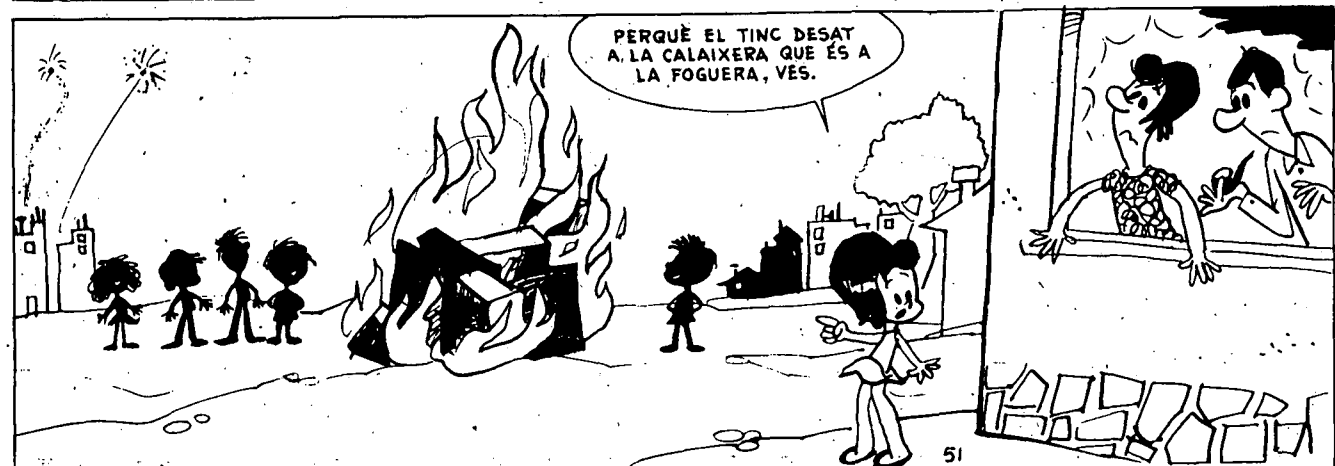
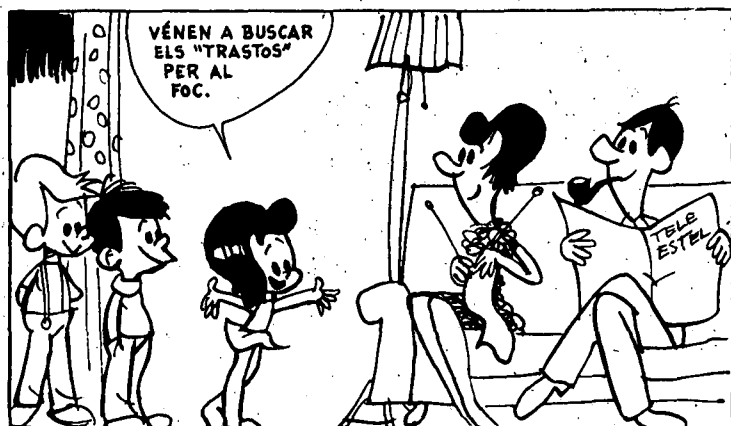
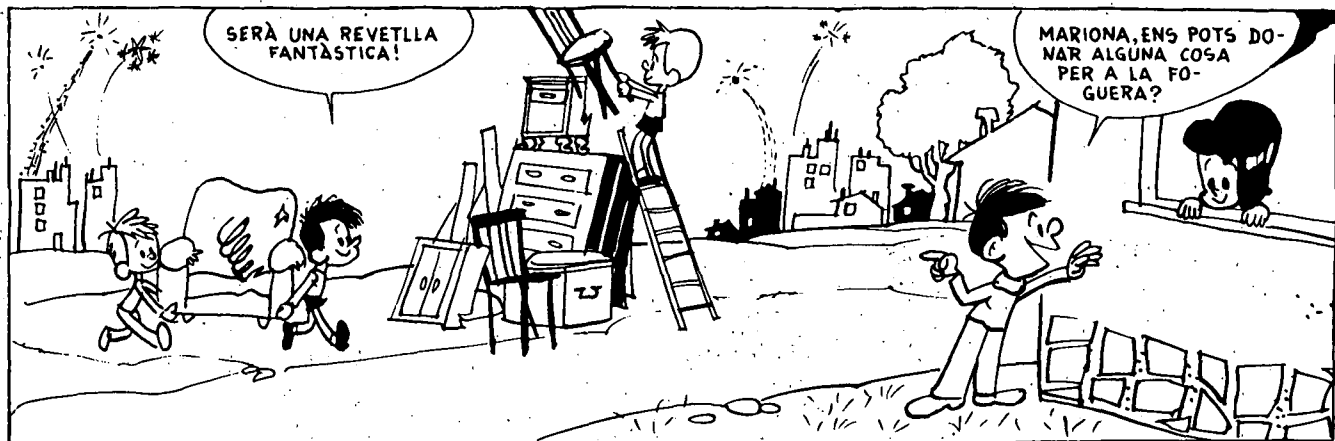
La Baldufa

EN BADOSA I EN BASORA

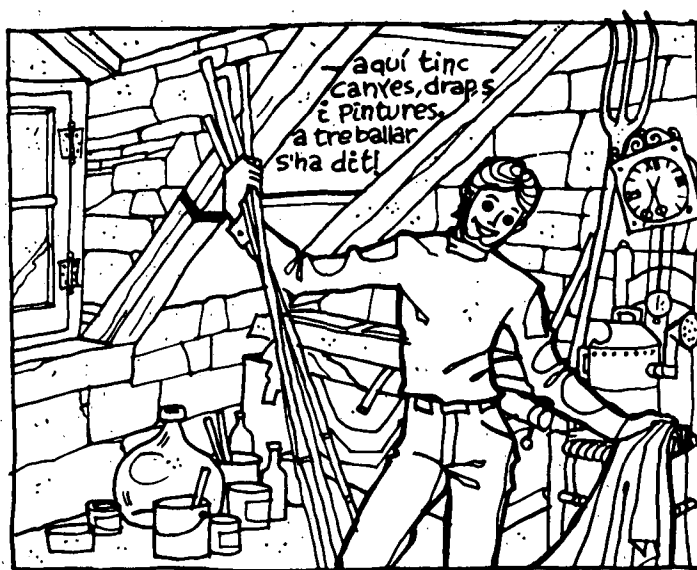

LA MARIONA

EN ROC

per JOAN ANDREU VALLVÉ

més tard...

